Gemma Malley

GERİ GELENLER

"Nefes kesici, merak uyandıran, peşinizi bırakmayacak bir roman."

The Bookseller

Deli Dolu

Gemma Malley

Reading Üniversitesi'nde Felsefe Bölümü'nü bitirmiştir. Edebiyata olan merakıyla gazetecilik yapmaya başlayan yazar, birçok farklı dergi ve gazetede editörlük yapmıştır. Düşünmeyi, sorgulamayı, farklı bakış açıları üzerine yeni fikirler geliştirmeyi seven yazarın üçlemesine ait *Miras*, *Bildirge* ve *Direniş* isimli kitapları bulunmaktadır. *Geri Gelenler*, yazarın son kitabıdır. Gemma Malley eşi, iki kızı ve kedisiyle birlikte Londra'da yaşamaktadır.

Tudem Yayın Grubu'ndan çıkan kitapları:
Bildirge (roman)
Direniş (roman)
Miras (roman)
Geri Gelenler (roman)

© 2010, Gemma Malley
© 2012, Tudem Yayın Grubu • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220
Alsancak–İZMİR

İlk basım 2010 yılında, İngiltere'de "The Returners" adı ile Bloomsbury Publishing Plc. tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Onk Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-63326-6-1

Birinci Basım: 2012 (2000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 16031

Türkçeleştiren: Saliha Sanem Erdem
Kapak: Alper Kurtuluş
Editör: Müge Erel
Baskı ve Cilt: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

GERİ GELENLER

Gemma Malley

Deli

Atticus ve Allegra'ya...

GİRİŞ

18 Temmuz 2016

Birkaç hafta önce, sıradan bir gündü. Arada sırada yaptığım gibi nehir kıyısında yürüyordum. Yorgun olduğumdan mı, yoksa sadece oturmak mı gelmişti içimden bilmiyorum; önemli de değildi zaten. Asıl önemli olan, üzerlerinde insanların; ölmüş insanların, oraya sizden önce, belki de siz doğmadan önce oturmuş insanların isimlerinin yazılı olduğu banklardan birine oturduğumdu. Öylece oturmuş, kendi kendime takılıyordum. Bir şey yaptığım yoktu. Düşündüğüm bir şey de yoktu. Hatırladığım kadarıyla ördekleri izliyordum daha çok. Tanıdığım birkaç kişiyi gördüm; Claire ve Yan, nehir boyunca yürüyorlardı; galiba el ele tutuşmuşlardı. Bakmıyordum, el ele tutuşup tutuşmadıkları beni ilgilendirmez. Umrumda bile olmaz, zaten her zaman yaptığım gibi onlarla pek ilgilenmedim. Diğer insanlara fazla önem veriliyor bence. Ördekler öyle değildir. Mesela, bir ördek sizi nasıl üzebilir ki? Ördekler size kaçıkmışsınız gibi bakmazlar ya da aptalca şeyler söylemezler veya yanıtlamak istemediğinizi bildikleri sorular sormazlar. Ördekler, benim de yaptığım gibi öylesine takılırlar işte. Kendi işlerine bakarlar sadece.

Size bunları anlatıyorum, çünkü hatırladığım kadarıyla kendimi son kez mutlu hissettiğim gün, o gündü. Her şey değişmeden önce hatırladığım son anı bu.

İşin tuhaf yanı, o an pek de mutlu hissetmiyordum kendimi. Ama zaten hep böyledir, değil mi? Yani sabah kalkınca genellikle, "Var ya, bugün çok mutluyum!" demezsiniz. Sonradan, geçmişi düşününce mutlu olduğunuzun farkına varırsınız ancak. Mutluluk böyle tuhaf bir şey işte. Reklamlarda gördüğünüz, sırf beş para etmez bir deterjan filan satın aldılar diye deliler gibi sırıtarak, hoppala diye çocuklarını havalara atıp tutan insanların resimlerine benzemez. Böyle bir mutluluk yoktur dünyada. En azından ben böyle bir şey hiç hissetmedim. Mutluluk, birisinin fotoğrafı gibidir daha çok; güvenli bir yere sakladığınız ve arada bir çıkarıp baktığınız bir fotoğraf gibi. O fotoğrafa bakarsınız, içiniz ısınır ve üzülürsünüz çünkü o kişi artık yoktur, o yanınızdayken güneşin sanki daha fazla parladığının sonradan farkına varırsınız. Biraz karışık bir kavram; yani "mutluyum" değil de "mutluydum" denir sanki hep. Ya da bana öyle geliyor.

Her neyse işte, bunun her şeyin başlangıcı olduğunu bilmiyordum. O günlerde kim olduğumu bilmiyordum. *Ne* olduğumu bilmiyordum. O günlerde, nehir kenarında saatlerce ördekleri izleyerek vakit geçirirdim ve bunun bir önemi yoktu. O günlerde ben yalnızca Will Hodges'tum. Hodge ya da Will'dim, bu sizi tanıyıp tanımadığıma ya da sevip sevmediğime göre değişirdi. Çoğu insan bana "Hodge" derdi. Bana uyan, kişisel olmaktan daha uzak bir isim. Hodge, sınıfın en arka sıralarında oturan, koridorda ilgisiz ilgisiz yürüyen biriydi. Kimse Hodge adında biri için fazla kaygılanmazdı ve

benim istediğim de tam olarak buydu. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. Hodge, hayatta kalandı.

Annemse bana, "Will" derdi.

Çok uzun zaman önceydi bu.

Ama bunların önemi yok. Hatırlamanızı istediğim önemli şey, hiçbir şeyi asla bilemeyeceğiniz. Gerçeklerin ne zaman değişeceğini, senelerce doğruluğundan emin olduğunuz her şeyin paramparça olacağını ve yapabileceğiniz hiçbir şeyin olmadığını fark edeceğinizi asla bilemezsiniz; bunu öğrenmenin hiçbir yolu yoktur.

Ya da belki vardır... Ama onu da arayıp bulmanız gerekir. Buldunuz diyelim, yine de bir son bulmaz. Bu yalnızca bir başlangıçtır artık.

1. BÖLÜM

4 Mayıs 2016

Burayı seviyorum. En sevdiğim yerlerden biri burası sanırım. Nedenini bilmiyorum, belki de biliyorumdur. Şafak vakti nehrin halinde bir şey var. Bahar aylarındaki halini kastediyorum ama. Gökyüzünün kızıllara ve pembelere büründüğü, etrafta da kimsenin olmadığı anı. İnsanlar o an, orada olsa bile fazla durmazlar, artık ne işleri varsa hemen gider o işlerine koşarlar. Bu kadar önemli olan her neyse?.. İnsanlar bir dakika durup bunu düşünse, bahse girerim, tüm bu aceleciliğin zaman kaybından başka bir şey olmadığını anlarlardı. Biraz sakin olun, diyorum. Düşünmeyin bunları. Tıpkı ördekler gibi.

Ördekler soğukkanlı hayvanlar. Bir şey mi olmuş, insanlar onlara bir şeyler mi fırlatmış, hiç umursamadan minik ayaklarını çırpa çırpa kendi yollarına bakarlar. Umurlarında bile olmaz. Sanki hep bir gülümseme vardır yüzlerinde.

Öldüğü zaman onu burada bulmuştum. Annemi yani. O gün olanları bölük pörçük hatırlayabiliyorum, gerçi sonra düşününce fark ettim, belki de sadece bana anlatılanları hatırlıyorumdur. Çünkü farklı zamanlara ait, farklı şeyler bu

hatırladıklarım; sanki zaman sıralaması hatalı bir dizi fotoğraf gibi, akla yakın gelmeyen şeyler hep.

Haliyle ben de bu konuda hiç konuşmadım. Yardım etmeye bile kalkışmamıştım hatta. Bunun için çok geç kaldığını biliyordum galiba. Öylece durmuş, oturduğum yerden ona bakıyor, onu yukarıdan izliyordum. Suyun üzerinde duruyordu; sırtüstü uzanmış, uzun saçları suyun üzerine sanki bir tablo gibi serilmişti. Huzur içindeydi. Ne gerçek hayatta ne de aylar öncesinde bu denli huzurlu olmuştu. Bir dakika mutluyken, bir dakika sonra gözyaşlarına boğulmuş olurdu ve bunun sebebini asla anlayamazdım. Bu işi yaptığında sekiz yaşındaydım. Benden, her şeyden ve hayatından kaçmak için kendini nehre atmasından söz ediyorum. Üstüme alınmamamı söylediler; bu olanların benimle hiçbir ilgisinin olmadığını. Ama o gün bile yanıldıklarının farkındaydım. Anneler genellikle kendilerini nehre atmazlar, değil mi? Özellikle de her şey yolunda giderken.

Bunun benim suçum olduğunu çabucak kavramıştım. Olayın ardından, babam evden dışarı her adım attığında o da giderse diye endişelendiğimi, yüreğimin hafifçe sıkıştığını hatırlıyorum.

O gitmedi ama. Hâlâ buralarda.

İyi bir kadındı annem. Gülüp oynamadığı ya da gözyaşları içinde kendini tuvalete kapatmadığı zamanlarda elinde hep diktiği ya da ördüğü bir şeyler olurdu. Sırf renkleri yaratıcılığını uyandırdı diye indirimden tonla yün aldığı için hepsi de birbirinden garip renklerde, bazıları karışık, uyumsuz tonlarda milyonlarca hırkam var. Çok yaratıcı bir kadındı benim annem. Bana cadılar, büyücüler, hayaletler ve hortlaklarla

ilgili öyküler anlatırdı, ama asla çok korkunç öyküler anlatmazdı. Cadılar ve hayaletler bizden yanaymış gibi anlatırdı öyküleri; insanlara, size ihanet edecek ve üzecek insanlara dikkat etmeniz gerekiyordu asıl.

Evde geriye kalan iki insandan biri babamdı, diğeri de ben. Sanırım onu gerçekten fazlasıyla üzmüşüz. Böyle bir niyetimiz yoktu aslında. Babam çok çalışır. Pek zamanı olmaz. Ben de biraz uğraşıp anneme daha fazla yardımcı olabilirdim.

Olabilirdim... Ne anlamsız bir sözcük!

Hırkalarım yüzünden okulda benimle dalga geçerlerdi. İşin komik yanıysa, her defasında hırkalarımı savunmamdı. Ateşli bir şekilde, sanki hayatım buna bağlıymış, sanki o hırkalar dünyadaki her şeyden çok daha önemliymiş gibi... Belki de öyleydiler. Belki de, hırkayı azıcık çekiştirdiğinizde ne kadar kolay sökületeceğini biliyordum içten içe. Tıpkı annem gibi. Nehir kıyısına neden gittiğimi bile bilmiyorum. Henüz sekiz yaşındayım, onu ben mi bulacaktım yani? Hem de tek başıma?

Nehre bizim evden yürüyerek rahatlıkla on dakikada gidilir. Ama bu da kulağa mantıklı gelmiyor. Annem beni yanında götürmüş olamazdı. Kendinizi sekiz yaşındaki oğlunuzun gözleri önünde öldürmezsiniz.

Ama bir yandan da annem hastaydı, değil mi? Yani, bana söyledikleri buydu.

Babama sorabilirdim ama... üstüne para da verseler babama soramam bunu. Bizim evde annemin adını anmayız. Tamam, arada sırada bahseder ondan ama sadece kızdığında; genellikle de bana kızdığında, öyle zamanlarda da tek amacı suçu anneme atmaktır. "Aynı onun gibisin," der. "Tanrım, beynini ondan almışsın. Böyle devam edersen senin sonun da onunki gibi olacak, haberin var mı?"

Babam böyle konuşunca çok ama gerçekten çok öfkelenirim; sanki karnının içinde beyaz bir ateş yanmış ve alevleri başıma, ellerime, bacaklarıma sıçrayıp kontrolsüz bir biçimde yayılacakmış gibi hissederim. Annemin korktuğu da buydu; *beyaz öfke*. Babamda da vardır bu; fazla ileri gittiğinizde, onu gerçekten çileden çıkaracak bir şey söylediğinizde anlarsınız, çünkü bakışları değişir. Bakışları donuk ve düz bir hâl aldı mı, artık hapı yuttuğunuzun resmidir. Bu bakımdan onunla benzeriz. Ama öfkenin beni ele geçirmesine izin vermiyorum artık. Onu kontrol ediyorum, bastırıyorum, neresi olursa olsun herhangi bir yere yöneltiyorum. Öfkeye ya da bir başka duyguya direnemezsiniz bu yüzden. Onunla geçinmek zorundasınızdır. Birileri sinirinizi bozarsa, onlar yokmuş gibi davranın. Ben öyle yapıyorum mesela. Hayat bu şekilde çok daha kolay.

Saçları uzundu. Gerçekten çok uzundu. Başka kimsenin annesinin saçları öyle uzun değildi. Arada sırada saçlarının çok uzun olduğunu söylerdim ona; ama o, babamın, okuldakilerin babaları, arabaları, işleri veya spor şenliklerine gelmeleriyle ilgili bir şeyler söylediğimde yaptığı gibi savunmaya geçmez ya da öfkelenmezdi. Sakin sakin gülümser ve bir gün saçlarını yerlere değecek kadar uzatacağını söylerdi. Bunun imkânsız olduğunu söylediğimdeyse bana göz kırpar ve "Hiçbir şey imkânsız değildir," derdi. İyi olduğu günlerde böyle şen şakrak, eğlenceli ve büyüleyici biriydi annem. Kötü günlerindeyse –ki onun suçu değildi bu– bir şey onu ele geçirirdi. Babamın deyişiyle, depresyondu bu. Depresyonun, babamın ve benim de paylaştığını beyaz öfkeye benzediğini düşünürdüm ama bu daha da kötüydü çünkü bu geçmek bilmeyen, annemin iradesi dışında gelişen, sahip olduğu en ufak

mutluluk kırıntısını bile emen, onu halsiz, etrafındaki insanlara ve olan biten her şeye karşı habersiz kılan bir şeydi. Annem öylece oturur, bir öne bir arkaya sallanır dururdu; üzerine atılsam bile gözünü kırpmadan sallanmaya devam ederdi.

Annemi üzecek bir şey yapıp yapmadığımı düşünüp durdum uzun bir süre. Artık bu konuda daha fazla düşünmüyorum. Yani, asla öğrenemeyeceğiniz soruların yanıtlarını arayarak geçmez hayat, değil mi? Tamam geçer belki, ama sonunuz anneminki gibi olur: deli gibi bir öne bir arkaya sallanır dursunuz.

Öyle demek istemiyorum aslında. Deli değildi o. Annem kim, deli kim?.. Bunu bir başkası söylemiş olsa, o kişiyi yere devirir, kafasını tekmeleye tekmeleye sözünü geri almasını sağlardım.

Yok, yapmazdım bunu ama öfkeden gözümü kan bürürdü.

Bir ara birilerine bahsetmiş olmalıyım. Belki de beni gören biri olmuştur ve sekiz yaşında bir çocuğun nehir kenarında durup gözlerini dikerek nehre bakmasını garipsemiştir. Bazen babamın da orada olduğunu hatırlar gibi oluyorum; benimle konuştuğunu, bana sımsıkı sarıldığını sonra da çekip gittiğini. Ama bu, hiç de akla yakın gelmiyor. Yalnızca insanları doğru hatırladığımdan eminim. Etrafımda toplanmış bana sorular soran, bana dokunan, beni oradan götürmeye çalışan bir sürü insan olduğunu hatırlıyorum. İçlerinden birisi bağıra çağıra annemin "onlardan biri" tarafından öldürüldüğünü, ölümünün intikamının alınacağını söylüyor; polis de ona, "İntihar etmiş, dostum," diyordu. *İntihar*. Bu sözcüğün ne anlama geldiğini biliyor muydum? Elbette biliyordum. Kimse bana söylememiş olsa bile biliyordum. İnsanları görmezden gelmeye çalıştığımı, çekip gitmelerini istediğimi, ellerimle kulaklarımı

kapattığını hatırlıyorum; seslerini duymadığım sürece orada olmayacaklardı sanki.

Diğerlerini de hatırlıyorum. Tek kelime bile etmeyen insanları, daha önce etrafımda olduklarını hissettiğim ama tanımazlıktan geldiğim insanları. *Kaçıkları*. Onların farklı olduklarını o zaman bile biliyordum. Kalabalığın içinde diğerleriyle birlikte ama bir şekilde ayrı duruyorlardı. Bana kederli gözlerle bakıyorlardı, sanki biliyormuş, her şeyi biliyorlarmış gibi. Ama nereden bileceklerdi ki? Böyle olacağını kim bilebilirdi? Ben şu anda bile bilmiyorum, hâlâ bir ipucu yok.

Bir keresinde, orada gördüğüm kaçıkları sormuştum babama. Sanki çok aptalca bir soru sormuşum gibi tek kaşını kaldırmakla ve saçma sapan laflar etmekle yetinmişti: "Kendini nehre atan biri insanların ilgisini çekmez mi sandın? Orada polisler ve ambulans görevlileri ile yoldan geçen meraklılar da olmaz mı sence? Lanet olası insanlar da gelmişti oraya elbette. Düşün Will, gereksiz sorular sormadan önce bir düşün, olmaz mı?"

Babam gereksiz şeylerden hiç hoşlanmaz. Devlet için çalışan bir avukattır kendisi, suçlulara karşı davalar açıp adaletin yerine gelmesini sağlar. Bu da davalarını hazırlamak için sürekli evrak ve kanıtları incelediği anlamına geliyor. İş dışındaki şeylerin de kısa ve öz olmasını ister, konuyla ilgisi olmayan, kesin önem arz etmeyen hiçbir şeyle uğraşmaz.

Annemin ölümü babamı da kötü etkiledi. Boyu kısaldı. Saçları hızla ağardı. Bu konuda asla konuşmadık, ama onun hıçkırıklar içinde ağlayarak uyuduğunu duyuyordum, öfke içinde televizyona haykırırken duyuyordum onu. Claire birisiyle konuşmaya asıl ihtiyacı olanın ben değil, babam olduğunu söylerdi. Ama kimse bunu onun yüzüne söyleyecek değildi; hele ben, asla.

Claire bizim komşumuz. Kapı komşumuz değil ama bahçe komşumuz. Yakın arkadaştık. Evine sık sık giderdim. Benim penceremden onun penceresini görebilirdiniz, onun bahçesi bizimkinin arkasındaydı. Bazen gece geç saatlerde, babam benim mışıl mışıl uyuduğumu zannederken ben çitin üzerinden atlar ve Claire'in penceresine tırmanırdım. Odasında oturup konuşur, video oyunları oynar, filmler izlerdik. Odasında televizyonu vardı. Hâlâ duruyor mu, bilmiyorum. Pek görüşmüyoruz artık. Yalnızca okulda görüyoruz birbirimizi, ben de gerçekten gerekli olmadığı sürece okulda fazla vakit geçirmekten hoşlanmıyorum.

Anne ve babası komik insanlardı. İnsanı kahkahaya boğacak türden değil de, daha tuhaf bir biçimde komiktiler. Onları pek severdim. Şimdiyse ne haldeler, bilmiyorum. İyilerdir herhalde. Babam onların "tehlikeli liberaller" olduğunu söylüyor. Claire'in istediği zaman televizyon izlemesine izin verdikleri içindir herhalde. Babam daima, annemin onlarla çok fazla vakit geçirdiğini düşünürdü. Neden böyle düşündüğünü sormuştum bir keresinde, ama bana öyle ters bakmıştı ki ben de yanıt beklememiştim haliyle.

Claire'in anne ve babası televizyon izlemezler, aslında düşününce ne hoş bir "gariplik" Oturup sohbet eder, birbirlerine bir şeyler –mesela *Guardian* gazetesinden makaleler– okurlar. Satranç türü oyunlar oynarlar. Ve hep soru sorarlar. Orada asla düşüncelere dalarak oturamazsınız, daima, "Okul nasıl gidiyor Will?" diye sorarlar. "Bu sene matematik dersini sevdin mi, geçen sene biraz zor geliyordu, değil mi? Bisikletin yeni mi Will? Hâlâ tenis oynuyor musun Will? Babanın durumu nasıl Will? Elinde ilginç davalar var mı şu sıralar?" Bu sorular bir türlü bitmek bilmez.

Bitmek bilmezdi, daha doğrusu. Dediğim gibi, bir süredir gitmiyorum oraya.

Babama gelirsek; onun sorularla işi olmaz. Kendi meselelerimizden hiç bahsetmeyiz; sadece söylenmesi gerekeni söyler, sonra da işimize bakarız: "Ketçabı uzat. Sütümüz bitmiş. Okuldan aradılar yine, hele bir dersi daha kaçırdığını duyayım, seni öyle bir pataklarım ki acısı yeni yıla kadar geçmez."

Eskiden daha konuşkandı babam. Annem hayattayken yani. Elindeki davalardan bahsederdi. Zekice kurduğu savunmalardan, tanıkların yalanlarını nasıl yakaladığından bahsederdi. Ben de masumları koruduğu, kötü olaylardan sonra işleri yoluna koyduğu için onun ne kadar harika bir insan olduğunu düşünürdüm.

Meğer bunu hiç kimse yapamazmış. Meğer kötü şeyler gerçekleşirmiş ve bunun karşısında insanın elinden hiçbir şey gelmezmiş.

Yemyeşil bir banliyö kasabası olarak bilinen bir bölgede yaşıyoruz. Yani kısaca özetlersek aşırı pahalı, yapılacak hiçbir şeyin olmadığı bir yer burası ve sokaklarımızda sağa sola sataşarak gezen çeteler olmadığı, insanlar bıçaklanmadığı ya da her sokağın köşesinde uyuşturucu satılmadığı için kendimizi her daim şanslı hissetmemiz bekleniyor. Babamın kazandığı her kuruş ev taksitlerine gidiyor; benim için yaptığı bir fedakârlık bu. Bunu dile getirmiyor aslında; sadece ondan her para istediğimde bunu hissediyorum. Hissediyordum, desem daha doğru. Artık ondan para istemiyorum. Eskiden daha çok paramız vardı. O zamanlar, büyük bir hukuk firmasında savunma avukatıydı. Büyük bir arabası vardı; şık takım elbiseler ve gıcır gıcır beyaz gömlekler giyerdi, annemse *Marks and Spencer*'dan alışveriş ederdi.

Derken ekonomik durgunluk baş gösterdi ve herkes işini kaybetmeye başladı. Babam kendininkini 2009 yılında kaybetti. O günü hatırlıyorum; ben okuldan dönmüştüm, babam kanepede oturmuş duvara bakıyordu. Ne olduğunu sorduğumda, bana boş boş bakıp omuz silkmekle yetindi; bu hareketiyle, "Bilmiyorum,"dan ziyade, "Halimden belli olmuyor mu?" demek istediği anlaşılıyordu. Annem beni dışarı çıkardı ve babamın çalıştığı şirkette onun için yeteri kadar iş olmadığını, bu yüzden de "salıverildiğini" söyledi. Ürkütücü göründüğü için kulağıma hiç hoş gelmemişti bu söz: elinizden kaçıp sokakta oradan oraya uçan ve az sonra sivri bir şeye çarpıp patlayacağını bildiğiniz bir balonu çağrıştırıyor. Babam bağırarak, "*Yeteri kadar* iş vardı. *Onun* için iş buldular. Yabancıları tutup İngilizlerin gitmesine izin vererek ekonomik durgunluktan kurtulacaklarını sanıyorlarsa iflas etmeyi hak ediyorlar!" dedi, ama annem ona kulak asmadı ve beni öperek çay saatinin geldiğini söyledi.

Bunu izleyen birkaç hafta boyunca babam, caddenin sonundan gazete almak için sokağa çıktığında bile bir kez olsun sabahlığını üzerinden çıkarmamıştı. Ben okulda yiyeceğim öğle yemeğini evden götürmeye başladım. Annemse, sallantılı küpelerini takıp arkadaşlarıyla dışarı çıkmaya ve eve döndüğünde de her zamankinden daha yüksek sesle konuşmaya bir son verdi.

Babam sonunda Kraliyet Savcılık Hizmetleri'nde başka bir iş buldu. Artık suçluları savunmak yerine onlara dava açanlardan biri oldu. Bu işi bulmasına arkadaşı Patrick yardım etmişti. Annem Patrick'ten pek hoşlanmasa da babam onun iyi birisi olduğunu, vatanını sevdiğini ve diğerlerinin aksine ülkesinin pisliğe batmasına izin vermeyeceğini söyler dururdu.

Ayrıca Patrick gibi konuşmaya ve dava ettiği kişileri, annem her ne kadar suçlarının henüz kanıtlanmadığını söylese de "haydutlar" ve "savurganlar" olarak adlandırmaya başladı.

Bizim buralarda pek öyle haydut ya da savurgan yoktur. Bunun yerine, bu yeşil banliyö kasabasında insanların önünde kendilerine bir iyilik yapıp bir kadeh bir şey ısmarlayacak bir ağabeyin ya da tanıdık birilerinin gelmesini bekleyerek takıldığı, içki satma ruhsatı olan dükkânlarımız vardır. Bizde bir de, muhtemelen Londra'nın içlerindeki evlerde bulunmayan ebeveyn içki büfeleri vardır; mesela Claire'in anne ve babasının yalnızca alkollü içeceklere tahsis ettikleri kocaman bir büfeleri, bunun yanında tıka basa dolu bir şarap mahzenleri var. Bunun dışında ana caddede, canı sıkılan insanların can sıkıcı oyunlar oynadıkları bir oyun salonu; tüm kızların, anladığım kadarıyla sebepsiz yere kıkırdayarak takıldıkları bir alışveriş merkezi ve 50 peniye bir kutu kola, diğer bir ellilliğe ise tezgâhın arkasındaki kadından gizlice bir tane sigara alabileceğiniz bir kafe bulunur.

Alkollü içecek çeşitleri bol olmasına rağmen içki içmem. Gün ortasında bardan düşe kalka çıkan sarhoş salaklardan birine dönüşmeden de yeterince sorunum var.

Annemin ölümünden birkaç ay sonra beni bir deli doktoruna gönderdiler. Okulun marifetiydi galiba ya da doktorun, bilmiyorum. Babam deli doktorlarının insanın kafasına saçma fikirler sokup düşünülmemesi gereken şeyleri düşünmesine yol açtığını söylemiş ve gitmemi istememişti ama doktora gitmem söylenmişti bir kere. Doktor benim paranoyak olduğumu düşündüğünü belirtti. Babam bunun delilere verilen başka bir isim olduğunu söyledi; kendimi toparlamam gerektiğini, unutmamı ve hayatıma devam etmemi önerdi. "Sorunlarını hallet,"

demişti. "Aksi takdirde..." Cümleyi tamamlamamasına rağmen ne demek istediğini ikimiz de biliyorduk. Sonumun annem gibi nehrin dibinde olacağını söylemek istiyordu.

Deli doktoru sanki deli olduğumu düşünmüyormuş gibi görünüyordu. Görüp durduğum o kaçıklar hakkında sürekli sorular soruyordu ama ses tonundan anladığım kadarıyla söylediklerimin tek kelimesine bile inanmıyordu. Onların sürekli etrafımda dolandıklarına, beni izlediklerine, sayılarının gittikçe arttığına inanmıyordu. Annem öldükten hemen sonra ortaya çıkmalarını nasıl da küçümsedi, sanki kendimi yalnız hissetmemek için filan kafamda uydurmuşum gibi... Adam şapşalın tekiydi yani. Yalnız kalmamak için kafamda birilerini yaratacak olsam bunlar o kaçıklara hiç mi hiç benzemezdi. Hiçbir alakaları olmazdı, inanın.

Başlangıçta bir ya da iki kişiydi. Olur böyle şeyler, değil mi? Sokakta yürürken filan tanıdık gelen birini görürsünüz de onlar da sizi tanımış gibi bakar ya... Ama yakından bakınca tanımadığınızı fark edersiniz. Ya da en azından kim olduklarını çıkaramazsınız. Siz de yanlarından geçip gidersiniz. Hepimizin başına gelir bu, değil mi?

Eh, işte bu benim sürekli başıma gelen bir şey. Bazen herkes bana bakıyor, gözlerini bana dikiyor, beni tanıyor, benim hakkımda bir şeyler biliyor sanıyorum. Doktor da kuruntu yaptığımı düşünüyordu. Muhtemelen haksız da sayılmazdı. Size sürekli ısrarla bakan gözler, canınızı sıkan, tekin olmayan mutsuz gözler, tanıdık gelen ve sizi tanıyan gözler görürseniz tam anlamıyla aklı başında sayılmazsınız; tabii, bu gözleri gerçekten tanımıyorsanız, tanımadığınızı biliyorsanız.

Hayatınız boyunca tanıştığınız her insanı teker teker aklınızdan geçirir, size bakanların onlardan biri olmadığını anlarsınız... Eğer keçileri kaçırmadıysanız, böyle bir durumla karşılaşmazsınız. Galiba Claire'le bu yüzden görüşmüyoruz artık. Muhtemelen *kaçığın teki* olduğumu düşünüyordur.

Onu suçlayamam. Bazen *ben de* kaçığın teki olduğuma yemin edebilirim.

2. BÖLÜM

Nehirden eve doğru yürürken, ayakkabının içine bir şey kaçıyor. Taş bu. Küçük bir taş. Çıkarınakla uğraşamam şimdi, tek ayağımın üzerinde durup bağcıkları çözeceğim de... Taş çorabımın içine de kaçmış olabilir. Onu da çıkarmaya hiç niyetim yok. Zaten eve gidiyorum. Bir şey olmaz. Ellerimi ceplerime sokuyorum. Önemli değil. Taş işte.

Claire'i nehrin karşı kıyısında görüyorum, bu kez yanında Yan yok. Seviniyorum buna. Neden seviniyorum bilmiyorum, gerçekten de. Kimlerle takıldığı umrumda bile olmaz. El de sallamıyorum. Neden sallayacağım ki? Beni görmedi zaten. Okul forması giymediği zamanlarda hep üzerinde olan tişörtünü giymiş. Üzerinde beyaz yazılar olan siyah bir tişört: *Hepimiz sadece insanız.*

Sadece insanız. Hadi canım. Birkaç yıl önce başladı böyle tişörtler giymeye. Yazılı tişörtler işte: *Korumacılık değil, insanlık. Sınırlara Hayır.* Dolabı bunun gibi bir sürü tişörtle doludur herhalde. Bence çok gülünçler. Babamın dediği gibi, insan kendine dikkat etmeli. Ülkeler de kendilerine dikkat etmeli. Bir insanın evsiz kalacak kadar aptal olması, sizin yanınıza taşınmayı umabileceği anlamına gelmez. O halde

yabancılar nasıl oluyor da buraya taşınabileceklerini, işlerimizi elimizden alabileceklerini sanıyorlar, hem de sırf ülkeleri parasız kaldı diye! Sanki bizde saçacak para bol da... Sanki buradaki herkese yetecek kadar iş var da...

Yürümeye devam ediyorum. Taş tam serçe parmağımın altında, buna rağmen yürüyorum. Sağ ayağımla attığım her adımda canımı acıtıyor. Çaktırmadan küfrediyorum, ardından fark ettirmemeye çalışarak ayağını sallıyorum. Yürümeye başlıyorum yine, taş şimdi de başparmağımın altında. Şimdi daha da fazla yakıyor canımı.

Sorunsuz bir akşamüstü geçiriyorum aslında: bir kutu kola ve nehrin kenarındaki banklardan birinde bir mola. Kaçıklar yok ortalıkta, en azından bildiğim kadarıyla. Ne bana karışan var ne de yoluma çıkan.

Bunun yerine çalışıyor olabilirdim elbette. Ev ödevlerimi yapabilir, sınavlarıma hazırlanabilirdim. Yapabilirdim. Yapmalıydın, derdi babam olsa. Ben demem ama. Canımı sıkan bu da değil.

O kadar da sıkılmıyorum zaten. Bunun yarını var, ertesi günü var. Okulu sevmediğimden değil de, sadece... Peki, kabul, sevmiyorum. Ne öğretmenleri severim ne de insanların bana bakışlarındaki ifadeyi. Milletin gruplar halinde takılmalarını da sevmem, onların aralarına katılmayı istediğimi pek söyleyemem ama bu durumun bende uyandırdığı duygu... Siz de bilirsiniz, tuhaf bir şey, sanki hiçbir yere ait değilmişim gibi.

Bir yere ait olmaya ihtiyacım yok. Ben kendi halimden memnunum.

Taş batmasın diye ayağımın kenarına bastığımdan eve ayağını sürüyerek gidiyorum. Küçük, sivri bir taş bu, çivi gibi

daha çok. Duruyorum yine, ayakkabımın burnunu yere vuruyorum. Taş oynuyor yerinden, şimdi başparmağım ile yanındaki parmak arasında. Dayanabilirim buna.

Bir adam geçiyor yanımdan. Bana yaklaştıkça adımlarını yavaşlatıyor, bana bakıyor, tam gözlerimin içine. Yüzü tanıdık geliyor. Gözlerini bana dikmiş bakıyor; ona bakmamak, yere bakmak için zorluyorum kendimi. *Kaçıklar*, diye söyleniyorum sessizce. *Beni rahat bırakın.*

Ellerim hâlâ ceplerimde. *Hayal görüyorsun. Gördüğün şey gerçek değil.*

Puseti ve yeni yeni yürümeye başlayan çocuğuyla bir anne geçiyor yanımdan. Bana bakmıyor. Yüzünde hafif bir tebessümle küçük oğluna dalıp gitmiş. Oğlan badi badi yürüyerek nehre doğru gidiyor, annesi birkaç adım atmasına izin verdikten sonra çocuğunu yakaladığı gibi kucağına alıyor. Çocuğu belinden kavramış, puseti itmeye devam ediyor. Burada olduğumun farkında bile değil. Kendimi daha iyi hissetmeme neden oluyor bu. Anneler ve bebekleri her zaman kendimi daha iyi hissetmeme neden olur: Birbirlerinin gözlerinin içine bakmaktan beni fark etmelerine fırsat kalmaz.

Ama bu görüntü beni hazırlıksız yakalıyor. Bana doğru yürüyen kızı görmemişim. Kızlar zaten hep beni hazırlıksız yakalar. Onlardan kuşkulanmam, hele bir de güzellerse. Ne acıklı, değil mi?

Bu seferki benden büyük: on yedi, on sekiz yaşlarında. Uzun bacaklı ve kıvırcık saçlı bir kız. Bana bakınca aldanıp bakışlarına karşılık verdim ve galiba onu bir yerlerden tanıyorum. Okuldan mı? Yoksa kasabadan mı? Ama tanımıyorum tabii ki. Durumu çok geç anlıyorum: o da onlardan biri. Bana dikkatle bakıyor şimdi, gözlerindeki o cansız, boş ifadeyi fark

ediyorum. Gözlerimi kaçırmaya çalışsam da o gözler üzerinize sabitlendi mi kaçmak zor. Düşüyormuş gibi hissediyorum, sanki beni bir yere götürmeye çalışıyor, ama nereye? Bilmiyorum. Sonra gözlerini hâlâ üzerimden ayırmadan yanımdan geçiyor, ama arkama bakmadan yoluma devam etmeyi beceriyorum, onun beni içine çekmesine izin verdiğim için pişman bir haldeyim. Ya da bilinçaltımın beni içine çekmesine izin verdiğim için pişmanım. Doktor, arzularımı ve korkularımı içgüdüsel olarak yabancılarda gördüğümü söylüyor. Ona göre annemi arıyormuşum başkalarında. Daha fazla insanla tanışmalı, yalnız başıma fazla kalmamalıymışım. Tamamen saçmalık. *Asıl sorun* insanlar, o kadarını biliyoruz. Onları daha az görmem lazım, daha sık değil.

Acaba hâlâ bana bakıyor mu, diye görmek için arkamı dönüp kıza bakmak istiyorum. Kaşıntı gibi bir his bu, hani sivrisineğin ısırdığı yeri deli gibi kaşımak istersiniz, ama oraya dokunmakla bile kaşıntının daha kötü olacağını da bilirsiniz. Dönmüyorum arkamı. Bana baktığını biliyorum. Hep bakarlar. Adımlarımı hızlandırıyorum. Gözlerimi yere çeviriyorum. Onu düşünmezsem gerçek de olmaz. Aklımdan futbol takımlarını sıralıyorum, alfabeyi tersten sayıyorum. Koşmaya başlıyorum.

Bir keresinde Claire'e onları görüp görmediğini sormuştum. Yani birkaç yıl önce, henüz hâlâ arkadaşken. Claire de bana bakıp kaşlarını çatmakla yetinmişti. Onun ilgisini çeken ya da kafasını karıştıran ya da büsbütün tuhaf bulduğu bir soru sorduğunuzda ne garip garip bakar ne de sizinle dalga geçerdi. Uzun uzun düşünür ve ölçülü bir yanıt verirdi. Kendimi hiçbir zaman bir ahmak gibi hissettirmezdi.

"Bazen ben de birini gördüğümde onu tanıdığını sanıyorum, ama sonradan başka biriyle karıştırdığını anlıyorum," demişti.

Başımı sallamıştım. "Sık sık mı?"

Kaşlarını çatmıştı yine. "Altı ayda bir oluyor belki. Pek emin değilim."

İyice düşündüm söylediklerini. "İnsanların bazen bana gözlerini dikip baktıklarını hiç fark etmiş miydin? Yani yanımdan geçerken ciddi ciddi gözlerini dikerek bakan birilerini?"

Başını iki yana sallamıştı. "Hayır Will, hiç görmedim. İyi misin sen?"

"Bir şeyim yok. Boş ver."

Bende kuşku uyandırıyorlardı. Kaçıkları kastediyorum. Yeni tanıştığım herkese saldırganca bakıyordum. Babamın yıllardır görmediğim kız kardeşi ansızın bizde kalmaya geldi, kimse bana önceden haber vermemişti. Eve girdiğimde halam kollarını açıp bana doğru yürüdü, az kalsın evden kaçacaktım.

Keşke böyle olmasaydım. Keşke normal biri olsaydım.

Ama normal ne demek? Gerçekten normal biri var mı?

İçimi çektim; taş yine hissettiriyor kendini. Tam da tabanının altına girmiş. Verdiği acı şimdi neredeyse hoşuma gidiyor, aklımı gördüğüm o kızdan uzaklaştırıyor. O insanları hayal mi ediyorum acaba? Gerçekten varlar mı, yoksa aklım bana oyun mu oynuyor sadece?

Gözüm yeseydi onları durdurur, ne halt etmeye bana baktıklarını sorardım. Defolup gitmelerini söylerdim. Ama gözüm yemiyor. Neyse, eğer hayal görüyorsam dediklerimden

hiçbir şey anlamayan birine bağırıp çağırmış olacağım. İnsanlar zaten beni tuhaf buluyor; bir de manasız konuşmaya başlarsam beni tımarhaneye kapatırlar. Bu da babamın sabrını taşırır artık. Sahiden de ne yapardı, bilmiyorum.

Bu dağınık düşüncelerden, gözümün önünden geçen bir şey yüzünden irkilerek kopuyorum. Koşan biri bu. İçgüdüsel bir biçimde durup kaldırımın yanındaki duvara doğru geri geri yürüyorum. Neden böyle yaptım bilmiyorum; refleks gibi bir şey bu. Bazen, büyüdüğümde orduya mı katılsam diye düşündüğüm olur. Ya da gizli servis örgütüne. Çevreye nasıl uyum sağlayacağımı, nasıl görünmez olacağımı çözdüm gibi zaten. Buna ister tedbirli olmak deyin, ister gerektiğinden fazla belaya bulaşınama isteği. Claire bana, Gölge Adam, derdi. Bu huyumla hep dalga geçerdi. Daha sonraları da benim kurnaz olduğumu söylemişti. Bana artık gülümsemediği, okul bittikten sonra eve beraber gitmek için beni aramayı bıraktığı zamanlara denk geliyor bu.

Ama kurnazlık değil benim yaptığım. Dikkatli davranıyorum, hepsi bu.

Sırtımı duvara dönüp yan yan yürüyerek köşeye doğru ilerliyorum. Bizim ev sadece iki sokak ötede. Köşede küçük bir sıra halinde dizilmiş dükkânlar var, yerde yatan birini görüyorum, başka biri de onun üzerine eğilmiş. Yerde yatan adamın sarhoş olabileceğini geçiriyorum aklımdan, ama emin değilim. Yanlış bir şey var bu görüntüde. İliklerimde bile hissediyorum bunu.

Biraz daha yakına gidiyorum. Daha iyi görmeye çalışarak gözlerimi kısıyorum. Eğer kıpırdarsam, eğilen adam benden yardım istemeye kalkar belki. Olduğum yerde durursam fark etmezler beni, hiçbir şey yapmam da gerekmez.

Yüzümü buruşturmuş, olan biteni anlamaya çalışıyorum. Ve birden içim dışıma çıkıyor. Eğilen kişi adam filan değilmiş. Yan, bu. Kuşkuyla ona bakıyorum. Gözleri fal taşı gibi açık, bir şeyi çekiştiriyor. Haykırıyor. Tuhaf, korkunç bir ses çıkarıyor.

Kalbimin güm güm attığını duyuyorum. Çekiştirdiği şeyin ne olduğunu görebiliyorum şimdi: Bir bıçak. Yan sarsılmış bir halde bıçağa bakıyor.

Yerdeki adam kımıldamadan yatıyor. Adamın sarhoş olmadığından bir hayli eminim artık. Bay Best'e benzettim kendisini. İşyerinde giydiği yeşil kazak var üzerinde. Pembe bir sari giymiş bir kadın bağıra çağıra dükkânın içinden fırlıyor, Bayan Rajkuma, bu. Sırtımda tuhaf bir his var; acı değil, ama acı *olmadığını da* söyleyemem, anlatabiliyor muyum? Yerdeki beden kesinlikle Bay Best'e ait, Bay Rajkuma'nın dükkânının içindeki postaneyi işletiyordu kendisi. "Soyguncuların dükkânı," diyor babam oraya. Yirmi dört saat açıktır ve çok pahalıdır. Yan, bıçağı hâlâ elinde tutuyor ve hâlâ korku dolu bir ifadeyle bıçağa bakıyor; üzerindeki koyu kırmızı lekeyi buradan bile seçebiliyorum. Bayan Rajkuma çığlıklar atarak kocasına sesleniyor. Bay Rajkuma dükkândan çıkıyor; adam dehşete düşmüş bir halde.

"Bıçaklamışlar," diye haykırıyor Yan. "Ambulans çağırın."

Aniden sarsılarak Yan'ın beni gördüğünü ve bana bağırdığını fark ediyorum. Yerimde donakalıyorum. Bay Best'in bedeninin üzerine eğilip başını tutuyor. Ona suni teneffüs yapıyor.

Gidip yardım etsem mi, diye düşünüyorum, ama bunu yapmayacağını da biliyorum. Gölge Adam bu işe bulaşmaz. Gölge Adam cesur biri değildir.

"Çabuk ol," diye bağırıyor Yan. "Adam ölüyor."

Telefonumu cebimden çıkarıyorum, ama buna hiç gerek yokmuş. Bir polis arabası geliyor. İçinden çıkan üç polis, Yan'ın etrafını sararak ellerindeki silahları onun kafasına doğrultuyorlar.

"Silahını indir," diye bağırıyor polislerden biri. Yan şaşkın şaşkın bakıyor. Bıçağı yere bırakıyor.

"Anlamıyorsunuz," diye bağırıyor. "Onu ben böyle buldum. Ben yapmadım."

Bir ambulans geliyor; içinden fırlayan üniformalı adam ve kadınlar Bay Best'i sedyeye yerleştiriyor, sonra da ambulansa taşıyorlar. Bayan Rajkuma hâlâ inleyerek ağlıyor; yanına gelen bir kadın onu teselli etmeye çalışıyor.

Polisler Yan'ı tuttukları gibi arabaya tıkıyorlar. Yan başını çevirip bana bakıyor. Dudaklarını oynatarak bir şeyler söylemeye çalışıyor. "Yardım et lütfen, demek istedi galiba. Ensemin karıncalandığını hissedebiliyorum. Sonra etraf kararır gibi oluyor; ama görüş alanının içine doğru kararıyor. "Yardım et lütfen." Bu sözleri duyuyorum zihnimde, ses yükseliyor, daha da yüksek, daha da umutsuz bir hal alıyor. Gözlerimi kapıyorum. Duvar nerede? Bir yere tutunmam gerek. Sırtım duvara çarpıyor. İyiyim, tamam. Birkaç kez derin derin soluk alıyorum. Gözlerimi açıyorum.

Arabanın kapısı kapanıyor; hareket edip buradan ayrılıyor. Geride yalnızca Bay Best'in, kaldırımın üzerine yayılmış kanı kalıyor.

3. BÖLÜM

Bir süre eve gitmeyeceğim. Gidemem. Gördüklerimi iyice düşünmem gerek. Midem bulanıyor biraz, gerçekten aptalca bir şey yapmış olduğunuzu fark ettiğinizde ya da bir sırrınızın ortaya çıktığını anladığınızda hissettiğiniz türden bir mide bulantısı bu. Sizi içten içe yiyen ve sizi tüketmemesi için yaptığınızı itiraf edene kadar sizi tüketen bir mide bulantısı.

Ne var ki aptalca bir harekette bulunmadım. İtiraf edeceğim bir şey de yok. Sadece gördüğüm... Gördüğüm şeyi düşünmek istemiyorum aslında. Hiçbir şeyi düşünmek istemiyorum.

"Geç kaldın."

Babam, kapıyı açar açmaz bunu söylüyor. Bir ya da iki saniye ona bakıyorum. Babama olanları anlatmak istiyorum. Anlatayım ki kafamdakileri benim yerime o açıklasın, bir anlam kazandırsın. Ama görünüşe göre babamın buna pek hali yok.

"Ne için gecikmişim?" diye soruyorum en sonunda. Televizyon açık. Ekranda haberler var. Gözlerim birkaç saniyeliğine ekrana takılıyor: Doğu Avrupalı işçilerin barındığı bir binada yangın çıkmış. Haber spikeri onların demir işçileri

olduğunu söylüyor. Yangının kasıtlı olarak çıkarıldığından şüpheleniliyormuş. Spiker, takım elbiseli bir adamla röportaj yapıyor; adam bunun kabul edilemez bir olay olduğunu, durgunluğun faturasının ekonomik sebeplerden ötürü ülkeye göç edenlere çıkarıldığını söylüyor. Ardından öfkesi yüzünden okunan başka bir adam çıkıyor ve diğer adamın durumu anlamadığını, onun işçileri zerre kadar umursamadığını, herkesin ve her şeyin bizi ezip geçmesine göz yummak yerine Britanya'yı yeniden büyük bir ülke yapmak için çalışacak yeni bir hükümet seçilene kadar bu tür olayların yaşanmaya devam edeceğini söylüyor.

"Nerelerdeydin?"

Dikkatimi haber spikerine verdiğimden soruyu duymuyorum önce. Babam soruyu tekrarlayınca kafamı kaldırıyorum.

"Hiç."

"Yine nehir kenarına gittin, değil mi? Oraya gitmenden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Başka nereye gidecektim ki?"

"Burada kalıp biraz iş görebilirdin. Biraz yardımın dokunurdu eve. Kırk yılda bir bile olsa bir işe yara bari."

Birbirimize gözlerimizi dikiyoruz; bu iki şekilde sonuçlanabilir: Normal bir sohbete ya da büyük bir kavgaya dönüşebilir. Kavga çıkması için en ufak bir kıvılcım yeterli oluyor bu aralar. Neden böyle, emin değilim. Benim yüzümden herhalde.

Babamla aramız iyidir. Yakın bir ilişkimiz yoktur ama. Annem buradayken gibi değil ilişkimiz. O hayattayken biraz daha... Sıcak mı desem, öyleydi işte. Ailecek vakit geçiriyorduk. Daha sık gülüyorduk. Babamla aramız fena değildir, ama

her nedense onu düş kırıklığına uğrattığını hissediyorum hep.

"Fırında biraz tavuk olacaktı. Annem öldüğünden beri salonda oturduğu yer olan koltuğa dayıyor arkasını. Annemle beraber kanepede otururlardı eskiden ama babamın şu halini görünce bunu gözümün önünde canlandıramıyorum nedense.

Kavga yok o halde. Bir bakıma hayal kırıklığına uğradığını söylemeliyim. Bazen bana öyle geliyor ki yalnızca tartıştığımız zaman gerçekten iletişim kurabiliyoruz.

"Sağ ol."

Mutfağa gidip bir tabak çıkarıyorum. Kiev usulü tavuk var, hazır alınmış; içindeki sarımsağın kokusu geliyor burnuma. Biraz bezelye haşlıyorum; patates kızartması da var fırında. Babamın arkadan yaklaştığını duyuyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Omuz silkiyorum.

"Bir dakika içinde Patrick gelecek buraya. Can sıkıcı bir olay olmuş. Akşamüzeri erken saatlerde gerçekleşmiş. Postanedeki Bay Best'i bıçaklamışlar."

Başımı hafifçe babama doğru çeviriyorum.

Babam başını bıkkın bir ifadeyle iki yana sallıyor. "Hükümet göçün kontrol altına alınmasının çözüm olmayacağını söylüyor üstelik. Peki kendi vatandaşlarını yabancı haydutlardan korumaya ne oldu? Sorarım ne oldu? Patrick'in söylediği gibi, insanların etraflarına bakıp olan biteni görmeleri için bazen onları sarsmak gerekiyor."

Babama garipseyen gözlerle bakıyorum. Bu tür konularda genellikle benimle konuşmaz. Ya ödevlerimi sorar ya da artık

ne yapıyorsam buna bir son vermemi filan söyler. Şimdi benimle böyle konuşması kendimi daha büyük, yetişkin biri gibi hissetmeme neden oluyor, sanki bana saygı duyuyormuş gibi. Konuşmaya devam etmesini istiyorum. Hoşuma gidiyor bu çünkü. Söyleyecek bir şey bulmak için kafa patlatıyorum.

"Ben gördüm..." diyorum, babam başını bana doğru çevirince de susuyorum.

"Ne gördün oğlum?"

"Hiç." Yanlış sözcük. Neden hep böyle yapıyorum?

Gözlerini bana dikmiş bakıyor babam. "Hiç mi? Hiçbir şey görmedin mi? Hadi ama oğlum. Çıkar ağzındaki baklayı."

Güçlükle yutkunuyorum. Kapana kısıldım. Başka seçeneğim yok. "Olayı gördüm. Ben de oradaydım."

"Orada mıydın? Neden daha önce bir şey söylemedin?"

Gözlerimi yere indirdim. "Yapamadım... Yani, ben..."

"Kimin yaptığını gördün o halde?" Gözlerini bana dikmeyi bırakmış, bana yakından, hemen hemen ürkekçe sayılabilecek bir ifadeyle bakıyor.

"Yok. Yan'ı gördüm..."

"Yan." Babam başını sallıyor. "Hiç şaşırmadım."

Başını çeviriyor, mutfak tezgâhından bir tabak alıyor.

"Yok, o değildi..." diyecek oluyorum, ama babam beni dinlemiyor bile.

"İşte şimdi bunun nasıl bir şey olduğunu görür o," diye söyleniyor. "Şimdi görecek."

"Yan'dan mı söz ediyorsun?" diye soruyorum çekinerek.

Babam sanki burada olduğumu yeni fark etmiş gibi bana bakıyor.

"Yan değil," diyor. "O adam."

Yan'ın babasından söz ediyor. Ondan söz ettiğine oldukça eminim. Hiç anlaşamazlar. Hatta anlaşamazlar demek az bile kalır.

Babamın yanına oturuyor ve yemeğimi yemeye koyuluyorum. Tavuğun iç kısmı çok acıymış, dilim yanıyor. Bir bardak su almak için yerimden kalkıyorum.

"Yan yardım istiyordu galiba," diyorum sonunda. "Polisi aramamı söylüyordu."

Babam sert bir hareketle bana dönüyor. "Seni gördükten sonra yani," diyor. Soru sormuyor, öyle olduğunu belirtiyor. Başımı sallıyorum. Koca bir yudum su içtikten sonra yanan dilimin rahatladığını hissediyorum. "O yaptı tabii ki," diyor babam. "Çok eski bir numaradır bu. Cinayet yerine giden ilk kişi suçlu olandır her zaman."

"Oraya ilk önce Bayan Rajkuma gitmişti," diyorum.

Babam gözlerini kısıyor. Rajkuma ailesinin de hayranı değildir ama onun bile Bayan Rajkuma'nın cinayet işleyebilecek biri olduğunu düşündüğünü sanmıyorum.

Konuyu kapatmam gerekiyor, bunu çok iyi biliyorum. Peki, neden yapamıyorum bunu? "Gördüğüm... Gördüğüm kadarıyla Yan, Bay Best'e suni teneffüs yapmaya çalışıyordu."

Babam öfkeyle homurdandı. "Eminim öyledir. Bak oğlum, çocuğun ceplerinde Bay Best'in parasını bulmuşlar. Bıçağın her yeri Yan'ın parmak izleriyle kaplıymış."

Bu söylediklerini durup bir iki saniye düşünüyorum. "Bilemiyorum baba. Yan öldürmüş gibi durmuyordu."

Babam yumruğunu masaya sertçe vuruyor. "Onu orada gördün," diye gürlüyor. "Bilmediğin konularda benimle tartışmaya kalkma sakın. Ellerinde kanıtlar var. Önceden

planlanmış bir cinayet bu. Patrick öyle söyledi. O küçük serseri hak ettiğini bulacak."

Tekrar tabureme yürüyorum. Babamla göz göze geliyoruz ve birkaç saniyeliğine bakışıyoruz. Sonra da başımı dediğini onaylarcasına sallıyorum.

Babam bir süre yerinde kıpırdamadan duruyor. Ardından elini rahatsız bir biçimde bana doğru uzatıyor ve beceriksizce omzuma yumruk atar gibi bir hareket yapıyor.

"Sen ve ben. Biz bir ekibiz, öyle değil mi oğlum? İkimiz de aynı taraftayız, değil mi?"

Babama tuhaf gözlerle bakıyorum. Ardından da gülümsüyor ve başımı sallayarak, "Elbette," diyorum. "Biz bir ekibiz." Tavuğumu bitirip tabağı kenara itiyorum.

Yan ve ailesinin yan eve taşınması, annemin ölümünden iki yıl öncesine rastlar. Patrick, anne ve babama, bu durumun o günlerde yalnızca onlar gibi insanların ev alacak parası olduğu dönemlerin işareti olduğunu söylediğinde annem ona kendi işine bakmasını önermiş, babamsa tek kelime bile etmemişti. Ama babamın o aileden yana gözünü dört açtığını anlayabiliyordum. Yan'ın babası sokakta ona selam verdiği zaman adamın gözüne asla bakmadan elini yarım yamalak sallar ve ilk gördüğü kapıdan hızla içeri girerdi.

Buraya taşınmaları benim canımı sıkmamıştı gerçi. Yanımızdaki evde yaşayan iki oğlan vardı ve benimle takılmak istiyorlardı. Yan benden iki yaş büyüktü, bir de benden iki yaş küçük bir erkek kardeşi vardı.

Onların bahçesinde birkaç kez futbol oynamışlığımız vardır. Bahçelerimiz yan yanaydı ve aralarında yalnızca eski bir tel çit vardı; çitin üzerinde kocaman delikler olduğundan

bahçelerine kolayca girebiliyordum. Yan benden daha becerikliydi; pek hoşuma giden bir durum değildi bu ama numaralar olsun, alıştırmalar olsun bir sürü şey öğretti bana. Kardeşiyse pek konuşmazdı. Çekingendir, derdi Yan onun için.

Sonra bir gün babası bizi ailecek akşam yemeğine çağırdı. Babam gitmek istemedi ama annem onu ikna etti. Annem, babamı bir şeyler yapmak için ikna etmekte çok başarılıydı. Babam huysuzlanır, annem onunla dalga geçerdi, ardından da babamın tam olarak cevap veremeyeceği sorular sorardı, mesela, "Gitmememiz için tek bir neden söyle. Ama sakın başının ağrıdığını söyleme bana, çünkü ağrıdığı filan yok," gibi. Ardından babamı öper ve o olmasa babamın dünyanın en aksi adamı olacağını ve biraz yaşamasını söyler, "Aslında zevk alacağından korktuğun için evet demeye çekiniyorsun belki de," derdi.

Ilık bir akşamdı ve yemeğimizi dışarıda, üzeri minik mumlarla, çanaklar dolusu baharatlı yiyeceklerle ve tatları evde yediklerimize hiç benzemeyen büyük ekmek somunlarıyla dolu bir masada yedik. O akşamı daha dünmüş gibi hatırlarım, oysa henüz altı yaşındaydım. Sanki başka bir ülkeye gitmiştik; evleri bizimkiyle aynıydı, ama bizimkinden bir o kadar da farklıydı. Daha önce oraya bir kez, Bay ve Bayan Daniels orada otururlarken gitmiştim. O zaman da herhangi bir ev gibiydi, yalnızca küf kokusu vardı farklı olarak, sanki bir süredir pencereleri açan olmamış ya da çamaşır yıkanmamış gibiydi. Ama artık orada Yan ve ailesi yaşadığından tatlı, temiz ve sıcak bir kokusu vardı evin. Annesi de gerçekten hoş bir kadındı. Benim annem kadar hoş değil belki, aynı türden

bir güzellik değil. Yan'ın annesi biraz daha kiloluydu ama ona yakışıyordu; koyu renk gözleri, çok uzun kirpikleri ve gözlerindeki kapkara makyajıyla kedi gibi görünüyordu. Benimle her konuştuğunda bana doğru eğiliyordu ve bu yüzümün kızarmasına, böyle yapmasına gerek kalmaması için çabucak büyümek istememe neden oluyordu. Yemeğimizi yedik, Yan'ın annesi ekmeği çanaklara nasıl bandırıp doğruca ağzımıza götüreceğimizi göstermişti bize. Babamın yüzüne bakmaya güç bela cesaret edebilmiştim; yalnızca vahşi insanların elleriyle yemek yediğini söyleyerek çatal ve bıçağını doğru kullanmamda ısrar ederdi. Yemeğimi sadece çatal kullanarak yiyemezdim çünkü böyle yemek "Amerikalı işi"ymiş. Annem bana göz kırpıp ekmeğini çanağa bandırmaya koyulmuştu, arkasından ben de aynısını yaptım. Tadı çok lezzetliydi, evde yediğimiz hiçbir şeye benzemiyordu, çok baharatlı bir yemekti ve yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. Sonunda babam da yemişti biraz. Biraz da bira içmişti. Bir süre sonra gerçekten de rahatlamaya başlamıştı, yüzündeki o donuk ifade gitmiş ve daha normal bir biçimde, sanki ne zaman gideceğiz diye saniyeleri saymıyormuş gibi konuşmaya başlamıştı.

Daha sonra Yan'ın babası ellerini açıp yeni aldığı şirketi babama anlatmaya başlamıştı. Dediğine göre sudan ucuza almış. "Burada fiyatlar çok uygun," demişti gözleri ışıldayarak. "Fırsatlar ülkesi artık burası."

Babam tek bir söz bile etmemişti. Bence bir şeyler söylemek istemişti, ama annem ona ünlü bakışlarından fırlatmıştı.

"Ne iyi yapmışsınız," demişti annem bir çırpıda. "Almamış olsaydınız o şirket batardı. Yüzlerce insan işinden olurdu."

"Olurdu ya," diye yanıtlamıştı Yan'ın babası. "Ona hiç şüphe yok."

"Çok doğru yapmışsınız tabii," demişti babam, sesinde alaycı bir ton vardı.

"Çok doğru yaptım gerçekten de." Babamın sesindeki alaycı tonu fark etmemişti; şansının yolunda gittiğini düşünerek gülümsemişti. "Çok memnunum."

Daha sonra evi elden geçireceğini anlatmıştı. Boya yapmak, çiti yenilemek gibi yenilikler yapacakmış. Annem bunun harika bir fikir olduğunu söylemişti. "Bizim evde de değişiklikler yapmayı düşünüyoruz," demişti. Ardından o da sırıtmıştı. Birden gözüme daha genç gözükmüştü annem, tıpkı bir kız çocuğu gibi. Bu hali aynı anda hem hoşuma gitmiş hem de gitmemişti. Yüzü kızarmış, kıkır kıkır gülüyordu; içtiği şaraptan olacak. Benim için bir sorun yoktu bunda, şarap içtiği zaman bana sarılıp dururdu çünkü. Arka planda hafif bir müzik çalıyordu: insanı uyuşturan ritimler, davullar ve daha önce hiç dinlemediğim bir çalgının sesleri. Bu müzik beni sersemletiyordu. Yemeğimizi bitirdikten sonra annem ayağa kalkmış ve kalçalarını iki yana sallayarak ağır ağır dans etmeye başlamıştı. Onun ardından Yan'ın babası da kalkıp annemin elini tutmuş ve öylece bahçede dans etmeye başlamışlardı. Gördüklerine inanamayan bir ifadeyle anneme bakıyordu babam. Sonra Yan'ın annesi, babama dans etmek isteyip istemediğini sormuştu. Babam yerinde büzülerek, "Hayır, dans etmem, teşekkür ederim yine de," diye yanıtlamıştı kadını. Bu kez Yan'ın annesi bana göz kırparak babamın yerine ben dans etmek ister miyim, diye sormuştu. Bunu öyle çok istiyordum ki az kalsın hemen kalkıyordum; ama hayır demiştim, çünkü babam da öyle demişti. Acaba o ne düşünür, salak gibi görünürüm, diye endişelenmiştim.

Annemin yüzünden mutluluk okunuyordu. Sanki dünya umurunda değilmiş gibi bir ifade vardı yüzünde.

O gece şarkılar söyleyerek yatırmıştı beni yatağıma. Yüzümü gözümü öpücüklere boğmuştu, ben de dayanamayıp onu itmiştim, ama gönülsüzce. Annemi özlüyorum. Şimdi düşünüyorum da keşke onu itmemiş olsaydım.

Patrick saat sekizde geliyor buraya. Babam onu oturma odasına götürüp viski ikram ediyor.

"Hadi bakalım. Gerek yoktu ama Harry," diyor Patrick, gözleri parlayarak. Babama hep Harry der, oysa herkes babamın Henry ismiyle anılmayı tercih ettiğini bilir. Ve babam buna asla bir şey demez, oysa başkası böyle yapmış olsa sinirden deliye dönerdi.

Patrick eskiden polisti. Rütbesi yüksek bir polisti. Ama artık değil, artık siyasetle ilgileniyor. Üzerinde kırmızı-beyaz bir bayrak olan küçük bir rozet takıyor ve bizi, *İngiltere İngilizlerindir* ve *Britanya'daki işler Britanya Halkı İçindir,* diye bağırdığı mitinglere götürüyor.

Babamla arkadaşlığı uzun yıllara dayanıyor; iş dolayısıyla tanışmışlar. Eskiden üniformalıydı, yıllar önce. Ama o zaman polis olarak görev yapıyordu. Şimdiyse farklı bir üniforma giyiyor: gri, sıkıcı takımlar ve karnını sıkan beyaz gömlekler. Otururken ceketinin düğmelerini açar, böyle yapınca sanki pantolonun düğmelerini de açmak istermiş gibi görünür. İnsanlar neden pantolon alırken daha büyük bedeninden almaz, anlamıyorum. Ya da en azından biraz kilo versinler. Bedenine çok küçük gelen kıyafetler giyince tütsülenmiş balığa dönüyor insan.

Patrick aklına estikçe geliyor buraya. Annem bir türlü sevememişti onu. Burasını sanki kendi eviymiş gibi kullandığını, ona emirler yağdırıp buzdolabında ne varsa sormadan aldığını söyler dururdu. Babam da omuz silker ve "Bu ev onun da evi sayılır," derdi; Patrick olmasaymış evi kaybederlermiş.

Babam kendisine bir bardak viski daha koyuyor. Sakınarak göz atıyorum ona.

Patrick oturuyor. "Ee, sen nasılsın Will? Okulda uslu duruyor musun? Atmadılar mı seni hâlâ oradan?"

Tek kaşımı kaldırıyorum. Hep aynı soruları sorar, gözlerinde de cevabı zaten bildiğini gösteren bir bakış olur. "Yok, daha değil," diyorum.

"Okulda çok başarılıdır," diyor babam hemen, oysa hiçbir fikri yok bu konuda. "Öyle değil mi Will?"

O an bir sessizlik yaşanıyor. Rahatsızlık verici bir sessizlik bu. Patrick yüzünde yarım yamalak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Eh, o zaman yapacak ödevin vardır senin?"

Oradan gitmemin istendiğini anlamam birkaç saniyemi alıyor. Babam viski içtiğine göre hiç de fena fikir değil aslında.

"Tabii ki," diye yalan söylüyorum. Yalan da değil, ödevim var gerçekten. Sadece yapmaya niyetim yok. En azından şu an için.

Kapı aralığına geldiğimde biraz oyalanıyorum. "Bay Best meselesi için mi gelmiştiniz? Yan için mi?"

Patrick bana sert bir bakış fırlatıyor.

"Will de oradaymış," diyor babam çabucak, davayı benimle konuştuğu fikrine kapılmasın diye. "Olan biten her şeyi görmüş."

Patrick'in gözleri büyüyor ve kafasını hafifçe iki yana sallamakta olan babama bakıyor.

"Yan'ı görmüş," diyor. "Cesedin üzerine eğilirken görmüş, öyle değil mi oğlum?"

Kararsızca başımı sallıyorum.

"Gördün demek?" diyor Patrick. "Peki bizim neden haberimiz olmadı bundan?"

Bizmiş. Sanki polislerin başında o var. Artık polis bile değil üstelik.

"Fazla oyalanmadım orada. Yan'ın ona suni teneffüs yaptığını gördüm, hepsi bu."

"Suni teneffüs mü?" Patrick karanlık bir kahkaha atıyor. "Tabii, öyledir. Adamı yeni öldürmüş yahu. Cüzdanını arıyordu muhtemelen."

"Olabilir," diyorum omuz silkerek.

"Olabilir mi?" diyor Patrick, gözlerini kısarak.

"Will epey uzaktaymış," diyor babam. "Ne gördüğünden pek emin değil."

"Yine de karakola gitmen gerekiyor. İfade vermelisin," diyor Patrick.

Biraz düşünüyorum. Karakola gitmek istemiyorum. Gidersem yine bir sürü insan gelip, "Başını beladan uzak tutuyor musun? Derslerine iyi çalışıyor musun? Kız arkadaşın var mı?" diye soracak. Sanki yetişkinler genç birini gördüklerinde akıllarına sadece bu üç soruyu sormak geliyor.

"Gerekli mi?"

Patrick gözünü kırpıyor bana. "Peki, istersen olanları bana anlat, ben de polise bildirmeye değer mi diye bir bakayım. Ne dersin?"

Bu öneriyi bir iki saniyeliğine düşünüyorum, sonra başımı sallıyorum. "Tamam, olur."

"Bak ne diyeceğim, önce babanla konuşayım, sonra yukarı yanına gelirim. Ne dersin?"

"Olur," diyorum. Babama dönüyorum. "Bilgisayar başında olacağım." Babam ağzını açıyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Araştırma için," diyorum, ağzını kapatıyor.

Üst kata odama çıkıyorum. Bilgisayarımı açıyorum, ardından aniden bastıran bir bitkinlikle kendimi yatağa atıp gözlerimi kapatıyorum. Bilgisayarım bekleyebilir. Uyku, hele ki şimdi, bekleyemez!..

4. BÖLÜM

Sıcak basıyor. Çok sıcak. Güneş tenimi yakıyor. Koşuyorum. Yüksek bir yerdeyim; soluk soluğa kalıyorum. Ağzımda bir şey var, çiğniyorum. Çikolata. Yo, hayır, çikolata değil bu. Tatlı bir şey değil. Bana enerji veren bir şey. Çok susadım, ama içecek hiçbir şey yok yanımda. Yukarı, devamlı yukarı çıkıyorum, sanki bir dağa çıkar gibi, ama ayaklarımın altında basamaklar var. Tökezliyorum ama duyduğum korku beni ileri gitmem, daha da yukarı çıkmam için kışkırtıyor. Yaşamak ya da ölmek. Ya hayatta kalacağım ya da... Giysilerim üzerime yapışmış, ayakkabılarım ayaklarımı dayanılmaz bir biçimde vuruyor. Bir köşeyi dönüyorum, tepeye yaklaşıyorum. Tepeye varmalıyım, mümkün olduğunca uzaklaşmalıyım. Hata kabul etmeyen kil yığınıyla debelene debelene ellerimle tırmanıyorum şimdi. Kendimi kaldırıyorum, kollarımdan güç alarak ilerlemeye çalışıyorum. Tepeye varıyorum sonunda. Peşimde birileri var. Peşimdekilerden kurtulmam gerek. Kaçmam gerek...

Başka bir yerdeyim; burada, sıraya girmiş insanların arkasındayım. Perişan haldeki insanlar, zayıf, çelimsiz, düşmüş insanlar; gözleri boş boş bakıyor, arada bir kıvılcım görünür gibi olsa da daha çok yere çevrili bakışları. Güvenlikleri için böyle

yapıyorlar. Sendeleye sendeleye ilerliyorlar, hiç kimse konuşmuyor. Arkalarında bir tren var, yola çıkıyor. İçlerinden bir ya da iki kişi trenin hareket etmesini izliyor. Yüzlerinde boş bir ifade var. Ellerimi uzatıp kendi yüzümü yokluyorum; hiçbir şey hissetmiyorum. Ben var mıyım? İlerliyoruz yine. Çantalarını, çocukların ellerini sıkı sıkı tutuyorlar. İki yığın var burada. Birinde giysiler var, diğerinde valizler. İki de kapı; biri kadınlar ve çocuklar için, diğeri de erkekler. Kuyruk milim milim ilerliyor. Bir ya da iki kişi konuşup durumu açığa kavuşturmaya çalışıyorlar. Daha mı iyi? Düzelecek her şey. Öyle bakma, hep olumsuz düşünüyorsun. Bir çocuk ağlıyor; annesi çocuğu yanına çekiyor.

Günler geçmiş. Kokudan anlıyorum. Ölümün kokusu bu. Yanık et kokusu. Burnuma, ciğerlerime kadar doluyor koku; boğuyor beni, sıkıyor, beni içten içe yiyip bitiriyor. Haykırıyor, haykırıyor, haykırıyorum...

Yattığım yerden sıçrayarak doğruluyorum, kan ter içinde kalmışım; soluğum, kalp atışlarım ancak birkaç dakikada düzene giriyor. Zihin karışıklığı içinde odaya göz atıyorum. Uyuyakalmışım. Kolumdaki saate bakıyorum, daha akşamın dokuzu. Ağır ağır soluk alıp veriyorum. Hatırlıyorum sonra, bilgisayarda oyun oynamak için çıkmıştım odama. Patrick aşağıda, babamla beraber. Haykırdım mı gerçekten? Beni duymuşlar mıdır? Belki de onlar bana seslenmiştir. Bu yüzden mi uyandım acaba?

Başımı dizlerimin arasına koyuyor, yatağın kenarına uzanıyorum. İyileşme pozisyonu. Kâbusların etkisinden böyle kurtulabilir miyim? Neyin etkisinden kurtulacağım ki? Bunların hepsi benim hayal gücümün ürünü. Kendim yaratıyorum

hepsini. İnsan beyni, kontrol edemediğiniz zaman çok korkunç bir şeydir.

Kapı hafifçe aralanıyor ve babamın yüzü beliriyor. "Her şey yolunda mı oğlum?" Sarhoş olmuş. Sesindeki kaymadan anlayabiliyorum. Ama mutlu şarhoşlardan. Yoksa nasıl olduğumu sormazdı; çenemi kapamamı, kaçıklar gibi davranmamamı, onu her zamanki gibi düş kırıklığına uğratmayı kesmemi söylerdi.

Başımı sallıyorum. "Evet. Şey... Fazla kaptırmışım kendimi. Oyun oynuyordum da," diyorum pek de ikna edici olmayan bir sesle, ama babam yutuyor yalanımı.

"Birazdan bitiyor işimiz. Birkaç dakika daha ver bize."

"Neyse. İstediğiniz kadar takılın."

Babamın yüzüne bakamıyorum; ateş basan yüzümü, titreyen ellerimi görmesine izin veremem. Hep aynı kâbusları görüyorum. *Diğerlerini* görüyorum. Bazen yönetmen bakışından bazen de montajda kesilmiş haliyle. Aralarında hiçbir fark yok ama; hep korku, ölüm, işkence. Eski psikiyatrım ne anlam verirdi bunlara acaba, diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Yataktan kendimi zor kaldırıyorum. Aşağı inmeden önce sakinleşmem gerek. Camdan dışarı bakıyorum. Yaklaşık yüz metre ötede, Claire'in odasını görebiliyorum. Işığı yanıyor. O ışığı işaret olarak kullanırdık: Anne babası yatmaya gittiği zaman Claire ışığı açıp kapardı, ben de pencereden iner ve su borusundan tırmanarak odasına çıkardım. Genellikle sohbet ederdik. Claire iyi bir dinleyici olmuştur hep. CD'den müzik dinlerdik, daha çok onunkileri dinlerdik, oldukça geniş ama zevksiz bir müzik arşivi vardı. Bazen yanımda kendi

CD'lerimi getirirdim: Onu eğitmeye, zihnini geliştirmeye çalışırdım.

Buraya taşındığımızda ilk tanıştığım kişi Claire olmuştu. Arabadan iner inmez onu görmüştüm. Babam yük kamyonunun park etmesini beklememi söylemişti, ama camdan bakınca onu görmüştüm. Kızlar gibi kırıta kırıta doğruca bize doğru geliyordu.

Zamanlamayı çok iyi ayarladım, arabanın kapısını açmadan önce yanıma yaklaşana kadar bekledim. Az kalsın kızı yere seriyordum.

Ben gözlerimi yere çevirdim; o da doğruca gözlerimin içine baktı. Claire böyleydi işte, normal insanlarınkine benzemezdi tavırları. Onlar gibi takıntıları yoktu.

"Buraya taşınanlar siz misiniz?" diye sordu, bir eliyle de evi göstererek.

Başımı salladım. Mahcup olmuştum bile. Her zaman mahcup olurum.

"Yeni komşumuz sen misin?" Bunu söyleyen annemdi. "Benim adım Chloe, bu da William. Will."

"Ben de Claire," dedi, anneme meraklı gözlerle bakarak.

Köşe başından bir kadın çıktı. "Claire!" diye seslendi öfkeli bir ses tonuyla. "Demek buradasın. Sana daha önce de söyledim, sakın başını alıp *gitme* öyle diye."

"Başımı alıp gittiğim yok," dedi Claire, ciddi bir ses tonuyla. "Sen çok yavaş yürüyordun." O haliyle bile, tartışmaya girmek isteyeceğiniz bir insan olmadığını belli ediyordu.

Ne komik, bu olayı da daha dün olmuş gibi hatırlarım. Hafızam çok iyidir. Bu özelliğimin sinir bozucu olduğunu söyler babam. Konuşulanların tamamını kelimesi kelimesine

hatırların mesela, yıllar önce yaşanmış bir olayda birinin üzerindeki giysileri kravatının rengine kadar hatırlarım. Başka şeyleriyse hiç hatırlamam. Baştan sona hatırlayamadığım haftalar vardır. Bazen kendimi, oraya nasıl gittiğimi ya da ne kadar zaman orada olmadığımı bilmediğim yerlerde bulurum. Sanırım bu da, beni kaçık yapan özelliklerimden yalnızca biri.

Annemle babam eşyaları boşaltırken, Claire bizim bahçenin sonundaki çitin ardında görünmüş ve beni, çitten atlayıp onun yanına gitmem için yüreklendirmişti. Hani derler ya, her şey böyle başladı işte.

Işıkla mesajlaşmamız daha sonra, annem öldükten sonra başladı. Claire, ne kadar sarsıldığımın ve bunu belli edemediğimin –belli etmeyeceğimin– farkındaydı. Bu yüzden, okulda elimi gizlice tutup sıkardı arada sırada. Geceleri kendimi üzgün hissedersem, istediğim zaman onlara gidebileceğimi söylemişti. Her gece, anne ve babası onu yatırdıktan sonra lambasını açıp kapatacağını, ondan sonra gelebileceğini söylemişti. Eğer istersem tabii. Işığını yakıp söndürmediği zamanlarda oraya gitmek istersem de penceresinin altına gidip güvercin gibi ötecektim, uyanıksa beni içeri alacaktı.

Oraya gideceğimi sanmıyordum, buna ihtiyacım olmadığını, artık hiçbir şeye ihtiyaç duymadığımı söylüyordum kendime. Ama tam da o gece, lambasını yanıp söndürdüğünü gördüğümde yüreğim hop etti, gitmek zorunda olduğumu anladım. Sanki bir şeye çok sert bir şekilde çarpmak üzere olan bir gemiydim de, Claire'in odası da deniz feneriydi; orada kendimi bulabilirsem her şey nihayet yoluna girecekti.

Üstelik beni her zaman anlıyordu. Hiçbir zaman aptalca sorular sormadı, asla her şeyin yoluna gireceğini söylemedi, şimdiye kadar asla okuldaki herkes gibi garip garip bakmadı.

Sadece dinledi ve düşündüklerini anlattı. Onun söylediğine göre, annenin ölmesi bir insanın başına gelebilecek en kötü şeylerden biriydi ve annemin kendini öldürmüş olması durumu daha kötü yapıyordu, çünkü annemin ölmesi kaçınılmaz bir şey değil, kendi tercihiydi. İşte bunları söylediğinde bir tek o zaman ağladım, çünkü söyledikleri doğruydu ve beni asıl üzen de buydu. Annem beni terk etmişti. Yanımda kalacak kadar sevmiyordu beni demek ki.

Claire'in odasının ışığı söndü. Yattı mı acaba? Saat daha erken. O kadar da erken değildir belki. Bugünlerde, saat erken mi geç mi anlayamıyorum. Gürültü etmediğim sürece babam istediğim kadar geç yatmama ses çıkarmıyor. Penceremden dışarıya bakıyorum.

Dışarıda biri var. Bizim bahçede. Bahçenin sonunda. Kalbim çarpmaya başlıyor. Bu o. Claire. Pencereyi itip sonuna kadar açıyorum ve camdan sarkıyorum.

"Claire! Claire." Yanıp sönen ışığı görmeye nasıl da hasret kalmışım, ne kadar da özlemişim... Claire'in bana yol göstermesini, beni eve götürmesini istiyorum. Ona kâbuslarımı anlatmak, Bay Best'i, Yan'ı gördüğümü anlatmak istiyorum. Bu konularda ondan başka kimseyle konuşamam.

Onu görebiliyorum, benim pencereme doğru geliyor. Bir değişiklik var halinde. Saçları uzamış. Daha dağınık duruyor. Gözleriyse sanki daha... Daha büyük. Claire daha yaşlı duruyor, yanakları daha çökük. Giysileri...

Yumruk yemiş gibi oluyorum. O değil bu. Claire değil. Kaçıklardan biri bu. Acı dolu bir yüzle bana bakıyor; istemediğim, ihtiyacım olmayan, kabul edemeyeceğim bir acıyla bakıyor. Ona bağırıyorum, küfürler yağdırıyorum, beni rahat bırakmasını söylüyorum. Pencereyi kapatıp yatağa atıyorum

kendimi. "Beni yalnız bırakın," diyerek ağlıyorum; Patrick'le görüştüğümde gözlerimin kıpkırmızı bir halde olacağını bilerek, onun babama kısa bir bakış fırlatacağını bilerek ağlıyorum. "Siz benim kafamın içindesiniz. Siz gerçek değilsiniz. Sizi bir daha görmek istemiyorum..."

Yastığını alıp yumrukluyorum. Kafamı toparlamam lazım. Yoksa kafayı sıyıracağım.

Işığı tekrar yanıp söner diye umarak, Claire'in penceresine bir kez daha göz atıyorum, bir anlık zayıflıktı bu. Claire'le uzun süredir konuşmuyoruz. Işığın tekrar yanacağı da yok. Uyuyordur. Başka biri oldu o artık. Ben başka biri oldum.

Derin bir soluk alıyorum, yataktan kalkıyorum ve yüzüme su çarpmak için banyoya gidiyorum.

Patrick bir saat sonra geliyor. Bir süre kapı aralığında dikiliyor. Beni izlediğini hissediyorum, ama huysuzluktan mıdır neden, orada olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorum. En sonunda boğazını temizliyor, ona doğru dönüyorum.

"Merhaba," diyorum.

"Merhaba Will. Nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyorum.

Odaya giriyor, tüm ağırlığını vererek yatağının üzerine oturuyor. "Ee, anlat bakalım bugün ne gördün?" Sanki gerçekten beni dinlemek istemiyormuş, sadece kuralları uyguluyormuş ya da bunu sadece gönlümü hoş tutmak için yapıyormuş gibi söylüyor bunları.

Bir kez daha omuz silkiyorum ve onunla yüz yüze gelmek için sandalyemi çeviriyorum. Epey çirkin bir adam Patrick. Şişman, kara saçlı, kara gözlü biri. Baba tarafına çekmişim, diyor. Annesi İrlandalı, babası da İngilizmiş, onun payına da

İngiliz genleri düşmüş. Bunu gururla söylüyor, sanki bu işten kazançlı çıkmış gibi.

Su gibi terliyor, yüzü ince bir nem tabakasıyla kaplı. Cebinden bir mendil çıkarıp yüzünü siliyor.

"Adam sokaktaydı," diyorum. "Ölmüştü galiba. Yan da oradaydı."

"Adamın başucunda elinde bir bıçakla duruyordu," diyor Patrick başını sallayarak.

Boğazımı temizliyorum. "Yani, öyle. Yan onun başında çömelmiş duruyordu. Ama bence... Ona yardım etmeye çalışıyordu. Bıçağı çıkarmıştı. Bay Best'in bedeninden çıkarmıştı."

Patrick gözlerini kısarak bakıyor. "Bıçağı mı çıkarmış? Yani bıçak Gary'e saplıyken, Bay Best'e yani, onun bıçağı tuttuğunu mu gördün?"

Kaşlarımı çatarak başımı sallıyorum. "Bıçağı çıkardığını gördüm," diyorum yine.

Patrick kendi kendine gülümsüyor. "Sonra ne oldu? Adamın üzerine eğilmiş, ölüp ölmediğini mi kontrol ediyordu?"

"Ona yardım etmeye çalışıyordu," diyorum bir kez daha, bu defa o kadar emin çıkmıyor sesim.

"Sen sadece bana ne gördüğünü söyle Will, nasıl yorumladığını değil. Tamam mı?"

Hatırlayabildiğim her şeyi anlatıyorum ona.

Patrick başını sallıyor. Tatmin olmuş görünüyor. "Cinayet ciddi bir suçtur," diyor. "Buradaki insanları uyandırabilir bu olay. Akıllarının başlarına gelmesini sağlayabilir."

"Akıllarının başlarına gelmesi mi?" diye soruyorum.

"Ülkemiz eskisi gibi değil artık Will. Ama işler daha iyi yönde değişecek. Sadece bekle ve gör."

Başımı sallıyorum. *Daha iyi* nasıl bir şey olacak, hayal bile edemiyorum. Kaçıkların artık burada olmamaları dışında...

"Güzel," diyor Patrick ve defterini kapatıyor. "Polisin eline geçmesini sağlayacağım. İyi geceler Will. Uykunu iyice al, tamam mı?"

5. BÖLÜM

Ertesi sabah her zamanki gibi uykumu alamadan uyandım. En azından yine rüya görmedim. Yirmi dört saat içinde iki karabasan görmek fazla gelirdi.

Yataktan zar zor kalkıyorum. Perdelerim açık kalmış, gözlerim Claireler'in evine kayıyor; onun perdeleri kapalı. Başımı çeviriyorum.

Kendimi kötü hissediyorum. Biraz midem bulanıyor. Dün gece aklıma geliyor, Patrick'in işlerin daha iyiye gideceğini söylediğini düşünüyorum. Nasıl olacak? Ona sormam gerekirdi. Nasıl daha iyiye gidecek?

Gönülsüzce giyiniyorum. Bugün okul var. Harika. Tam da ihtiyacım olan şey. Daha çok kural, bana ne yapmam gerektiğini söyleyen daha çok insan ve dayatılan aptalca rutinler. Babama bunları anlatıp yakındığımda, babam sırıtmakla yetinmişti. "İş sahibi olunca görürsün sen," demişti. "İş hayatı denen dokuz-beş taşıma bandına girene kadar bekle sen. O zaman görürsün anlamsız kuralları. Monoton ne demek, o zaman görürsün."

Dişlerimi fırçalamak için banyoya dalıyorum.

Midemde rahatsız bir his var. Önemli bir şey yapmayı unuttuğumda duyduğum türden bir his bu. Ama unuttuğum bir şey yok, hissin nedeni bu değil. Bunun nedeni... Patrick. Beni doğru düzgün dinlediğinden emin değilim. Beni doğru anladığını sanmıyorum. Yan'ın adamın üzerine eğilip suni teneffüs yaptığını söylediğimde mesela. "Yakından mı gördün?" diye sormuştu. Kafamı iki yana sallamıştım. "Onun suni teneffüs yaptığından emin misin?" Kafamı tekrar iki yana sallamıştım. "O halde ceplerini karıştırıyor da olabilir, değil mi?"

Diş fırçamı yerine koyuyorum. Kim bilir? Belki de ceplerini karıştırıyordu. Patrick'in söylediği gibi, o kadar yakında değildim. Belki her şeyi yanlış anlamışımdır. Patrick'e doğruları anlattım, önemli olan da bu. Onun söylediği gibi, yorum yapmak bana düşmez.

Ama içimde kötü bir his var.

Sonra nedenini hatırlıyorum. Sebebi Patrick değil. Yan da, hatta Bay Best bile değil. Sebep o genç kadın. Dün gece bahçede gördüğüm. Kaçık kız. Orada olduğunu, hayal görmediğimi biliyorum. Terlemeye başlıyorum. Giderek daha da yaklaşıyorlar bana. Ya kaçıklar bana yaklaşıyor ya da ben giderek deliriyorum.

"Okula geç kalmak istemiyorsun, değil mi oğlum?" diye bağırıyor bedensiz bir ses merdivenlerin başından.

İstemiyor muyum? O nereden biliyor?

"Evet, biliyorum."

Kahvaltı etmemeye karar veriyorum, onun yerine tekrar dişlerimi fırçalıyorum. Aynada kendime bakıyorum. Gözlerimin altında torbalar belirmiş, kara halkalarla uyuşturucu bağımlılarına benziyorum biraz. Gerçek bir uyuşturucu

bağımlısı gördüğümden değil ya, televizyonda gördüğüm kadarıyla işte. Ne dokunaklı değil mi? Şu hayatta edindiğim deneyimin büyük bir bölümü, BBC'de çalışan ebleklerin hazırladığı programlardan geliyor.

Okul yirmi dakikalık yürüme mesafesinde. İyi bir okuldur, iyi bilinir, diğer okullar arası karşılaştırma tablolarında sıralaması fena değildir. Geçen sene denetim vardı. Okul, evlerin baştan aşağı yenilendiği televizyon programlarından birine benzedi; her yer boyandı, bantlandı, olabildiğince parlak gösterilmeye çalışıldı. Formalarımızı temiz ve kurallara uygun biçimde giymemiz gerekmiş, müfettişler okuldayken NORMAL KURALLARIN DIŞINA ÇIKMAK YASAKTIR denmişti; kibar davranmalı, insanlar girip çıkarken kapıları tutmalı ve harika bir "eğitim deneyimi" yaşayan olgun ve sorumlu bireyler olduğumuzu göstermeliydik. Hoşlanmıştım bu durumdan aslında, bir parça rol yapmak için iyi bir fırsat olarak değerlendirdim. Alfred adında, geometri dersini seven bir kişilik yarattım kendime. Müfettişlerden biri benimle görüşmüş ve sanırım benden oldukça etkilenmişti. Ona, okul hakkındaki tek eleştirdiğim noktanın, insanların trigonometri dersini yeteri kadar ciddiye almamaları olduğunu söylemiştim. Müfettiş karşılık vermemişti; sadece başını onaylarcasına sallayıp birkaç saniye boyunca yüzüme tuhaf tuhaf bakmıştı.

Büyüyünce oyuncu mu olsam acaba? Oyuncular da zaten kendilerinden kaçmaya çalışan insanlar değil midir ne de olsa?

Okulun giriş kapısından geçiyorum. Lacivertli, beyazlı, grili bir denizin içindeyim. Gri pantolon/gri etek, beyaz gömlek, mavi süveter, mavi hırka, gri ceket. Gri çoraplar, büyük, hantal ayakkabılar. Hepsi tanıdık, insana güven veren

bir manzara. Bu denizin içine dalabilir; gri, lacivert ve beyaz dalgalara bırakabilirim kendimi.

Kapıya varıp koridora çıktığım anda o koku burnuma çarpıyor. Okul kokusu: temizlik malzemeleri, kokan ayaklar, hormonlar, umutsuzluk, can sıkıntısı, kirli saçlar, idrar kokusu. Müfettişler gelmeden bu kokulardan kurtulmak için ellerinden geleni yapmışlardı, duvarları boyayarak maskelemişlerdi daha çok. Ama hafta sona ermeden kokular geri gelmişti. Binanın dokusuna işlemiş artık.

Erkekler tuvaletine dalıyorum. Bir sürü pisuvar, bir iki tane de kabin var içeride. Bu kabinlere girerseniz başınıza geleceklerden siz sorumlusunuz; gerizekâlının biri dikkatinizi dağıtmak için kapıyı çalarken, bir diğeri içeride ne yaptığınızı görmek için aradan tırmanır. Vahşi bir orman gibidir bu okul. Her an tetikte olmanız gerekir.

İşimi bitirdim; lavaboda ellerimi yıkıyorum. Ellerimi yıkamakla neden uğraşıyorum bilmiyorum, herhangi bir şeye dokunur dokunmaz yine mikrop bulaşacak ellerime, ama alışkanlıklar işte. Yaşamı bir düzene sokarlar ya da buna benzer bir işlevleri vardır. Ellerimizi yıkayınca onların temiz olduklarına inanmaktan vazgeçeceksek, her şeyden vazgeçelim bari.

Tekrar aynaya bakıyorum. Yanlış anlamayın, kibirli biri değilim. Daha çok meraklı biriyim. Yüzüm değişmiş. Değişmeye devam ediyor. Değişim zaman içinde, yavaş yavaş gerçekleşiyor ama bunu ancak birkaç hafta önce fark ettiğimde oldukça şaşırmıştım. Yanaklarım çökmeye başlamış. Çocuksu görünümüm yok artık. Daha büyük görünüyorum. Bitkin görünüyorum. On beş yaşındaki birinin yüzünden bitkinlik akıyor görünmemesi gerekir, değil mi?

Aynadaki yansımama gözlerimi kısarak bakıyorum; gördüklerimi beğenip beğenmediğimden emin değilim. Başkaları ne görüyordur acaba? Kendime tarafsız bir gözle bakmaya çalışıyorum. Kara saçlar. Biraz uzun. Dağınık. Babam saçlarımı kestirmemi istiyor ama berberlerden kaçar oldum. Uzun saç hoşuma gidiyor. Kıvırcık olmalarını da seviyorum. Lüle lüle olmasını istemem, benimkiler dalgalı. Saçlarımın sörfçülerinkilere benzediğini düşünmek hoşuma gidiyor.

Aslında saçlarının sörfçülerinkilere benzediğini Claire söylemişti. Saçlarım bana yakışıyormuş, yüz ifademi yumuşattığı için kestirmemem gerekirmiş. Ona göre gerçekte nasıl biri olduğuma dair ipuçları da taşıyormuş saçlarım. "Benim gerçekte nasıl biri olduğumu nereden biliyorsun?" diye sorduğumu hatırlıyorum; o da beni, gizlendiğim tüm bu katmanların altındaki gerçek beni ara sıra gördüğünü söylemişti. Göründüğüm kadar sert olmadığımı söylemişti. Ben de doğal olarak ona bir yumruk atmıştım. Çok sert vurmamıştım ama, sadece karşı çıktığını belli etmek için vurmuştum.

Görüntümü iyice inceliyorum. İfadem nasıl, yumuşatmam gerekiyor mu? Gözlerimi kısarak daha dikkatli bakıyorum aynaya. Gözlerim mavi. Buz mavisi. Buz mavisi korkutucu bir renk. Korkutucu gözlere sahip olmanın faydası olabilir aslında. Oldukça da köşeli bir çenem var ayrıca. Ne iyi değil mi?

Profilimi incelemek için yüzümü çeviriyorum. Aynadaki yansımama bakan birini fark edince şaşırmış ve utanmış bir halde hızla arkama dönüyorum.

Yan'ın kardeşiymiş arkamdaki. Duvarın dibine çökmüş. Burnu kırılmış sanki. Yüzü gözü kan içinde kalmış.

Ne zamandan beri orada öylece duruyor bilmiyorum. İçeri girdiğini duymadım. Başından beri beni mi izliyordu acaba?

"Al. Yüzünü temizle." Bir parça kâğıt havlu fırlatıyorum ona, burnuna hafifçe dokunduruyor boş yere. "Ne oldu?"

Başını iki yana sallıyor. "Yok bir şey. Hiçbir şey olmadı."

Yan'ın kardeşi sekiz yaşında. Yan'ın rahatlığı ve özgüveninden, futbol yeteneğinden eser yok onda. Biraz kilolu, bu da işini kolaylaştırmıyor tabii, ayrıca tanıdıkları bile olsa insanların önünde konuştuğu zaman çok heyecanlanıyor.

Kendi sınıfından tuhaf çocuklarla takılıyor. İnekler diye isim takmışlar onlara. Burnunun neden kanadığını açıklıyor aslında bu, birisi yumruk atmıştır herhalde. Her sınıfta böyle birkaç kişi olur. Uyumsuzlar, fazla zeki ya da fazla aptal ya da sadece tuhaf olan tipler yani. Yan'ın kardeşi de bu son kategoriden. Yabancı diye herhalde.

"Hiçbir şey olmamış gibi görünmüyor ama," diyerek ona bir parça daha ıslak havlu veriyorum. Yüzü temizlenince burnunun kırılmadığı belli oluyor, yalnızca kan ve sümük. Gözlerini kaldırıp bana bakıyor, gerginlik ve korku içinde.

"Kendine dikkat etmen gerek," diyorum. "Ağabeyin yeteri kadar sorun çıkardı zaten."

Sessizce başını sallıyor.

"Bunu kimin yaptığını bana söylemeyeceğinden emin misin?" diye soruyorum. Ona gündüz gözüyle kimin saldırdığını söylemezse yardım edemem ki çocuğa.

Başını yine iki yana sallıyor.

"Keyfin bilir."

Kapıyı çarparak çıkıyor tuvaletten. Ben de çıkmaya hazırlanırken zihnimde Yan'a, Bay Best'e, kaçık kadına ait görüntüler canlanıyor ve birden başım dönüyor. Düşmemek için lavaboya tutunuyorum. Başım zonkluyor. Ağır ağır soluk alıp

veriyorum. Kendi kendime, Yan'ı düşünme artık, diyorum. Tıpkı dün gece vereceğim ifadeyi babama sorduğumda söylediği gibi, polislerin işini polislere, hukuki işleri de avukatlara bırakmalıyım. Onlar bu işlerin eğitimini almışlar. Ne yaptıklarını biliyorlar. Ben görevimi yaptım.

Babamdan öğle yemeği için para almadığını fark ediyorum. Açlıktan midem kazınıyor, kahvaltı etmemek oldukça saçma bir fikirmiş. Yine midemin bulandığını hissediyorum. Hastalanıyorumdur belki. Geçen haftadan biraz para kalmış olabilir diye, bir umut elimi cebime sokuyorum. Pek sanmıyorum ama belli olmaz. Birden elime bir parça kâğıt geliyor. Fatura mı acaba? İşe yaramaz bir not mu yoksa? Çekip çıkardığım anda yüzüm aydınlanıyor. Bir beşlik. Az önce cebimde bir beşlik buldum.

Artık gülümsüyorum. Hayatın insanın gözüne daha iyi görünmesi için fazla şeye gerek olmuyor, değil mi? Dersler başlamadan kantinden yiyecek bir şey alabilirim artık. Arayın, bulacaksınız: Her şeyin yokuş aşağı gittiğini sandığınızda küçük bir ara veriyorsunuz ve kısa bir süre bile olsa, işlerin o kadar da kötü olmadığını düşünüyorsunuz.

Neredeyse öğle yemeği vakti geldi. İki saatlik fen dersi bitti; şimdi tarih dersindeyim. Yemeğe daha yarım saat var. Otuz dakika. 1800 saniye. Tik-tak.

Zaman komik bir kavram. Yani insan sahiden zamanın sabit olduğunu, değişmediğini sanır. Ama değişiyor. Hızlanıyor, yavaşlıyor; bazen de tamamen kayboluyor. Zamanı kontrol edebilsek, zamanı istediğimiz gibi kullanabilsek muhteşem olurdu. Süpermen ya da Örümcek Adam'ı boş verin; onlar

anlamsız ve aptalca. Ama bir Zaman Adam olsa? İşte bu bir işe yarardı. Zamanı yalnızca arada bir durdurma gücü, dolayısıyla her şeyi durdurma gücü. Önemsiz anları ileri saracak, güzel anlarınsa sonsuza kadar devam etmesini sağlayacak bir güç.

Böyle bir gücüm olsa zamanı geri sarardım. Birkaç yıl öncesine döner ve "dur" düğmesine basardım.

"Hodge, İkinci Dünya Savaşı'nın dönüm noktasının ne olduğunu bize anlatır mısın?"

Fener ışığına yakalanmış tavşan gibi donakaldım. Öğretmenim beni saate bakarken gördü. Ancak acemilerin yapacağı bir hataydı bu. Yüzümü buruşturuyorum.

"Şu muharebeydi, değil mi efendim?"

Yanıtı böyle geçiştirmeme izin vermeyecek kadar akıllı. "Şu muharebe mi? Biraz daha ayrıntı verebilir misin?"

Kitabıma bakıyorum. Doğru sayfada bile değilim, Rus Devrimi'yle ilgili bir bölüm açık önümde.

"Normandiya Çıkarması mı?" diye soruyorum hafızamı tarayarak. Bir televizyon programıydı. Gemilerden atlayan adamların siyah beyaz görüntüleri geliyor gözümün önüne. Gizli çıkarmadan haberi olan bir adam hakkında eski bir film izlemiştim. Uçağı düştükten sonra bir hastanede açıyordu gözlerini; onunla ilgilenen hemşireler, iyi kalpli insanlar filan vardı. Komaya girmiş olduğunu söylemişlerdi ona. Savaş biteli çok oldu demişler, Britanya'nın zafer kazandığını söylemişlerdi. Adamın hatırlamasını ve çıkarma yapacakları yer konusunda Almanları kandırıp nasıl da farklı bir yere çıkarma yaptıklarını anlatmasını istemişlerdi. Ama sonra adam parmağında kâğıt kesiği olduğunu fark etmişti. Uçağının

düştüğü günün sabahı kesmişti parmağını. Normandiya Çıkarması gerçekleşmemişti henüz. Almanlar onu ele geçirmişti ve çıkarmanın asıl yapılacağı yeri öğrenmeye çalışıyorlardı. Eski bir film olmasına rağmen oldukça güzeldi.

"Normandiya Çıkarması savaşı kazanmamızı sağlayan olaydır," diyordu öğretmenim. "Ancak savaş sırasında pek çok dönüm noktası meydana gelmiştir. Pearl Harbor baskınını biliyor musun?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Galiba." Karnımda tuhaf bir his var. Kafamda da bir tür karıncalanma. Soluk alıp verişlerime veriyorum dikkatimi.

"Galiba." Öğretmen gözlerini deviriyor. "Pearl Harbor baskınını duyan var mı içinizde? Orada ne olduğunu ve savaşın yönünü nasıl değiştirdiğini açıklamak isteyen var mı?"

Pearl Harbor diye bir film de vardı, değil mi? İzlemedim, ama olduğundan eminim. Film yayınlandığı sırada futbol maçı vardı televizyonda ve babam maçları kaçırmaktan hiç hoşlanmaz. Filmin bir aşk hikâyesi olduğunu sanıyordum, İkinci Dünya Savaşı hakkında olduğundan haberim yoktu.

Kimseden cevap gelmeyince öğretmen yanıtı kendisi veriyor. Amerikan üslerini bombalayanlar Japonlar'dı; bu olay, Amerikalıların savaşa katılmak istemesine neden olur. Başım ağrımaya başlıyor. Sanırım acıktım. Kahvaltı yerine bir parça çikolata yemek iyi bir fikir değildi galiba.

"Bir diğer dönüm noktası da Britanya Muharebesi'dir," diyor. "Britanya Muharebesi'ni kim anlatmak ister?"

Claire parmak kaldırıyor. "Bombalama olayıydı, değil mi?"

"Doğru. Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne karşı üstünlük kazanmak isteyen Alman Hava Kuvvetleri'nin girişiği saldırı dizisidir. Almanların girişimleri başarılı olsaydı, savaş çok farklı

bir yön kazanacaktı. Gerçekte de olduğu gibi, bu girişimin başarısız olması savaşın önemli bir dönüm noktası olarak kabul edilmişti. Ne var ki yıkım, her iki tarafı da büyük ölçüde zarara uğrattı."

"Neredeyse başarılı oluyormuş," diyorum. Sesim öfkeli çıkıyor. Öfkeliyim. Başım yüzünden; başım ağrıyor. Bu ağrı, huysuzlanmama neden oluyor.

Öğretmen gözlerini bana dikiyor. "Evet Hodge. Öyle. Az kalsın başarılı oluyordu."

Başımı sert bir biçimde sallıyorum. Öğretmen bana tuhaf gözlerle bakıyor; benim derse katılınama pek alışık değil. Ben de değilim. Neden böyle söyledim, onu da bilmiyorum. Gözlerimi kitabıma çeviriyorum. Başım cidden çok ağrıyor. Susuz kaldığımdan olabilir. Elimi alnıma koyuyorum; zonkladığını hissedebiliyorum galiba. Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Ama neyse ki başarılı olmadı," diye devam ediyor öğretmen. "Neyse ki onları yendik."

Başımın ağrısı beni öldürecek. İçim öfke dolu. Öğretmenim aptalın teki. Hatta cahil. Ondan hoşlanmıyorum. Nefret ediyorum ondan.

"Peki, o halde," diyor öğretmen. Onu duyuyorum, ama sanki bedenimin dışına çıkmış gibiyim. Tek algılayabildiğim şey duyduğum bu acı. "Eh, en azından bu da başlangıç sayılır. Önümüzdeki haftalarda, tarihin bu dönemini işleyeceğiz ve yıl sonunda her muharebeyi, her stratejik antlaşmayı ve bu anlaşmaların her bir sonucunu bildiğinizi görmek istiyorum. İşleyeceklerimiz arasında özellikle Nazi Almanyası'nın yükselişi, Yahudi soykırımı, Rusya'nın ve Polonya'nın müdahalesi..."

Sanki biri alnının tam ortasına kızgın demirden bir çubuk saplıyor. Başımı sıramın üzerine koyuyorum.

"Hodge? Hodge, iyi misin sen?" Kafamı kaldırıp iyi olduğumu söylemem gerek, ama iyi hissetmiyorum kendimi. Hiç iyi hissetmiyorum. Bağırıp çağırmak istiyorum öğretmene.

Dikkatimi bir noktada toplayıp bu hissi güvenli bir yere kaldırıyorum. Ardından acı içinde kendimi zorlayarak yavaşça başımı ellerimin arasından kaldırıyorum. Gözlerimi açıyorum. Işık gözlerimi kamaştırıyor. Claire'in bana endişeli ve meraklı gözlerle baktığını görüyorum. Birkaç saniyeliğine gözlerine bakıyorum ve gözlerimi ilk olarak ben kaçırıyorum.

"Su içmem gerek," diyorum öğretmene.

Öğretmen bana kuşku dolu gözlerle bakıyor, sonra başını sallıyor. Yüzümün ateş bastığını, kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyorum. Ensemden bir damla ter akıyor. Ayağa kalkınca gömleğimin terden sırtıma yapıştığını fark ediyorum. Belli olmasın diye ceketimi çekiştiriyorum. Gözlerimi yere indiriyorum; sınıftan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmam gerek. Doğruca erkekler tuvaletine koşup yüzüme su çarpıyorum. Sonra koridora çıkıp bir kutu kola almak için içecek otomatının önünde duruyorum. Serinlemek için kutuyu önce yüzüme bastırıyorum. Ardından kutuyu açıp bir dikişte içiyorum. Köpükler, şekerin verdiği enerji, serinlik, hepsi aynı anda insanı mest eden bir karışım meydana getiriyor. Kendimi birden daha iyi hissediyorum. Tamamen normale dönmedim, ama başımın ağrısı geçmeye başlıyor. Düşünme yeteneğim geri geliyor. Terlemem durdu.

İçecek otomatına dayanıp olanlara bir anlam vermeye, az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Ağır ağır soluk alıp veriyorum. Zihnimde bir patlama yaşanmış da şimdi zihnimin parçaları yavaş yavaş, bir yapbozun parçaları gibi bir araya geliyor. Sakinleşiyorum. Ağrım geçti.

Öfkeli değilim artık. Neden öfkelendiğimi bilmiyorum. Hatırlayamıyorum. Her şey anlamsız geliyor gözüme. Parçalar bir arada yüzüyor. Doğru yerlerindeler mi bilmiyorum, ama önemli gibi gelmiyor bu.

Hiçbir şey anlam ifade etmiyor, ama böyle olması şaşırtıcı değil. *Hayat* hiçbir anlam ifade etmiyor ki... Öyle olsaydı, annem ölmez, Afrika'da insanlar aç kalmazdı.

Hiçbir şey mantığa sığmıyor. Hiçbir şey iyi düşünülmüş, planlanmış, derli toplu bir hale sokulmuş hissi vermiyor insana. Her şey karmakarışık. Her şey, sadece karmaşadan oluşan bir yığın.

İşin sırrıysa bu durumu kabul etmek, bahsettiğim filmdeki adam gibi izleyip öğrenmek. Her ihtimale karşı ağzından hiçbir şey kaçırmamak. Elinizdeki kartları kapalı tutmak.

Bugün okulda yeteri kadar kaldığıma karar veriyorum. Koridoru uçarcasına geçip kendimi dışarıya, temiz havaya atıyorum.

6. BÖLÜM

Nehre doğru yürümeye başlıyorum; ama sonra fikrimi değiştirip kasabaya yöneliyorum. Okulu kırınca nereye gideceğinizi seçmek bir tür kumar gibidir. Nehrin civarında daha az insan olur, ama ana caddede insanların arasına karışmak daha kolaydır; birinin yanıma gelip neden okulda olmadığımı sorması daha düşük bir olasılıktır çünkü. Üzerimdeki okul formasının da faydası olmaz. Soran olursa, coğrafya dersi için Britanya'nın ulusal harita ajansı Ordanance Survey'den bir harita araştırdığımı söylerim genellikle. Kimsenin buna inandığını sanmıyorum, ama nasıl bir cevap vereceklerini bilmediklerinden beni rahat bırakıyorlar.

İzleniyormuşum gibi bir his var içimde. Paranoya mı acaba? Bir emlak ofisinin önünde durup etrafa boş boş bakınıp nereye gideceğime karar veriyormuşum gibi ağır ağır arkama dönüyorum. Arkamda bir kadın var, bana doğru geliyor. Bizim bahçede gördüğüm kadına benzetiyorum onu. Kaskatı kesiliyorum. Gözlerim ona takılı kalıyor, o da bana bakıyor. O gece gördüğüm kadın *olduğu* için mi, beni takip ettiğinden mi yoksa ona uzun uzun baktığım için mi? Anlaması zor. Yanımdan geçip gidiyor. Emlak ofisinin penceresine dönüyorum

ben de. Tekrar terlemeye başlıyorum. Beklediğim oluyor, gerçekten deliriyorum. Korkuyorum. Sahiden, ama sahiden korkuyorum.

Yavaş yavaş soluk alıp vermeye çalışıyorum. *Bunlar senin kafanın içinde Hodge. Hepsi o aptal kafanın içinde.*

Duygular böyledir işte. Gerçekte var olmayan şeylerdir. Kaçıklar gibi. Onları bir kenara atabilseniz, görmezden gelebilseniz, kabullenmeyi reddetseniz, olan bitenle başa çıkabilir; hayatı yaşamayı becerebilirsiniz. Bunları yapamazsanız ve onları içinize buyur ederseniz sizi içten içe yiyip bitirirler, yanılıyor muyum? Televizyonda kendilerini kaybeden, akıllarını kaçıran insanları görürsünüz. Hiçbir zaman aklımı kaçırmak istemiyorum. Eğer başıma böyle bir şey gelirse olacaklardan korkuyorum. Bu yüzden kontrolü elimde tutmakta fayda var.

Ben de öyle yapıyorum. Her zaman.

Tamam, aslında her zaman değil.

Annemin ölümünden önce yapmıyordum...

Annemin cenazesinde ağlamıştım. O günden sonra bir daha hiç ağlamadım. Ağlamaya başladığım o gün, sanki hiç durmayacak gibiydim, sanki içimdeki her şey taşıyor ve yüzümden şelale gibi akıyordu. Gözyaşlarıma kapılıp gideceğimi zannetmiştim. Kapılıp gitmek, annem gibi boğulmak, onun yanına gitmek, yeniden güvende hissetmek istemiştim...

Annemin varlığı kendimi güvende hissettirirdi hep. Tıpkı bir cankurtaran botu ya da kolluk gibi güven verirdi. O hayattayken böyle hissetmiyordum, fark etmemiştim. Ama o gider gitmez, anladım. Ansızın her türlü saldırıya açık bir halde ortada kaldım. Ama artık öyle değilim. Kendi zırhım

var şimdi Ağlamayalı öyle uzun zaman oldu ki artık ağlamayı bildiğimden bile emin değilim.

Yavaş ve temkinli adımlarla tekrar yürümeye koyuluyorum. Kaçıkları görmezden gelirsem peşimi bırakırlar. Onlar yok. Yapabilirim bunu. Sadece doğruca yoluma giderim.

Adamın birine doğru yürüyorum. Bana garip bir ifadeyle bakıyor. Tuhaf göründüğüm için mi? Terlediğim, ellerimi yumruk yaptığım, etrafa bir kaçık gibi baktığım için mi? Yoksa o da mı onlardan biri? Göz göze geliyoruz; onun da gözleri o kız gibi: Acı dolu ve kederli. Arkamı dönüp koşmaya başlıyorum. Aklımı kaçırıyorum ve buna engel olamıyorum; elimden hiçbir şey gelmiyor! Gitsinler, gitmelerini istiyorum! Beni rahat bırakmalarını istiyorum!

Koşarak alışveriş merkezine dalıyor, bir bank bulup oturuyorum. Soluk alıp veriyorum. Bir aşağı bir yukarı inip çıkan oyuncaklara binmiş çocuklar mutlu gözüküyorlar. Katıla katıla gülüyor, bir tur daha binmek için annelerine yalvarıyorlar. Kimse bana bakmıyor. Çiçek satan bir kadın güç bela ikinci kez bakıyor. Bankın üzerinde, normal biri gibi oturuyorum öyle.

Normal biri *gibi* değil. Ben *zaten* normal bir insanım.

"Normalim," diyorum kendi kendime. "Her şey normal."

Ardından o kızı görüyorum. Nehir kenarındaki kıvırcık saçlı kızı. Bana doğru geliyor. Aynı kız, eminim. Kalbim duracak. Kimi kandırmaya çalışıyorum ki? Hiçbir şey normal değil. Tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. Gözlerimi kaçırmayı başaramıyorum. Hayal bu. Elbette hayal görüyorum. Kızın biri işte, bana doğru gelen sıradan bir kız. Yanıma oturuyor. Donakalıyorum; kımıldayamıyorum, düşünemiyorum,

hiçbir şey yapamıyorum. Kızsa oturmuş bana bakıyor. Telefonla konuşmuyor, dergi filan da okumuyor; benim oturduğum banka oturması için hiçbir neden yok, hele bir sürü boş bank varken. Beni gördü, yanıma geldi ve buraya oturdu. Şimdiyse burada, birkaç santim ötemde oturuyor.

Onun yüzüne bakamıyorum.

Bakınam lazım.

Soluk alıyorum. Derin bir soluk almak istemiştim ama başaramadım, sığ bir soluk aldım; ciğerlerim, hayatta kalmak için gerekli olandan daha fazlasını kabul etmiyor. Kıza doğru dönüyorum.

Gözleri, *onların* gözleri gibi bakıyor. Hayal görmüyorum. Bu gördüklerim gerçek değilmiş gibi davranamam. Doğruca bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Onu tanıyormuş gibi bakıyorum...

Bana doğru eğiliyor: "Gerçekten de o *sensin*."

"Bana bak." Sesim çok tiz ve gergin çıkıyor.

"Bak, kim olduğunu, benden ne istediğini bilmiyorum ama beni rahat bırak. Anlıyor musun? Beni rahat bırak. Beni izlemekten vazgeç. Bana bakmayı bırak. Beni tanıyormuş gibi davranmayı bırak. Olur mu? Ha, olur mu?"

Niyetim rica etmek değildi, haddini bildirmek istemiştim aslında. "Olur mu?" diye neden sordum ki?

"Ama seni *tanıyorum*."

Yüzüne öfkeyle bakıyorum. "Hayır tanımıyorsun. Beni tanımıyorsun. Ben de seni tanımıyorum. Peşimi bırak artık."

Ayağa kalkıp öfke ve umutsuzluk içinde gitmeye koyuluyorum. Kaçıkların karşısına çıktığımı hayal ederken benim bir aptal oluşuma güldüklerini ya da garip bir ifadeyle

yüzüme baktıklarını düşünürdüm çünkü aslında beni takip etmiyor ya da hiçbir şekilde bana bakmıyorlardı, hepsi benim kuruntumdu. Bazen, onların gözlerinin içine bakma cesaretini gösterdiğim ve onlara gitmelerini söylediğim için bir duman bulutu içinde yok olduklarını hayal ederdim. Ama bu... Buna hazır değildim; beni kabullenmesine, beni tanıdığını söylemesine, onun için sahiden gerçek olmaya hazır değildim.

"Will. Adın Will'di, değil mi?"

Arkama bakıp adımlarımı hızlandırıyorum. Peşimden geliyor. Bana yetişmeye çalışıyor; ayak seslerini duyuyorum. Polisi arayacağım. Dükkânların birine girip yardım isteyeceğim.

Ne diye yardım isteyeceğim ki? On sekiz yaşında bir kız beni takip ediyor mu diyeceğim? Zihnimin alaycı yanı bile şu anda benimle dalga geçiyor. Tabii tabii, polis de bayılacak buna. Hiç bekletmeden "yapılacaklar" listesinde ilk sıraya koyarlar, eminim.

Yürüyen merdivene atılıp basamakları ikişer ikişer atlayarak çıkıyorum. Çılgın gibi etrafıma bakıyorum; bir kitapçı dükkânı görüyorum. Hemen içeri dalıp felsefe bölümüne yöneliyorum. Kimse yok burada; kimse felsefe kitapları okumuyor belli ki. Başıma tekrar kan çıksın diye öne eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Dimdik doğruluyorum. Kız burada, hemen yanımda duruyor. Nasıl buldu ki beni? Sanki alternatif bir gerçekliğe geçmişim gibi hissediyorum. Her an bir yerden gizli kameralar çıkacak ve biri ne halt olup bittiğini açıklayacak sanki.

"Beni korkutmadın," diyorum, cesaretimi olabildiğince toplamaya çalışarak. Karşımdaki sadece bir kız, iri yarı bir adam değil. Ayrıca judo yapmayı da biliyorum. Gerekirse onu yere bile serebilirim. "Sadece canımı çok sıkıyorsun. Git başka birini takip et, olmaz mı? Ne istiyorsun bilmiyorum, ama ilgilenmiyorum."

"Beni sahiden de tanımadın, değil mi?"

Şaşkın, endişeli bir ifade var yüzünde. Yakından yaşı daha büyük gözüküyor. Ya da gözleri yüzünden öyle görünüyor; onlarda olan o hisli ifade var gözlerinde. Birden aklıma geliyor; bir tarikat üyesi olmasın sakın? Belki yeni üyeleri bu yolla buluyorlar, onları ödleri patlayana kadar takip edip sonra da kurtarılmaya ihtiyaç duyduklarını düşünmelerine neden oluyorlardır.

Üstünlüğü ele geçirmem gerektiğine karar veriyorum. Ellerimi belime koyuyorum.

"Hayır," diyorum. "Kim olduğunu *bilmiyorum*. Kim olduğun *umrumda* bile değil. Bu yüzden söyle o tuhaf arkadaşlarına, beni kandıramazsınız, anladın mı? İlgilenmiyorum."

"Neyle ilgilenmiyorsun?"

Çok zeki bu tarikatçılar, ama beni alt edemezler.

Kıza kurnazca bir bakış atıyorum. "Her neyse," diyorum anlamlı bir şekilde. "Her ne istiyorsanız, ilgilenmiyorum."

Bu iş görür. Bu söze yanıt veremez. Ama yok, vazgeçmiyor.

"Yıllardır seni bulmaya çalışıyordum. Diğerleri de öyle. Duydum ki... Duydum ki buradaymışsın, inanamadım. Ardından, burada olmadığını söylediler..." Bana endişe dolu gözlerle bakarak içini çekti. "Beni sahiden tanımadın mı? Emin misin?"

Tekrar bana bakıyor, gözleriyle bankta otururken yaptığı gibi tuhaf bir şekilde gözlerimin içine, tam içine bakıyor. Utanıyorum. Garip hissediyorum. Bir şeyler hatırlar gibi oluyorum.

Kızıyorum kendime. O da böyle düşünmemi istiyor zaten. Felçli insanları tekrar yürüme umuduyla kandıran üfürükçülerin yaptıklarından farkı yok bunun. Sahtekârlık bu. Onun saçmalıklarına kanmayacağım.

"Seni," diyorum, "nasıl tanıyabilirim ki? Daha önce tanışmadık seninle. Geçen gün görmüştüm seni, hepsi bu."

Sanki bir sonraki hamlesine karar verecekmiş gibi bakışlarını kaçırıyor. Tam yanından çekip gidecekken kolumdan yakalıyor beni. Korkudan tüylerim diken diken oluyor. Beni kendine doğru çekiyor.

"Kim olduğunu bilmiyorsun sen." Bu bir soru değil. Kafasını iki yana sallayarak, "Anlamıyorum. Böyle bir şey nasıl olur, bilmiyorum," diyor.

"Bilmiyor musun? Belki de biriyle karıştırıyorsun beni," diyorum. "Gitmem gerek. Tanıştığımıza memnun olduğumu söylerdim de..."

Cümleyi havada bırakıyorum. İğneleyici sözler etmem uygunsuz kaçar şu anda. Kız ha ağladı ha ağlayacak bir halde. Yoksa bu da başka bir taktik mi? Neyse ne, fark etmez. Gidiyorum ben. Dükkândan koşa koşa çıkacakken kararsız kalıp duruyorum. Benim kim olduğumu sanıyor acaba? Öğrenmem gerekmez mi? Arkadaşlarıyla beraber hayatımı altüst ediyorlar. Kim olduklarını öğrenmeliyim, onları başımdan atabilmek için ne kadar çok şey öğrenirsem o kadar iyi. Yoksa peşimi bırakmayacaklar. Yoksa bunun sonu gelmez.

Ona, gözlerinin içine bakıyorum. Pişman olacağım bir şey mi yapıyorum yoksa? Yoksa bu da mı onun planının bir parçası? Bir hafta sonra böyle gözlere sahip kaçıklarla tuhaf bir tarikat evinde, on kadınla evlenmiş olarak uzaylının birine dua ederken mi bulacağım kendimi?

"Baksana," diyorum. "olan biten nedir, anlat. Beni neden takip ediyorsun? Benim kim olduğumu sanıyorsun, söyle bana. Belki doğru kişiyi bulmana yardım edebilirim."

Neden böyle dediğimi bilmiyorum. Ona yardım etmek en son istediğim şey. Ama öylesine yıkılmış görünüyor ki... O ve arkadaşları bana kafayı yedirseler de onun için üzülüyorum. Annem gibi depresyondadır belki o da. Belki kafayı asıl üşüten odur, ben değil.

Başını iki yana sallıyor. "Yok..." diye mırıldanıyor. "Yapamam... Sen hatırlamıyorsan, ben neyi nasıl yaparım bilmiyorum..."

"Neyi hatırlayacakmışım?" diye soruyorum sabırla. Böylesi daha iyi. Bunu yapabilirim işte. Kaçık olan o, ben değilim. "Sorun nedir?"

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Kim olduğunu bilmiyorsan, ne olduğunu bilmiyorsan... Ben ne yapabilirim bilmiyorum."

Sesi hırıltılı çıkıyor. Acaba bu konuşmayı dinleyen biri olsa ne düşünürdü, diye geçiriyorum bir an aklımdan. Keşke dinleyen biri olsaydı sahiden; bu konuşmanın gerçekten yaşandığını onaylayacak biri olurdu.

"Peki," diyorum. "Kim olduğumu *düşündüğünü* anlatmayı dene. Bu karışıklığı çözebilirim belki." Patrick'in kullandığı sabırlı ve üstünlük taslayan ses tonunu kullanarak söylüyorum bu sözleri. Benimle konuşurken çoğu zaman bu ses

tonunu kullanır kendisi. Fark edince silkiniyorum.

"Karışıklığı mı çözeceksin?" Onu sinirlendirdim galiba. "Seni başka biriyle karıştırdığımı mı sanıyorsun sahiden de?" Başını sallıyor yeniden. "Gerçekten de bilmiyorsun, değil mi?" diyor içini çekerek. "Hatırlamıyorsun."

"Neyi bilmiyorum?" Sinirlenme sırası bana geçiyor şimdi. "Bilmiyorsun da deme, sanki bir şey varmış da unutmuşum gibi. Hiçbir şeyi unuttuğum yok. Hafızam oldukça iyidir. Hiçbir şeyi unutmam ben."

"Unutmaz mısın?" Aniden kafasını kaldırıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Yüzümün rengi biraz atıyor. Az önce söylediklerim tam olarak doğru değildi aslında. Ama bunu bilmesine gerek yok; ona cesaret vermekten başka bir işe yaramaz bu. "Seni hatırlamadığımı söyleme, yeter. Seni tanısaydım, hatırlardım. Anlatabildim mi?"

"Peki." Dudaklarını ısırarak başını sallıyor. Sonra da etrafına bakınarak, "Gitsem iyi olur," diyor.

"Bana hiçbir şey anlatmayacak mısın?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Kıza şöyle bir bakıyorum, göz göze geliyoruz. Öyle bir ifade var ki yüzünde, inanılmaz ölçüde hüzünlü ama sahiden de sıcak. Neredeyse, insanı avutuyor bile denebilir. Yumuşamaya başladığımı hissediyorum. Ona doğru çekildiğimi hissediyorum aniden.

Sonra silkinip kendime geliyorum. Aklımı çelmeye çalışıyor. Bakışları sıcak değil; garip. *O,* garip. Gözlerimi ondan kaçırıp ellerime bakıyorum.

"Onlar da seninle mi beraber? Beni izleyenlerden bahsediyorum. Tuhaf bakışları olanlardan."

"Tuhaf bakışlı mı?"

Kendimi kötü hissediyorum. Hakaret ettim ona. Neden bilmiyorum ama ona hakaret etmek istemiyorum. Başından yeteri kadar şey geçmiş gibi görünüyor.

"Tuhaf değil," dediğimi fark ediyorum. "Yalnızca... Bilmiyorum. Hüzünlü. Hepsinin bakışlarında hüzün var."

Gülümsüyor. "Evet," diyor. "Galiba bizim bakışlarımızda hüzün var."

"Demek biz diye bir şey var?" diye üsteliyorum. "Hepiniz birlikte çalışıyorsunuz demek."

"Bizden... Bir dizi var," diyor dikkatlice.

"Hepiniz de beni tanıdığınız gibi bir fikre mi kapıldınız?" Aklıma *Matrix* filmi geliyor. Belki benim Neo olduğumu sanıyorlardır. Belki olayı en başından beri yanlış anladım. Onları kurtaracak kişi olduğumu sanıyorlar belki de. Tarikat liderleri ben olabilirim. Taptıkları tanrı figürü ben olabilirim.

"Hiçbir fikre kapılmadık," diyor sabrı tükenerek. "Sen de bizdensin. Sen bir *Geri Gelen*'sin. Yıllardır senden haber gelmiyordu; endişelenmeye başlamıştık. Şimdiyse buradasın ve... hatırlamıyorsun." Yine aynı bakışlarla yüzüme bakıyor, bir anda anlıyorum ki yaşadıklarım *Matrix* filmi bile olsa, liderleri olmamı isteseler de ben istemiyorum. Yeteri kadar dinledim onları.

"Peki tamam, ama karıştırıyorsun," diyorum aceleyle. "Ben o değilim... her ne dediysen işte. Ben benim. Will. Bu işe karışmak da istemiyorum."

"Sen Geri Gelenler'den birisin Will. Sen busun!" diye bağırıyor arkamdan, bense dinlemeden dükkândan koşar adımlarla çıkıyorum.

7. BÖLÜM

İnternette, "Geri Gelenler" diye arama yapıyorum. Öyle bir tanım yok.

Elbette öyle bir şey yok.

Aslında tam olarak doğru değil. Geri Gelenler var: işlerine gelen kadınlar, geri gelen öğrenciler, araştırma burslarına gelenler, öğretmenliğe gelenler. Bunların hiçbiri olmadığımı rahatlıkla söyleyebiliriz sanırım.

İyice emin olmak için, Vikipedi'de da arama yaptım. Siteye göre Geri Gelenler, *Son Fantezi* adlı bir bilgisayar oyunun bir bölümüymüş. Bunlar, kendilerini İmparatorluğu yenmeye adamış bir direniş hareketiymiş. Son Fantezi: Fena da sayılmaz.

Her neyse, epey oldu, on ya da on bir gündür kaçıkların birine bile rastlamadım, peşime takılan kimse de olmadı. Onların saçmalıklarına kanmayacağımı anladılar galiba. Belki de başka birinin peşine düşmüşlerdir.

Acırım o salağa.

Şu an konuşacak durumda olmadığımı hatırlatmak isterim. Okula döndüm yine, tarih dersindeyim. Ama arka sıralarda oturuyorum. Hemen hemen saklanmış bir halde, her

zaman yaptığım gibi dersin bitmesi için saniyeleri sayıyorum. Tarih dersinde nefret ettiğim bir şey var. GCSE sınavları için tarih dersini seçmek istemiyordum aslında, ama babam seçmem gerektiğini söylemişti, 'ciddi' dersleri almamda ısrar etmişti. İşte ben de burada oturmuş saniyeleri sayıyor; dersin bitmesini, kapının açılmasını ve yalnızca birkaç dakikalığına bile olsa özgürlüğüme kavuşmayı bekliyorum.

Bazen bana öyle geliyor ki tek yaptığım günleri geçirmeye çalışmak. Sanki zamanın geçip gitmesini diliyorum. Yaşam bu mu yoksa? A noktasından B noktasına gitmek, sabahın yedisinden akşamın on birine kadar zaman geçirmek ve bu süre içinde aşırı ters giden hiçbir şey olmamasını ummak mı? Çünkü benim yaptığım bu. Geceleri yatağıma her yattığımda içimi bir ferahlık kaplıyor; bu da bitti, bir günü daha atlattım gibi bir his. Ama bunu ne için yapıyorum? Sonunda alacağım ödül ne? Bunun nihai amacı ne?

Peki, ya babamın söylediği doğruysa? Ya bunlar hayatın iyi kısımlarıysa ve her şey iş hayatına başladığımda yokuş aşağı gitmeye başlayacaksa? Bunun bir arası olmalı. Her şeyi yaşamaya değer kılan; her şey sarpa sarmadan önce, "Ahhhh, demek bunun için uğraşıyormuşum. Bütün mesele buymuş demek," dedirtecek bir kısım olmalı. Yoksa insanlar ne diye bu zahmete girsinler? Neden insanlar bu sıkıntıya *girerler*? Annem işin doğrusunu biliyor muydu yoksa? Gerçeği bir anlığına görüp orta yol diye bir şey olmadığını, her şeyin bir kandırmaca olduğunu mu anladı yoksa? Bu yüzden mi...

Bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum. Öğretmen ders anlatıyor. İkinci Dünya Savaşı'nı işliyoruz hâlâ. Geçen hafta bize Yahudi soykırımı hakkında bir film izletti, migrenim olduğu için sadece ben izlemedim.

işte bu yüzden, sizi bekleyen sonu bile bile o trene binmenin nasıl bir his olduğu üstüne düşünmenizi, hatta o hissi yaşamanızı istiyorum. Will, geçen hafta gelmemiştin sen. Neden sen başlamıyorsun? Nazi Almanyası'nda bir Yahudi olsan nasıl hissederdin? Böyle bir işkenceye uğramak nasıl bir his olurdu?"

Korku dolu gözlerle başımı kaldırıyorum. Arka sıraya oturmuştum. Buraya oturan öğrencinin ilgisiz olduğunu, ödevini yapmadığını, öğretmenin anlattıklarını bilmediğini ve umurunda da olmadığını *herkes* bilir. Öğretmen beni derse kaldırarak bu kuralı bozuyor. Neden beni kaldırıyor? Neden şimdi? Ders bitmek üzere. Asık bir yüzle bakıyorum öğretmenime. "İşkence mi dediniz? Şu an hissettiğim gibi bir şey olurdu bence," diyorum ve der demez pişman oluyorum.

Öğretmen verdiğim yanıtı komik bulmuyor. Zaten tarih öğretmenim benden nefret eder. Onunla ilk dersimizde aramızda bir tartışma geçmişti. Galiba ben de biraz saldırgan davranmıştım. Neden bilmiyorum ama, en kötü yönlerimi ortaya çıkarmayı başarıyor bir şekilde. Üstünlük taslayan tiplerden biri, her şeyi görüp geçirdiğini sanan kibirli, yaşlı bir kadın. Veli toplantılarından birinde babama, tarih dersine ilgi duymuyorsam bu dersi alınamam gerektiğini, başka bir ders seçmem gerektiğini söylemiş. Bu habere çok sevinmiştim sevinmesine de, o kadının ne yapacağımı buyurmasına da izin veremezdim. Bu yüzden, hâlâ bu dersi alıyorum.

"Eğer işkence diye tanımladığın şey buysa," diyor alçak sesle, "çok şanslısın demektir. Bu kadar şanslı olmayan öyle çok insan var ki. Büyükbabamlar o kadar şanslı değildi mesela." Gözlerini kısarak bana bakıyor şimdi. "Düşün Will. Ayağa kalk ve anlat bana, insanlığın senin elinden parça parça

alınsa, bütün yolların gaz odasına çıktığını bilsen ne hissederdin, anlat."

Ne cesaretle benimle bu şekilde konuşur? Sanki aptalın tekiymişim gibi? Herkesin önünde bana ne cesaretle üstünlük taslar? Başım zonklamaya başladı. Her geçen saniye daha da kötüleşiyor, sanki beynim deliniyor. Alnımı tutuyorum. Zihnimde görüntüler belirip belirip kayboluyor. Korkunç görüntüler bunlar: kaygı dolu gözler, bir deri bir kemik kalmış bedenler, ölümün o pis kokusu, küller...

"Yine mi migrenin tuttu?" Öğretmen bana küçümseyerek bakıyor. "Ne büyük şans. Metod oyunculuğuna mı başladın yoksa Will?"

Ellerimi alnımdan çekiyorum. Herkes bana bakıyor. Gözlerimin kapanmasını engellemek için bütün yapabildiğim bu. Bağırmak, haykırmak istiyorum ama bu isteğimi bastırmayı başarıyorum. Beni acı çekerken görme zevkini ona vermem istemem.

Bıkkınlıkla başını sallıyor. "Acınacak haldesin, biliyorsun değil mi Will? Gerçekten zavallısın. Bahanelerinden bıktım usandım. Kuralların senin için geçerli olmadığını düşünmenden bıktım. Başka kim var? Rory. Will'in yüzüne gözüne bulaştırdığı yerden sen devam et."

Rory sandalyesini çekiyor. Öğretmen beni başından savdı. Başından savamaz beni, buna izin vermeyeceğim. Öfke içindeyim. Hakarete uğradım. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Asıl zavallı o, diyorum içimden. Öğretmenin biri sadece. Ona karşı duyduğum tek his, küçümseme.

"Eğer ben olsaydım..." diye söze başlıyor Rory.

"İşkence görmek nasıl bir his, bilmek mi istiyorsunuz?"

diye araya giriyorum. Dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor.

"*Nasıl bir histir*, onu öğrenmek istemiştim," diye düzeltiyor beni soğuk bir tavırla. Ne kadar öfkeli olduğumun farkına varmamış hâlâ. Anlayacak. Görecek. Herkes görecek. "Ama şu anda soruyu Rory'e soruyorum. Bu soruya cevap verebilmek için kendini bir başkasının yerine koyman gerek. Buna empati deniyor. Devam et Rory."

Dosdoğru ona bakıyorum. Rory konuşmak için ağzını açıyor.

"Empati zayıflıktır," diyorum. Rory ağzını tekrar kapatıyor.

"Zayıflık mı? Affedersin, doğru mu duydum?"

Şaşkınlık içinde bana bakıyor. Bunu beklemiyordu. Benim bozulmamı bekliyordu. Ben asla bozulmam. Oysa o... Onu baştan aşağı süzüyorum. Zayıf bir insan o. Biliyorum. Bunu görebiliyorum. Baskı altında kalacak olsa saniyeler içinde, hadi olsa olsa bir dakika içinde çözülürdü. Boyun eğerdi.

Bunu nasıl biliyorum, bilmiyorum. Umurumda değil.

Hiçbir şey söylemiyorum. Boşlukları o doldursun. Ona bıraktım. Kaderine kendi kendine ikna olsun. Güç, sessizlikte saklıdır.

"Şimdi de sorduğum sorulara cevap mı vermek istiyorsun Will?" diye soruyor. "Öyle olsun. Bir trende olduğunu düşün. Auschwitz'e doğru gidiyorsun. Yanında bir çocuk var, hayatta kalamayacağını bildiğin bir çocuk bu. Ne hissederdin Will? Kendini bir başkasının yerine koymak zayıflık mı sence? Onların yaşamış olduğu acıyı gözlerinin önüne getirmek zayıflık mı?"

Başımın ağrısı gittikçe daha da şiddetleniyor. Başım sanki iki parçaya ayrılacak gibi; kırmızı, beyaz, aydınlık, karanlık bir ağrı bu. Yumruklarımı sıkarak ağrıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Beyaz öfkenin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Acılar zayıflar içindir. Derin bir soluk alıyorum. Gözlerimi kısıyorum; soğuk, mavi gözlerimi.

"Basit bir soru sordum Will. O trenlere binmiş Yahudilerin nasıl hissettiklerini düşün. Geçen hafta tam da burada, Birleşik Krallık'ta, yanarak ölen göçmenlerin nasıl hissettiklerini düşün. Arkadaşın, komşun olduğunu sandığın insanların sana birdenbire sırtlarını döndüğünü düşün, nasıl hissederdin? Bunu soruyorum çünkü aynen böyle oldu. Ve ülkenin bazı bölgelerinde de oluyor bu. Başka bir örnek verecek olan var mı? Hodge, hazır ayaktayken, sen bir örnek verir misin bize?"

Artık onu sadece öğretmenim olarak görmüyorum. O artık nefret ettiğim her şeyin sembolü. Kaba, anlamsız otoritenin bir sembolü benim gözümde.

Bakışlarının sertleştiğini, onun gözlerine kilitlendiğimi hissedebiliyorum. Derin bir soluk alıp onu susturacak bir cümle hazırlıyorum kafamda.

"Yan," diye lafa giriyor birden Claire, ben daha ağzımı bile açamadan. Ayağa kalkmış, gözleri kıvılcımlar saçıyor. "Yan, işlemediği bir suç yüzünden tutuklandı. Sırf o şey olmadığı için... sırf öyle olduğu için."

"Göçmen olduğu için mi?" diye soruyor öğretmen. Sesi biraz daha yumuşak çıkıyor şimdi. Tırnaklarının avuçlarıma saplandığını hissediyorum. Duyduğum o şiddetli acı geri dönerken kafamdaki kelimeler de kayboluyor. Claire'in sesiyle acı geri geliyor. Buzlar eriyor. Kendimi odaklamaya, buzdan

duvarı yeniden örmeye çalışıyorum, ama bunun için artık çok geç. Öğretmenim canavar olmaktan çıkarak tekrar öğretmenim haline bürünüyor.

"İngiliz Ulusal Partisi," diyerek sözüne devam ediyor Claire. "Göçmenleri ülkelerine göndermekten bahseden şu televizyon reklamları. Aynı şey değil mi?"

Yüreğim sıkışıyor. Ulusal Parti. Patrick'in üyesi olduğu parti. Babam da o partiye üye. İngiltere İngilizler içindir. Göçmenlerin yeri burası değil. Onları ülkelerine yollayın. İngiltere'nin işleri İngilizler içindir. Gözlerimi yakan bir ağrı vuruyor gözlerime.

Kafamda bir ses yankılanıyor. *Yahudiler kontrolü ele geçiriyorlar. Onları engellemediğimiz sürece dünyayı yönetecekler. Onlar tehlikeliler. Halkımızı onlardan korumamız gerek. Kendimizi savunmamız gerek.* Kaşlarımı çatıyorum. Bu sözleri hatırlıyorum, ama nereden? Kim söyledi bunları? Bunlar nereden geliyor aklıma?

Kaçıyordum bu seslerden. Çok uzun süredir kaçıyordum.

Ama kaçtığım yer neresi? Anlayamıyorum. Neden bu kadar öfkelendim? Bu nefretin kaynağı nedir? Hâlâ öfkeliyim. Kontrolümü kaybediyorum.

"Olanlar aynı," diyor öğretmen. "Kriz dönemlerinde suçlayacak birini arar insanlar. Nazi Almanyası'nın yükselişinin, Birinci Dünya Savaşı'nın sonucunda yaşanan yoksulluk döneminin, büyük bir ekonomik bunalımın peşi sıra gelmesi rastlantı değildir. Ve ekonomik durgunluk döneminde, ulusalcı siyasi anlayışın Avrupa çapında yükselmesi de rastlantı değildir. Bu yalnızca insanların geçimleri tehlikeye girdiğinde, kendilerini tehdit altında olduklarını hissettiklerinde akla

hayale gelmez önyargılara ve nefrete ne kadar kolay kapıldığımızı gösteriyor. Peki ya Ruanda? Orada olanları bana anlatabilecek biri var mı?"

Ruanda. Başım zonkluyor. Bir hatıra beliriyor, bir kâbus. O ses tekrar beliriyor kafamda. Kurtulamıyorum ondan.

İzleyemeyeceğim. Burada güvendeyim. Ne bilmek ne de görmek istiyorum. O ben de olabilirdim. Ben olmalıydım. Geri dönseydim eğer. Ama dönmedim. Dönmeyeceğim. Geri dönmeyeceğim. Saklanacağım. Geri dönemem. Bir daha dönemem. Bu aşırı. Çığlıklar. Küller, koku, gözler Özellikle de o kızın gözleri. Bana bakışı. Biliyordu. Bana baktığında kucağındaki bebek ağlıyordu. Bebeği bana vermeye çalıştı. Gözlerindeki acı, umutsuzluk. Bunları gördüm. Hissettim. Buzdan duvarım çatladı. İçeri o girdi. İçimde artık o. Acı... acımın kaynağı o. Beni tüketen, hâlâ tüketmekte olan o şiddetli acının kaynağı o. Daha fazla dayananam. Başkası yapsın. Burada, hepsinden uzakta kalayım, bırakın beni. Geri dönmeyeyim...

Nereye döneceğim?

"Soykırım," diyor biri. "Hutular, Tutsilere saldırdı ve onları katlettiler."

"Arkadaşlarını, komşularını," diyerek başını sallıyor öğretmen. "Palalarla öldürdüler. Binlerce, binlerce kişi öldü. Çünkü Hutular, hayatlarında ters giden her şeye Tutsilerin sebep olduğuna inandırılmıştı. Ama gerçekten de öyle miydi? 1930'lu yılların Almanyası'nda Yahudiler gerçekten de kötü niyetli bir güce mi sahipti? Ülkemizdeki ekonomik çöküşün sorumlusu göçmenler mi gerçekten de?"

Herkes tek bir ağızdan, "Hayır," diyor. Benimse tek duyduğum Claire'in sesi: "Hayır." Bana söylüyor bunu. Doğruca

bana söylüyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. O kaçık kadının gözlerini hissediyorum.

"Hayır," diye bağırıyorum. "Hayır!" diye haykırıyorum. "Hayıııııııır!"

Kapıya koşup onu sökercesine açıyorum. Boğuluyorum sanki. Çıkıp hava alınam lazım.

Dışarı çıkıyorum. Soluk alıp veriyorum, alıp veriyorum. Acı azalıyor. Birdenbire utanıyorum kendimden. Kontrolümü kaybetmeme göz yumdum.

Ama ağlamadım en azından.

Bisikletlerin bulunduğu barakaya yürüyor, her zamanki dinlenme yerimi buluyorum. Birisi içinde bir çakmakla birlikte bir paket sigara unutmuş. İçinden bir tane alıyorum. Annem sigara içme ihtimalimden daima nefret ederdi. Üstelik o şimdi burada değil, değil mi? Paketten bir sigara çıkarıp yakıyorum, derin derin içime çekiyorum.

Soluğumu yavaşça bırakıyorum; dumanın havaya karışmasını izliyor ve içimden eylemler de böyle olsaydı keşke, onlar da böyle havaya karışıp kaybolsaydı, diye geçiriyorum.

Sigaramı bitirip söndürdükten sonra arkama yaslanıp derin bir soluk alıyorum. Uyumak, tortop olup kendimi yorganın altına gömmek istiyorum. Kısa bir süreliğine eve gitmeyi geçiriyorum aklımdan, sonra bundan da vazgeçiyorum. Aksi takdirde babamın bu durumdan haberi olur. Bu riske giremem. Okula da dönemem, eğer koridorda durdurulup müdürün odasına gönderilmek istemiyorsam, en az on beş dakika daha beklemem gerek. Geri dönmek istemiyorum, işte bu kadar ama sanırım başka seçeneğim yok.

Geri dönmek istemiyorum.

Bu sözleri daha önce de söylediğimi hatırlar gibiyim. Bir anı olmalı. Yoksa rüyamda mı duydum? *Geri dönmek istemiyorum. Dönmeyeceğim. Dönemem.* Kime söylüyordum acaba bunları? Neyse, önemli değil.

Gözlerimi kapıyorum. On beş dakika. O kadar da uzun değil. Güneş parlıyor, güneşin küçük meşalelere benzeyen ışınları bisiklet barakasından kollarıma, yüzüme konuyor. Zaman geçiyor. İçim sıcak, içim rahat. Nokta nokta düşen güneş ışığını, hafif bir meltem esintisini hatırlıyorum. Birisinin başımı okşadığını hatırlıyorum. Annem miydi acaba? O bana huzur veriyor. Her şey yoluna girecek. Sınıfta olanlar çok anlamsızdı. Verdiğim tepki mantıksızdı. Rüya görmüş olmalıyım. Eğer bunların yaşanmadığına karar verirsem hafızamdan silinirler.

Gerinip tekrar gözlerimi açıyorum. Gözlerimin aydınlığa alışması biraz zaman alıyor; Yan'ın kardeşinin yanımda uzandığını fark ediyorum. Geldiğini duymamışım. Ona kuşkuyla bakıyorum.

"Burada ne arıyorsun?" diye tersliyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor, yüzü kir toz içinde, bir gözü de şişmiş. "Olamaz," diyorum, "berbat görünüyorsun."

Utanıyor, ellerini kaldırıp yüzünü gizliyor. Başımı iki yana sallıyorum. Belasını arıyor olmalı bu çocuk, beladan uzak durmak çok zor değil. Başını kaldırma, belli insanlardan uzak dur, yeter. Oysa bu çocuk ölümüne susamış sanki.

"Hiç ders almayacaksın, değil mi?" diye soruyorum. Bakışlarını yere çeviriyor.

Ne olduğunu öğrenmek istemiyorum. Hem de hiç. Ama yine de soruyorum.

"Birini kızdırdın yine, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır."

Omuz silkiyorum. Babam Yan'ın ailesinin buraya ait olmadığını söyler durur. Hırsız olduklarını söyler.

"Öyle olmalı. Bir güzel morartmışlar gözünü. Kafalarını kızdırmışsın, belli."

Başını ateşli bir şekilde sallayarak, "Kimse dövmedi beni," diyor.

"Hiç kimse," diyerek başımı sallıyorum. "Anladım."

Oturuyor şimdi; acı içinde doğruluyor.

Bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum. Öyle zavallı görünüyor ki. Tıpkı yaralı bir hayvana benziyor.

"Ağabeyinin başına gelenlere üzüldüm," diyorum. Yan'dan bahsetmekle aptallık ettim. Bırakacaktım çocuğu kendi haline, kapayacaktım çenemi.

Onunsa gözleri fal taşı gibi açılıyor, dudakları titriyor. "Üzgün falan değilsin. O pis bir yabancı sadece."

Bu sözleri söyledikten sonra, sanki böyle demek istememiş gibi korkmuş bir ifade beliriyor yüzünde. Gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Bunu sen söyledin," diyorum. Yine de böyle konuşmasına şaşırdım. Ağabeyinden böyle bahsetmesi çok garip.

Başını hızla kaldırıyor. Korkmuş, yüzünden belli. "Özür dilerim," diyor.

"Özür dilemene gerek yok," diyorum omuz silkerek.

Hiçbir şey söylemiyor. Ama gitmiyor da.

"Ee, o nasıl? İyi mi?" Sessizliği bozmak için öylesine soruyorum.

"Bilmiyorum. Görmedim onu. Babam... O gitti cezaevine. Benim gitmeme izin vermiyor; benim ve annemin. Söylediğine göre hapishane kötü bir yermiş."

"Öyle, epey kötü olmalı," diyorum huzursuzca. "Ama birini öldürürsen olacağı da budur, değil mi?"

"Kimseyi öldürmedi o."

Yan'ın kardeşinin gözlerinde daha önce görmediğim meydan okuyan bir ifade var.

Omuz silkiyorum bir kez daha. "Olabilir. Benim durduğum yerden de öyle görünmüyordu. Ama polis, katilin o olduğundan oldukça emin, değil mi?"

"Sen de mi oradaydın?" Duyduklarına inanamadığını gösteren bir ifadeyle bana bakıyor.

Ona boş gözlerle bakıyorum, o da gözlerini kaçırıyor. İçim rahatlıyor. Bunları konuşmak istemiyorum.

"Sonra görüşürüz o halde," diyorum.

Gözleri hüzün kaplı halde başını sallıyor, sonra arkasını dönüp koşarak uzaklaşıyor.

Saatime bakıyorum. Sabah dersleri bitmiş neredeyse. Zaman, harika bir şekilde hızla ilerlemiş. Güneş yüzünden olmalı. Elimi cebime sokuyorum. 50 peni ve bir parça kâğıt çıkarıyorum. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Bir beşlik. Unutup gittiğim bir beşlik daha buldum. Bu işte gitgide daha başarılı oluyorum. Yemek vakti geldi, diye geçiriyorum aklımdan.

Kantin, fen binası ile okulun ana binası arasına iliştirilmiş alçak, kırmızı tuğlalı bir binada. Gözleri rahatsız eden bir manzara yaratıyor. Okul Viktorya döneminden kalma, eski sarı tuğladan, yüksek, heybetli, hatta gotik bir tarzda. Bununla birlikte küçük pencerelerinden yağlı hamburger

kokusunun saçıldığı, gecekondudan bozma bir kantinimiz de var. Önündeki kuyruğu inceliyorum, duvar boyunca devam edip dışarıdaki bahçeye kadar uzanıyor. Köşede mutlaka bir düğüm olur; burası, akıllıca yapılan bir manevrayla araya girmek için iyi bir yerdir genellikle. Girer girmez, içeride öylesine dolaşıp şeffaf plastik dolapların içindeki sosisli böreklere göz gezdiriyorum.

"Bundan mı istiyorsun?" diyor yemek görevlilerinden bir hanım içini çekerek. Başımı hafifçe çeviriyorum; arkamda benim iki sene altımda olan bir grup kız, bir nedenden ötürü kıkır kıkır gülüyor.

"Evet," diyorum başımı sallayarak. "Yanında patates kızartması ve fasulye de olsun." Kesenin ağzını açalım biraz, diye geçiriyorum aklımdan. Tabağı açgözlülükle alıp tepsiye koyuyorum. Sıcak havada limonatadan başka bir şeye gerek yok derken hata etmişim galiba.

Açlıktan midem kazınıyor. Yemeğin parasını ödeyip oturacak bir yer bakıyorum. Kantinin en ucunda boş bir masa var. Oraya gidip tepsimi masaya koyduktan sonra çatal bıçak almayı unuttuğumu fark ediyorum. Tabağıma bakıyorum. Ya tepsiyi de yanıma alıp masayı kaybetme tehlikesine gireceğim ya da tepsiyi masada bırakıp yemeğimi kaybedeceğim. İçimden kendi kendime küfrediyorum, ne aptalım. Ellerimle yesem olur mu? Ya da başkasının çatal bıçağını aşırsam?

"Çatal mı lazım?" Claire'in kendinden emin sesi içimi ferahlatıyor, arkama dönüyorum. Döner dönmez de yüzüm kızarıyor, neden bilmiyorum. Claire'in elinde bir çatal var. "Çatal almadığını fark ettim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Almadım..."

"Beni görmedin mi? Başka âlemlerdeydin galiba."

"Senin Fransızca dersinde olman gerekmiyor mu?" Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz söylediğime pişman oluyorum. Onun ders programı ne arıyor aklımda? Şimdi o da öğrenecek bunu.

"Öğretmen hastalanmış. Sınıfta oturup *Adsız Ülke*'yi okumamız gerekiyordu. Bu da zamanımızı en iyi şekilde kullanmak açısından iyi bir fikir gibi gelmedi bana. Kitabı önceden iki kez okumuştum zaten."

Claire'le son konuşmamızdan bu yana öyle uzun bir zaman geçmiş ki, ona ne söyleyeceğimi, nasıl davranacağımı bilmiyorum. Çatalı alıyorum. "Sağ ol."

Gözlerini masama çeviriyor. "Burada mı oturuyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Bana katılmak ister misin?"

"Olur."

Ardından, sanki bu son derece normalmiş, sanki birbirimizin yüzüne doğru düzgün bakmayalı iki yıl geçmemiş gibi tam karşıma yerleşiyor. Her şey sigara dumanı gibi yok oluyor sanki: buharlaşıyor, dağılıyor, unutuluyor...

8. BÖLÜM

Gerçeği mi öğrenmek istiyorsunuz? Bir zamanlar Claire'e âşıktım, evet. İnsanı içten içe yiyen bir aşktı bu: umutsuz, yumuşak, kırılgan bir aşk. Onun sürekli yanımda olmasını istiyordum. Elini elimin üzerine yumuşak ve sıcak bir şekilde koyarak beni dinleyişi; bana dokunsa dokunsa omzuma bir yumruk atmaktan öteye geçemeyen babamın tam tersiydi. Kulağa aptalca gelmeyecek bir şekilde nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Onda öyle bir şey vardı ki kendimi, nasıl desem... değerli hissettiriyordu. Evet, durum buydu. Ne acıklı, değil mi?

Söylediğim gibi bu hislerim ben daha küçükken, yıllar öncesine ait. O zamandan beri köprünün altından çok sular aktı. Pek çok şey yaşandı. Doğruyu söylemek gerekirse onun yanımda olmamasının iyi yanları da vardı. Yani, zor biridir Claire. Benim söylediklerime karşı çıkar, benimle tartışır, beni zorlar dururdu. Hem de sürekli. Söylediğim bir şeyi asla olduğu gibi kabul etmez, tek bir fikrimi bile öylece ifade etmemle yetinmezdi; sorgulaması, çözümlemesi, değişik bakış açıları önermesi gerekiyordu. Kısacası, her şeyi karmakarışık bir hale sokardı Claire. Daha önce de söylediğim gibi zor bir insandı. Hâlâ da öyledir muhtemelen.

"Demek sen de oradaydın. Ne olduğunu gördün yani."

Ona sert bir bakış attım. Haberler çabuk yayılmış. Yan'ın kardeşi biz konuştuktan sonra doğruca Claire'in yanına mı koşmuş yoksa? Ağzımı açtığım için kendime kızıyorum.

"Neyi görmüşüm?" diyorum. Bozulduğumu hissediyorum. Öyle sandığım için kendime kızıyorum... Ne sandım ya? Beni mi düşünüyordu yani? Büyü artık Will.

"Yan'ın başına gelenler. Sen de oradaydın, değil mi?"

"Öyle gibi. Tam olarak görmedim..." Gözlerimi yere çeviriyorum. Hiçbir şey belli etme Will. Sorun şu ki, Claire sırlarınızı paylaşmak isteyeceğiniz türden biridir. İçinizdekileri boşaltıp ne hissettiğinizi anlattığınız için kendinizi daha iyi bir insan olarak hissetmenize neden olur. Öyle akıllı biridir ki, diller dökerek sizden bilgi alır, sonra da zaten en başından beri bildiği şeyi düşündüğünüzü öğrenince üzerinize atılır. Claire'den müthiş bir sorgu hâkimi olurdu. İnsanlar ona bir şeyler anlatmak için sıraya dizilirdi, kesin.

"Tabii." Düş kırıklığına uğramışa benziyor. Sanki bana inanmıyormuş gibi bir ifade var yüzünde. Ben de düş kırıklığına uğradığımı hissediyorum, nedenini bilmesem de...

"Ee, nasıl gidiyor? Bunun dışında yani."

Ne berbat bir soru bu böyle. Aptalca bir soru. Ama başka ne söylenir ki?

"İyi," diyor. "Yani işte, fena değil."

Başımı sallıyorum. O da sallıyor. Şu rahatsızlık verici sessizliklerden biri giriyor araya. Nefret ettiğim bir durum, genelde çeker giderim. Şu anda da aynen öyle yapmak geliyor içimden ama gitmiyorum. Claire'le böyledir işte. Onun yanından çekip gidemezsiniz. Yani ben gidemem.

"Yemeğini yemiyorsun," diyor.

"Aç değilim," diye yalan söylüyorum. Gerçi iştahım kaçtı biraz sanki.

Yine başını sallıyor. "Yürüyüşe çıkalım mı?"

Karnımda komik bir his var; heyecan gibi.

"Olur." Önce onun ayağa kalkmasını bekliyorum, ne olur ne olmaz. Ne olacak ki? Kim bilir. Ayağa kalkıyor, o önde ben arkada kantinden çıkıyoruz. Rahatsız oluyorum, çok iri olduğumu hissediyorum birden. Daima ondan daha uzundum, ama son iki yılda daha da fazla boy atmışım. Kantinin dışındaki bahçeye vardığımızda adımlarını biraz yavaşlatıyor, ona yetişiyorum ve yan yana yürümeye başlıyoruz. Kalbim hızla atıyor, avuçlarım terliyor. Sakin ol, diyorum içimden, büyütecek bir şey yok bunda.

"Tarih dersinde ne oldu öyle?"

Yakınlarda bizi duyacak kimseler yok; Claire'in neden yürüyüşe çıkmamızı istediğini şimdi anlıyorum. Yine bir düş kırıklığına kapılıyorum biraz, ama önceki kadar değil bu kez. En azından bu kez benimle ilgileniyor.

"Bilmem." Ellerimi ceplerime sokuyorum. Kendimi salak gibi hissediyorum. Ona olanları anlatmak, ne olduğunu gerçekten de bilmediğimi itiraf etmek; aklımı kaçırdığımı ve bunun beni çok korkuttuğunu, duyduğum ağrının ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar dayanılmaz olduğunu, kafamda sesler duyduğumu, tanıdık gelen ama bir yere oturtamadığım şeyler gördüğümü, anlamadığım duygular hissettiğini anlatmak istiyorum. Korku, nefret ve öfke gibi duygular hissediyorum. Aklımı kaçıracağımdan korktuğumu söylemek istiyorum Claire'e. Yardımını istemek geçiyor içimden.

Ama bunların hiçbiri gerçekleşmeyecek. Neden bana yardımcı olmak istesin ki? Kimselerle konuşmamamın, kimselerle takılmamamın nedenlerinden biri de kendim hakkında bildiklerim. Doğruya doğru, insanlar neden benimle beraber olmak istesin ki? Claire'in de bunu istemediği belli; yoksa iki yıl boyunca iki yabancı gibi olmazdık. Kendimle beraber olmak zaten kötü bir şey; bir de bunu başkalarına zorla kabul ettirmek istemem.

"Bu kadar mı? Bilmiyor musun?"

Gözlerini dikmiş bana dikkatle bakarken, o gözler benimkileri delip geçiyor sanki.

"Sadece..." Rahatsız bir biçimde gözlerimi kaçırıyorum ondan. "Unut gitsin, olmaz mı?"

Eskiden benim kaçamak cevaplar verdiğimi söyler dururdu. Bunu birisinden duymayalı çok uzun zaman geçtiğini fark ediyorum; belki de kimsenin beni, bunu fark edecek kadar umursamadığı geliyor aklıma.

"Kaçamak cevaplar vermek gibi bir niyetim yoktu," diyorum, aklından ne geçtiğini bildiğimi fark etmesi için bana eskiden söylediği şeyi ona hatırlatmak, unutmadığını göstermek amacım.

Gözlerini devirerek, "Öyle yapıyorsun," diyor, ama dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. "Haberin olsun, berbat görünüyordun. Gerçekten hasta gibiydin. Bayan Draper'ın bunu anlaması gerekirdi."

"Eh, öyle." Yarım yamalak gülümsemeyi beceriyorum ben de. Görebilmek için iyi bakınanız gerekir, ama bir gülümseme var yüzümde.

Yine bir sessizlik... Ardından, "Baban nasıl?" diye soruyor. Sahte bir şaşkınlıkla bakıyorum. Claire'le babamın arası iyi

değildir. Babam onun ailesini de sevmez, kendisini de. Claire her zaman kibar davranmak dışında bir şey yapmamış olsa da babamı aptalın teki, sağcı cahillerden biri olarak gördüğünü biliyorum. Ama Claire hatalı. Babam cahil değildir.

"Yan'ın davası üzerinde çalışıyor, değil mi? Yani, davanın savcısı baban olacak?"

Tekrar Yan konusuna döndük. Bir süre sessiz kalıyorum. "Evet, evet öyle," diyorum keyifsizce. "Suçu Yan'ın işlediğini düşünüyor. Onun dışında, babam iyi."

"Yan'ın yaptığını mı düşünüyor? Neye dayanarak? Hangi kanıtlara göre?" Sesi bir perde yükseliyor, ellerini de yumruk yapmış. Hepsi Yan yüzünden mi? Büyütecek ne var yani?

"Orada olduğu için sanırım. Elinde bıçak vardı," diyorum.

"Bıçağı çıkardığı için tutuyordu Will. Çok korkmuş. Bay Best'e yardım edeyim derken şimdi cinayetle suçlanıyor. Ama o yapmadı. Neden öldürsün ki? Yan'ı sen de tanıyorsun. Onun bir sineği bile incitmeyeceğini biliyorsun. Onun için çok korkuyorum Will."

Rahatsız olmaya başladım, konuyu değiştirmek istiyorum bu yüzden. Yıllar önce Yanların bahçesine gittiğimi, yerde yumurtasından tamamen çıkmamış bir kuş yavrusu bulduğunu anımsıyorum. Ağaçtan düşmüştür, demişti Yan. O kuşla nasıl ilgilendiğini hatırlıyorum; içeri götürüp ısıtmış ve kuşu sütle beslemişti. Kuş sonunda öldüğü zaman Yan'ın ne kadar yıkıldığını hatırlıyorum.

Ama bu çok uzun bir süre önceydi. İnsanlar değişir. Her şey değişir.

Yan'ın o günkü halini zihnimden kovalıyorum.

"Senin ailen nasıl?"

Claire'in yanakları hafifçe kızarıyor; bana çekinerek bakıyor. "İyiler," diyor. "Annem geçen ay bir ameliyat geçirmek zorunda kaldı, ama durumu şimdi çok daha iyi."

"Güzel. Güzel haber."

Yeniden sessizliğe gömülüyoruz. Okul kapısına yaklaşmışız; geri dönme vakti, dönüp parmaklık boyunca yürüyecek, basketbol ve beyzbol sahalarının etrafından döneğiz. Duruyorum. Kapının ardında onu görüyorum. Bir adam. Bana bakıyor. O da onlardan biri, biliyorum; bunu onun gözlerinden okuyorum. Tanıdık bir acı ve umut var gözlerinde. Karnımın öfkeyle sıkıştığını hissediyorum.

Yüzümü Claire'e çeviriyorum; yüzü dikkat dolu bir ifadeyle buruşmuş. Belki söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyor. Belki de söyleyecek hiçbir şey *yoktur*. Adam hâlâ orada, hafifçe kambur durarak yolun karşısında durup doğruca bana bakıyor. Okul dışında böyle dolaştığı için tutuklandığını sanırsınız. Tehlikeli biri gibi görünüyor. Tıpkı bir kaçık gibi.

Claire'e kaçamak bir bakış fırlatıyorum. "Şuradaki adamı görüyor musun?"

Sanki onu biraz ürkütmüşüm gibi yüzünü buruşturuyor. "Hangi adamı?"

"Şurada." Elimle işaret ediyorum, bakıyor.

"Tabii ki. Ne olmuş o adama?"

"Sence tuhaf görünmüyor mu?"

Yüzünü biraz daha buruşturuyor. "Tuhaf mı? Pek sayılmaz."

"Ama ne yapıyor orada peki?" diye soruyorum, "Yani, orada durmuş bizi izliyor."

"Bizi izlemiyor; yolun ortasına bakıyor," diyor Claire. "Orada ne yaptığına gelince, otobüs beklediğini düşünüyorum."

Tekrar bakıyorum. Otobüs durağını görmemişim. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Dersim var," diyor Claire. "Geliyor musun?"

Adama tekrar bakıyorum. Bana sitem edercesine, sanki ağzımı açınamam gerekirmiş gibi bakıyor. Öfkem daha da artıyor; aramızda bir sır, korumam gereken hiçbir şey yok. O adamın benimle hiçbir ilgisi yok. Ne istersem onu yaparım, istediğim kişiye istediğimi söylerim.

"Hâlâ bakıyor," diyorum.

Claire başını iki yana sallıyor. "İnsanların seni izlediğini sanıyorsun hâlâ, değil mi?" Bunları anlayışlı bir sesle söylüyor. "Hadi. Dönelim."

Benden birkaç metre ileride duruyor Claire; onunla gidebilirim, okula, normale dönebilirim.

"Gelemem," diyorum. "Gitmem gerek."

"Nereye?" diye soruyor. Hep dolaysız konuşur; imalarla, konunun etrafında çekine çekine dolaşmakla işi olmaz.

"İşte..." Tekrar adama bakıyorum, sonra Claire'e dönüyorum. "Sonra görüşürüz, olur mu?"

"Olur," diyor. Tatmin olmamış gibi belli belirsiz bir hali var; konuşmak için ağzını açıyor, sonra tekrar kapıyor. Yürümeye başlıyor. Arkamı dönüp hızla okul kapısına doğru yürümeye başlıyorum. Beni izleyip izlemediğini öğrenmek istiyorum, ama arkama bakamam. Böyle yaparsam ona çok açık vermiş olurum.

Her şey ağaçlarla başlamıştı. Yan'ın babası bir iki ağaç dikeceğinden bahsediyordu. Bahçenin sonunda yarım daire oluşturacak şekilde dikecekti. Bahçenin başında duran yarım daire

şeklindeki avluyla simetri yaratırmış böylece. Bunları anne ve babama, bizim bahçedeyken anlatınıştı bir gün. Annem onları bize çağırmıştı. Bu yüzden de babamla tartışmıştı; "Buralarda büyüyen iğrenç önyargılara" boyun eğmeyeceğini söylemişti ona. Önyargı nedir acaba, diye merak ettiğimi hatırlıyorum.

Her neyse, onlar bira içerken Yan'ın annesi orada değildi, çünkü evde bizim için yemek pişiriyordu; Yan ve kardeşi bahçede futbol oynuyordu; Claire ve ben de onları izliyor, yetişkin sohbetlerini son derece sıkıcı buluyormuş gibi rol yapıyorduk. Anne ve babası bir konferansa gitmişlerdi; Claire de gün boyunca bizimle kalacak, onu daha sonra buradan alacaklardı.

Annem içeri girip bize limonata getirmişti. O gün hava gerçekten çok sıcaktı; limonatayı tek dikişte içip çimenlere sırtüstü devrildik. Hava kararmaya başladığında bile içeri girmek istemediğiniz o sıcak yaz günlerinden biriydi.

Annemler ve Yan'ın babası öğleden sonra bahçede oturmuşlardı; sonra bir ara, akşama doğru olmalı, Yan'ın annesi elinde bir sürü yiyecekle ortaya çıktı. Sıcak ve baharatlı yemeklerdi; babamın anneme kararsız bir biçimde baktığını hatırlıyorum, ama annem babama o bakışlarından birini atmıştı, ben de bu bakışı görünce annemin yüzündeki kararsızlığı görmemesini sağlamıştım. Buna rağmen, yapış yapış, sıcak bir akşamda benim de aklımdan baharatlı yemekler geçmiyordu.

Bize o şekilde bakmakta haklıydı annem tabii; yemekler muhteşemdi. Onlar içinizi ısıtırken, dışarıda hava da bizi serinletiyordu. Babam bunu bilemezdi tabii; yemeğe dokunmamıştı bile, ses çıkarmadan oturup yiyeceklere kuşkuyla bakmakla yetinmişti. Ama annemle ben yemiştik. Başta çekine çekine

lokmalar alırken, sonra ne varsa mideye indirdik; Yan'ın annesi de yemeklerinin gözünün önünde silinip süpürülmesini mutluluk ve gururla izliyordu. Bir dahaki sefere daha fazla pişiririm, dediğinde annem inlemiş ve bunu yapmamasını, çünkü yemeden duramayacağını ve midesinin daha şimdiden alabildiğinden fazla şiştiğini söylemişti. Yan'ın annesi ortalığı toplamaya başlamıştı ki annem ona engel oldu; ona bir sandalye çekip bir bardak limonata koyarak oturmasını söyledi. Yan'ın annesi biraz karşı çıksa da, annem hayır yanıtını kabul etmeyince kadın oturdu, biz de hep beraber orada oturup göğün ağır ağır kararmasını izleyerek cırcır böceklerinin ötmesini dinledik; bundan iyisi olamaz diye düşünmüştük.

İşte Yan'ın babası ağaçlardan o zaman söz etmişti. Bir süredir bu konuyu araştırdığını ve kozalaklı ağaç alacağını söylemişti. Küçük, kozalaklı ağaçlar. Onların büyümesini izleyecekmiş. İngilizler İngiltere'ye özgü ağaçlar dikiyor demiş ve gülümseyerek, bu ağaçların ailesi gibi olacağını söylemişti; köklerini salacak ve büyüyüp güçlü ve büyük bir hale geleceklermiş.

Annemle babamın bakıştıklarını fark ettiğimi hatırlıyorum, bilmediğiniz ya da anlayamadığınız bir konuda bir şeyler döndüğünü bilirsiniz ya, o hisse kapılmıştım.

"Kozalaklı ağaçlar mı?" diye sormuştu annem, hafifçe gülümseyerek. "Onlar çok hızlı büyür, biliyorsunuz değil mi? Çok da uzun olurlar."

Yan'ın babası sırıtmıştı. "Aynen öyle," demişti ellerini ovuşturarak.

"Çok hızlı büyümeseler iyi olur," demişti babam. "Bir sürü ağacın güneşimizin önünü kapatmasını istemeyiz, değil mi?"

Yan'ın babası bir kahkaha atmıştı. "Ne kadar büyüyecekler görürüz, olmaz mı? Siz de birkaç tane eksenize? Yarış yaparız." Bir şişe bira daha açmıştı sonra. "Kozalaklı ağaçlar," demişti. "Kulağa oldukça iyi ağaçlarmış gibi geliyor bence. Çok da iyi ağaçlar gerçekten."

Claire yanımdan ayrılıp okulun ana kapısında gözden kayboldu. Şimdi sınıftadır, kitaplarını çıkarıyordur. Düzenli, dakik sorumlu; Claire böyle biriydi işte. Acaba benim hakkımda ne düşünüyordur diye bir anlığına merak etsem de sonra bunu bilmek istemeyeceğime karar verdim. Okulun kapısındayım hâlâ, otobüs durağındaki adama bakıyorum.

Sanki bir mıknatıs tarafından çekiliyormuş gibi ağır adımlarla okul kapısına doğru yürüdüm. Yolun karşısına geçtim. Adam hâlâ orada, hâlâ bana bakıyor; doğruca ona doğru yürüdüğümü bilse de ne kıpırdıyor ne de bakışlarını kaçırıyor benden.

Yürümeye devam ediyorum; neredeyse burun buruna geleceğiz. Sonra duruyorum.

"Beni rahat bırak." Daha etkili olması için derin, alçak bir sesle söylüyorum bunu. "Kim olduğunu bilmiyorum, ama sen de o kaçıklardan birisin. Ne sizinle ne de o tuhaf tarikatınızla ilgileniyorum. Gidin başımdan. Hem de hemen."

Adam yakından daha da yorgun görünüyor. Uykusuzluğun verdiği gibi bir yorgunluk değil bu; daha fazlası, sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşımanın verdiği bir yorgunluk. İnsanı ezen bir yük gibi. Ona daha fazla bakarsam beni de alıp içine çekecek, ben de o yükü taşıyacakmış gibi hissediyorum. Beni korkutuyor.

"Kim olduğunu bilmiyorsun sen." Üzgün bir ses tonuyla sitem edercesine söylüyor bunları.

"Hayır, biliyorum," diyorum kararlı bir ses tonuyla. "Kim olduğumu çok iyi biliyorum. Asıl bilmeyen sensin. Benim hakkımda en ufak bir bilgin bile yok. Bu yüzden gitmen gerek. Yoksa birilerini çağırırım. Polisi ararım. Ya da sosyal hizmetleri." Göğsümü kabarta kabarta konuşsam da, bu halimle hiç de inandırıcı olmadığımı biliyorum.

"*Şu anda* kim olduğunu biliyor olabilirsin belki ama gerçek kimliğin bu değil," diyor adam bir yandan da elini omzuma koyarak. Silkinerek elini uzaklaştırıyorum, ama adam duruşunu bozmuyor. "Sana neler oldu hiç anlayamıyorum, ama hatırlaman gerek," diyor yalvarırcasına. "Bizi dinlemen gerek. Sen bizden birisin." Tekrar ediyor. "Sen bizden birisin."

Bizden biri. Bir şeyin parçası. Bir şeyin parçasıyım. İçeri çekildiğimi hissediyorum. Kardeşlerime doğru... Dostlarıma doğru...

Sonra silkinip kendime geliyorum. Zayıflık göstermiş olmam beni iğrendiriyor. Hiçbir şeyin parçası değilim. *Kaçık* onlar. "Sizden biri *değilim* ben." Geri çekiliyorum. Cesur görünme havalarım yok oluverdi; artık kaçmak istiyorum, arkasına saklanacağım biri, beni savunacak biri olsun istiyorum yanımda.

"Sen de bizdensin," diyerek bozuk plak gibi dediklerini tekrar ediyor. "Sen, Geri Gelenler'den birisin."

Duyduğum korku bir an için azalıp yerini sinir bozukluğuna bırakıyor. Sinir bozukluğuna ve öfkeye. "'Geri Gelen'

değilim ben," diyorum mantıklı bir ses tonuyla. "Öyle bir şey yok. Araştırdım. Bir grup delisiniz sadece, hepsi bu."

"Sen Geri Gelenler'densin. Tarih boyunca bizimle beraber yaşadın. Hatırlıyorsun. Tıpkı bizim gibi, sen de hatırlıyorsun." Gittikçe heyecanlanmış şekilde konuşuyor, tam bir deli gibi elini kolunu sallıyor. Kimsenin bizi izlemediğinden emin olmak için etrafa bir göz atıyorum.

"Hatırlıyorum demek? Tabii, sizin şu küçük teorinizin temel sorunu bu değil mi?" Alaycılığa başvuruyorum. Artık güvendeyim. "Çünkü hatırlamıyorum. Ne sizi hatırlıyorum, ne de Geri Gelenler'den biri olmakla ilgili herhangi bir şey. Bu da yanlış kişiyle uğraştığınızı göstermez mi? Yani, mantıklı olarak bakarsak pek de sağlam temelleriniz yok, anlıyor musun?"

Kendimi iyi hissediyorum, iplerin benim elimde olduğunu hissediyorum. Ama bu duygu uzun sürmüyor.

"Hatırlayacaksın. Hatırladığın zaman da senin yanında olacağız," diyor adam. "Sen bizdensin. Senin için endişeleniyoruz. Sakın korkma. Bu, senin kaderin."

Ona, gözlerinin içine bakıyorum; ne var ki bu büyük bir hata oluyor. Rüyalarımı hatırlıyorum. Birden üşüyorum.

"Tabii tabii, bir bu eksikti," diyorum tedirginlik içinde. "Kadermiş. Saçmalıktan başka bir şey değil bu. Kader diye bir şey yoktur."

"Şu an için olmayabilir." Arkasına dönüp orada duran otobüse biniyor. Otobüsün geldiğini bile görmemişim. "Unutma, biz buradayız. Bize ne zaman ihtiyacın olursa buradayız."

"Size ihtiyacım olmayacak," desem de beni duyduğunu hiç sanmıyorum.

9. BÖLÜM

Eve kafam bozuk bir halde varmaya çalışıyorum. Yan'a çok kızgınım. Gözlerimi ne zaman kapasam onu görüyorum, o içli içli bakan kara gözlerini, bana sitemle bakan gözlerini görüyorum. Çünkü ona yardım etmedim. Çünkü o hapiste, ben dışarıdayım. Çünkü babam haklı, buraya hiç gelmemeliydi zaten. Çünkü onun hakkında konuşurken Claire'in gözlerindeki ifade kızdırıyor beni. Çünkü Patrick beni doğru düzgün dinlemedi. Çünkü... Çünkü... Çünkü bunların hepsi onun suçu. Onun suçu değilse bile fark etmez, ona her şekilde kızgınım. Diğer herkese de kızgınım. Zihnime sanki bir sis çökmüş gibi. Kaçıkların beni rahat bırakmasını istiyorum. Normal biri gibi hissetmek, Claire'le sohbet etmek, okula gitmek ve herkes gibi olmak istiyorum.

Claire. Claire ve Yan.

Hayır. "Claire ve Yan" diye bir şey yok ortada. Claire onun için endişeleniyor sadece. Huyu bu. İnsanlar için endişelenir Claire.

Kapıyı iterek açıyorum; babamın evde olduğu kapının mandalının takılı olmasından anlaşılıyor. Her köşe başında göçmenler sırtınızdaki gömleği çalmak için bekliyormuş gibi

konuşup durur ya, güvenlik konusunda daha bilinçli biri olduğunu sanırsınız. Bence çabasızlığının sebebi biri uğrarsa ayağa kalkma zahmetine uğramak istememesinden. Böylece gelen olursa doğruca içeri girer. Böylece babamın da hiçbir yere kıpırdamasına gerek kalmaz.

Babam mutfakta. Masaya koyduğu bardağın çınlamasını duyuyorum. Sesler geliyor; demek ki yalnız değil.

"Sen mi geldin oğlum?"

"Evet."

"Burada biraz işim var, bitirip geliyorum. İyi misin?"

"İyiyim."

Mutfağa girmemi istemiyor demek ki. Babamla birbirimizin dilinden anlıyoruz; sözcüklere verdiğimiz anlamları anlıyoruz. "Sen iyi misin?" dediğinde bu "Nasılsın?" anlamına gelmiyor; "Bizi bir süre yalnız bıraksan olur mu? Bizi rahatsız etme lütfen," demek oluyor.

Aslında "lütfen" bu anlamların içine yakışmıyor bile.

Bu da demek oluyor ki mutfaktan yiyecek bir şeyler alamayacağım, ben de mutfağın hemen yanındaki salona yönelip beklemeye karar veriyorum. Televizyonu açıyorum. İzleyecek bir şey yok. Tam kapatacakken "Yan" dendiğini duyuyorum. Patrick'in sesi bu. Sessizce bir sandalyeye oturuyorum. Televizyonun sesi, onları duyamayacağımı düşünmelerine neden olacak kadar yüksek, ama onları duyabiliyorum.

"Kabul etmediler. İpler senin elinde sanıyordum. Bunun üstesinden gelirsin sanıyordum."

"Ben de senin, bu işi olmuş bil dediğini sanıyordum," diye yanıtlıyor babam. "Ama dediğin gibi olmadı. Olayın her yeri açıklarla dolu." Sesinden gergin olduğu anlaşılıyor. Bir dakika

sonra salona giden kapı açılıyor ve babam başını uzatıyor, sanırım onları dinleyip dinlemediğimi kontrol etmek için yapıyor bunu. Doğruca televizyona bakıyorum ben de.

"Ne oldu?" diye soruyorum, onu gördüğüme şaşırmışım gibi.

"Yok bir şey oğlum. İyi misin?"

"İyiyim."

"Tamam o halde."

Kapıyı arkasından kapatıyor, bu kez daha sıkı bir şekilde kapattı. Televizyonu kapıyorum.

"Sorunu çıkaran adli tıp ekibi," diyor babam. "Bıçağın tuhaf bir açıyla girdiğini söylüyorlar."

"Tuhaf bir açı mı? Açı kimin umurunda? Çocuk elinde bıçakla bulundu. Elinde bıçakla cesedin başında duruyordu."

"Adli tıp raporu onun hikâyesini doğruluyor. Polisi ikna edeceğini söylediğini sanıyordum. Bu işi çözdüm dediğini sanıyordum."

Patrick boğazını temizliyor. "İşin içinde başka bir herif olmalı. Bu arada bizim de bu konuda bir şeyler yapmamız gerek."

"Seni dinliyorum." Babamın sesi boğuk boğuk geliyor. "Çünkü şu an durum kahrolası bir felakete benziyor. Doğru şeyi mi yapıyoruz biz? Bunun işe yarayacağından emin misin?"

"İşe yarayacak mı dedin? Tabii ki yarayacak." Patrick'in sesinde aniden öfke beliriyor. "İşe yaraması gerek. Senin başına geleni unuttun mu yoksa? Onun gibi insanların sana yaptıklarını unuttun mu? Chloe'yi de mi unuttun?"

Uzun bir sessizlik oluyor. Tüylerim diken diken oldu. Chloe. Yani annem. Neden onu unutsunlar ki? Onun ne ilgisi var ki?

"Chloe'yi asla unutmayacağım," diyor babam. Sanki boğazına bir yumruk tıkanmış gibi geliyor sesi.

"Unutmayacaksın elbette. Ama bir şeyler yapılması lazım. Değil mi, ha? Değil mi?"

Bu sefer daha kısa bir sessizlik giriyor araya.

"Merak etme sen," diyor Patrick rahatlatıcı bir ses tonuyla. "O oğlan cezasını bulacak. Bunu uzun bir süredir bekliyordun."

"Hem de çok uzun bir süredir," diyor babam.

"Ve bu olaydan sonra başkaları da neler olup bittiğini anlayacak. Bu sadece bir başlangıç. Daha güvenli bir ülke, yeniden bize ait bir ülke arzuladıklarını hatırlamaları için insanların korkmaları gerekiyor."

"Bize ait bir ülke," diyor babam, sesi biraz daha sakin.

"Düşünsene," diye sözüne devam ediyor Patrick, "seneye seçimler yapılacak. Seneye sonunda işler değişebilir. Bunu sen de istersin, değil mi? İstemez misin, söyle. İnsanları kendi tarafına çekebilirsin. İnsanlar seni sever. Bizim için çok önemlisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, sanırım."

"Biz de senin yanındayız. Ulusal Parti senin yanında. Bize ait olanın bizde kalmasını istiyoruz. O pis hırsızları daha buraya gelmeden engellemek istiyoruz. O adam da o hırsızlardan biri. Pis bir hırsız. Sana ait olan bir şeyi çaldı. Tereyağından kıl çeker gibi kolayca çaldı hem de. Sen de intikamını alacaksın. Bunu istiyorsun. İstediğini biliyorum."

"Evet. İstiyorum, evet."

"E öyleyse, ne yapmamız gerektiğini biliyorsun."

"Evet. Yapacağım da. Elimden geleni yapacağım."

Sandalyelerden biri yerinden oynuyor. "Bundan daha fazlasını yapacaksın." Patrick'in sesi daha kısık gelmeye başladı; televizyonun sesini kısıyorum. "Unutma, ben olmasaydım sen bir hiçtin, anladın mı? Ne işin, ne paran, hiçbir şeyin olmazdı. Bana borçlusun. Sana git kendini at desem, nereden atlayayım dersin. Haksız mıyım, ha? Haksız mıyım?"

"Ne gerekiyorsa yapacağım," diye düzeltiyor babam. "Öyle diyerek bir şey ima etmek istememiştim. Demek istediğim... Yapacağım Patrick. Bana güvenebilirsin. Yalnız..."

"Yalnız ne?"

"Will. Onu kullanamaz mısın? Benim yerime yani?"

"Güvenilmez şahit," diyor Patrick. "Gördükleri kafasını karıştırmış. Savunma onu çiğ çiğ yer. Biliyorsun bunu."

"O zaman tekrar anlat, ne olacak."

"Hiçbir şey," diyor Patrick. "Oğlanın evinin tekrar aranmasını sağlayacağım. Teknik bir neden uyduracağız. Bu kez bir şey bulacağız. Başka bir bıçak. Cinayetin kasıtlı olduğunu gösterecek bu."

"Peki nerede bulacaksınız bıçağı?"

Bir sessizlik oluyor. "Henüz karar vermedik. Daha önce gözden kaçırmış olabileceğimiz bir yerde bulmak gerek tabii. Ama oraya gidene kadar.... Döşemeler uygun olabilir. Her zaman işe yarar. Ya da bacanın içi."

"İlk aramada bacanın içine bakamaz mıydınız?"

"Döşemelerin altında o halde," diyor Patrick, hırçın bir tavırla. "Bu işi bana bırak. Sen yarın gelecek yeni delilleri bekle ve delillerin davanın sonucunu değiştirmesini sağla. Anladın mı? Sana güveniyorum. Hepimiz sana güveniyoruz."

"İlgileneceğim," diyor babam.

"Güzel. Daha fazla hatayı kaldıramayız."

"Yok." Bardak masanın üzerine konuyor. Bir sandalye gıcırdıyor. "Doğru olanı yapıyorsun, bana güven," diyor Patrick.

Mutfaktan çıkıyorlar. Bütün bu süre içinde televizyon izlediğim izlenimini yaratmak için hemen televizyonu açıp yanına gidiyorum. Kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Bir insan "televizyon izleyen ama konuşulanları dinlemeyen" biri gibi nasıl davranır? Kapıdan geçerlerken Patrick içeri bakıyor.

"Televizyon mu izliyorsun? Ödevlere ne oldu?" Gülümsüyor, yüzünde zorlama bir ifade var. Omuz silkiyorum. "Sonra yaparım."

"Sonra demek. Bu neslin de sorunu bu." Peşi sıra gelmekte olan babama dönüyor: "Sonra yap, sonra öde, sonra endişelen. Hemen, şimdi demeye ne oldu? Hı? Hı?"

"Neden şimdi değil? Neden yarına erteliyorsun?" diyor babam karanlık bir ifadeyle.

Sırıtıyor, hatta nerdeyse kahkaha atacak, ama şaka yapmadığını biliyorum. Ruh hali her an değişebilir. Ben yine omuz silkiyorum. En iyisi dikkat çekmemek. Böylece kendini kaybetme olasılığı daha az olur. Arada sırada yaşanan bir şeydir bu. Öyle bir niyeti olmadığını söyler. Sonrasında hep çok üzgün olur. Ama öfkesi onu ele geçiriyormuş, öyle diyor. Böyle günlerin ertesinde uzun kollu gömlekler giymek zorunda kalırım; yüzümü kapatır, artık hiç binmediğim halde bisikletten düştüğümü söylerim insanlara.

Vedalaşıyorlar; babam kapıyı kapatıyor. Mandalı da kapatıyor. Bunun anlamı: Bu gece başka misafirimiz yok.

İçeri girip kanepeye oturuyor. Babama bakıyorum; annemi, onun Yan ve babasıyla ne ilgisi olduğunu sormak geliyor

içimden. Bıçağı da sormak istiyorum. Bana öyle bir şey söylesin ki onların konuşmalarını tamamen yanlış anladığıma inandırsın istiyorum. Ama sormuyorum. Bu riske girmeliyim.

Arkasına yaslanıp ayaklarını uzatıyor. Yüzünde gergin bir ifade var: "Ee, ne izliyoruz?"

Şaşkın bir halde televizyona bakıyorum. Şu anda ne var, hiç fikrim yok; dikkatimi ekrana vermiyordum.

"Hiçbir şey," diyorum. İnanmış görünüyor.

"O halde *History Channel*'ı açmamın bir sakıncası yok, değil mi?"

"Olur." Uzaktan kumandayı babama doğru fırlatıyorum. Yakalamayı başarıyor. Yaşı ilerlemesine rağmen refleksleri hâlâ sağlam. Eskiden tam bir spor adamıydı; bana futbol ve kriket oynamayı o öğretmiştir. Yaz akşamlarında, bahçede, saatlerce topa vurur dururduk.

Annem öldüğünde bunların da sonu geldi. Pek çok şeyin sonu geldi o zaman.

Yürüyen askerleri gösteren siyah beyaz bir film var televizyonda. "Yan hakkında mı konuşuyordunuz?" Kendimi tutamadım, sormak zorundaydım.

Bana bakmıyor.

"İş hakkında konuşamam, biliyorsun," diyor.

"Peki o mu yapmış? Kesin olarak biliyorlar mı?"

"Öyle görünüyor."

Gözlerini televizyondan ayırmıyor. Rahatsız olduğu belli. Bu durumun beni daha iyi mi, yoksa daha kötü mü hissettirdiğini bilmiyorum. Ne duyduğumu biliyorum ve babamın da benimle göz göze gelmekten kaçındığını biliyorum.

"Alçaklar. Onların hepsi alçak," diyor. Sesi öfke dolu, ama yüzüne bakınca gözlerindeki yaşları seçebiliyorum.

Utanarak, bakışlarımı kaçırıyorum. Sonra zihnimde bir düşünce beliriyor. Yan hapiste. Bir daha asla nehir kıyısında Claire'le yürüyemeyecek. Aradan çekilmiş olacak.

Böyle düşündüğüme inanamıyorum.

Zaten ortada Claire ve Yan diye bir şey de yok.

Silkinip kendime geliyorum. Sıcak basıyor. Bir şeyler içmem gerek.

"İçecek bir şey alacağım. İstediğin bir şey var mı?"

Babam bardağını kaldırıyor. Yarısı hâlâ dolu. "Yok, istemem."

Mutfağa gidiyorum, musluğu açıp kendime bir bardak su dolduruyorum, bir dikişte içip serinliğinin mideme yayılmasını hissediyorum.

Belki de *gerçekten* Yan yapmıştır. Başka biri yapmış olsaydı polis mutlaka yakalardı. *Soru sorma. Analiz etme, sadece önündeki yolu takip et.* Evet, evet aynen öyle. Kafamdaki sesin söylediği çok mantıklı: *Analiz etme.* Claire'in sorunu da bu; çok fazla endişeleniyor. Yan, onun yardım projelerinden biri sadece, aynı eşekler gibi. Eşekleri unutmuştum. Claire, eşeklerin -sahilde bütün gün boyunca bir aşağı bir yukarı yürütülen eşeklerin- arada sırada dövüldüklerini duymuş ve eşekler için bir barınak kurmaya karar vermişti. Zulüm uygulanmasından nefret eder Claire. İmkânı olsa dünyanın yarısına sahip çıkardı, kesin.

Ama imkânı yok, değil mi? Yalnızca kendi işinize bakmanız gerek. Başınızı kaldırmadan, sadece zorunlu olduğunuz zaman kaldırmanız gerek.

"Fırında bir parça turta var," diye sesleniyor babam. "İstediğin kadar al. Patates kızartması da koyabilirsin üzerine."

Karnım aç değil. "Sonra yerim belki."

"Keyfin bilir."

Kapıya doğru giderken duraksıyorum.

"Eğer o yaptıysa, hapiste uzun süre mi kalacak?" Çekingen bir duruşla kapının kirişine yaslanıyorum.

Babam yüzünü bana çeviriyor. Bir gülümseme görüyorum galiba. "Öyle olmasını umuyoruz."

Kımıldamadan duruyorum. Sıkıntıyla dudağımı ısırıyorum.

"Oğlum," diyor babam, bana dikkatli bir şekilde bakarak. "Aklından ne geçiyor?"

Soluk alıyorum. "Hiç... Sadece öğrenmek istemiştim."

"Biliyorum." İçkisini bırakıyor elinden. "Eskiden severdin onu, biliyorum. Ama insanlar kötüleşir Will. İnsanlar kötüdür. Ailesi... Onlar kötü insanlar. Bunu yıllardır biliyorduk. Bir ülkeye göç ediyorsan o ülkeye, insanlarına, geleneklerine saygı duyman gerek. Nereye uyum sağladığını görmen gerek. Onun ailesi de diğerleri gibi. Yabancıların uyum sağlamak gibi bir merakı yok, tek dertleri bir şeyleri ele geçirmek. Şimdi olanları görüyorsun. Yaptığının bedelini ödemesi gerek Will. İnsanlar her zaman bir bedel ödemeli."

Saat iyice geç olana, çok geç olana kadar yatmaya gitmiyorum, yattığımda bile uyumayı başaramıyorum. Öylece uzanmış düşünüyorum, doğru düzgün bir şey düşündüğüm de yok. Zihnim makineli bir tüfek gibi, bir sürü düşünce ve görüntüyle dolu ama hepsi birbiriyle alakasız, hiçbirinin bir yere vardığı yok. Rastgele beliren, yanıp sönen ışıklar gibi.

Belki de olay budur. Belki her şey rastgeledir.

Zihnimin yavaşlamasını istiyorum. Yüze kadar sayıyor, sonra yüzden bire kadar sayıyorum. Yetmişlere geldiğimde zihnim yine düşüncelere doğru kayıyor; ama bu kez slayt gösterisinden çok, uykuya dalmadan önce zihnin dağılmasına benziyor. Yarı uyanık halde ve sakin.

En son altmış üçte kaldığını hatırlıyorum.

Sonra saymayı bıraktım.

Soğuk yalnızca etrafımda değil; soğuk benim bir parçam. Giysilerim beni koruyamıyor; ellerim ve ayaklarım buz kesmiş, merhamet için yalvarıyorlar. Güçlükle yürüyoruz. Önümdeki adam sendeleye sendeleye yürüyor; paltosu yırtık, çizmeleri de ayağına çok büyük. Onun çizmeleri değil. Ayağı aksıyor. Saçları beyaz; burada olmak için çok yaşlı. Bir hata olmuştur belki de. Arkasını döndüğünde bir an için göz göze geliyoruz, sonra hemen önüne dönüyor. Dengesini kaybetmiş gibi. Soğuk böyle yapar insanı. Galiba onu tanıyorum. Benim büyüdüğüm köyde bir dükkânı vardı eskiden. Her zaman kibardı, her zaman şakalaşırdı bizimle. Birden yana, karın, buzun içine devriliyor. Yerde yuvarlanıyor, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış. Doğruluyor kendi kendine, "Yoldaş," diyor zar zor. "Yoldaş, eğer yardım... Hâlâ... Taş; ayağım bir taşa takıldı." Sesi kulakları tırmalıyor; umutsuzca eşeleniyor. Kafasına süngünün dayanmasını izliyorum; anında can veriyor, bedeninden akan kan, beyaz zemin üzerinde anlatılamaz bir biçimde parlıyor. Bir ses: "Yoldaş mı? Yoldaş değildi o. İşe yaramazdı. Kendi üzerine düşeni yapmazsan ne olur gördün mü? Ders olsun bu. Yürümeye de devam et." Tekrar yürümeye başlıyorum. Ardıma bakmıyorum.

Yeni bir yerdeyim. Toz içinde burası. Yok, toz değil bu. Kül. Boğazıma, burnuma yapışıyor, her yere sızıyor küller. Buradan

gitmek istiyorum. Kötü bir yer burası. Sırayı, acınası durumdaki sırayı izliyorum, kapılara doğru uzanan sırayı izliyorum, insanlar -ama değiller de; tam anlamıyla insan sayılacak kadar et yok vücutlarında. El ele tutuşan çocuklar, boş gözlerle bakan erkekler, cesaretini yitirmemiş diğerleri; vazgeçmeyecekler, vazgeçmeleri gereken ana kadar dayanacaklar. Sıra ilerliyor, ben de onlarla ilerliyorum. Bir son mu, yoksa başlangıç mı? Bilmiyorum artık. Burası umduğum gibi çıkmadı. Soluk alıyorum; küller beni boğuyor. Nereden geldiklerini biliyorum. Eminim. İleri yürüyorum. Kimseye bakmadan...

Şimdi de başka bir yerdeyim, daha tanıdık geliyor ama nerdeyim, çıkartamıyorum. Tırlar var, insanlar tırlara doğru götürülüyor. Koyunlar gibi. Hepimiz koyunuz. Bunu gelişme adına yapıyorlar. Kusurlar kökünden yok ediliyor, evrim bir kez daha düzene girecek. Tırın içi karanlık. İnsanlar çığlık çığlığa, tırlardan korkuyorlar, kaçıyorlar, kovalanıyorlar. Ateş açılıyor, ardından daha fazla çığlık sesi geliyor. Direnmek boşuna. Bazıları umudunu yitiriyor. Diğerleri, insanları telaşlanmamaya, daha fazla soruna neden olmamaya çağırıyor. Tırlara daha fazla kişi sokuldukça insan vücutlarının beni sıkıştırdığını hissediyorum. Sıra yok burada, düzen yok gibi. Bir ses, "Britanya Britanyalılarındır! Britanya Britanyalılarındır!" diye bağırıyor. Birisi, "Dar kafalı herifler! Bunu yapamazsınız!" diye bağırıyor. Yüksek bir patlama sesi geliyor Bir şeyin üzerime düştüğünü hissediyorum; bir kadın bu. Uzun saçları var. Düşerken bana bakıyor, gözleri şaşkınlık içinde fal taşı gibi açık. Kanaması var. Omuzlarımı kavrıyor. "Bunun sona ermesi gerek." Yavaş yavaş yere doğru devriliyor. Yardım edemiyorum ona. Çok sıcak. Terliyorum. Bağırıyorum. Hayır. Hayır! HAYIR!

Gözlerimi açıyorum. Yatağım ter içinde kalmış. Bağırdım mı acaba? Babam içeri girip ne oluyor diye bakacak mı diye kulak kesiliyorum; gelmiyor. Soluk soluğa kaldım. Gördüğüm bir rüyaydı. Sadece bir rüya.

Yataktan çıkıyorum. Sadece bir rüya gördüm, diyorum kendi kendime, bu sefer daha kararlı bir sesle.

Tir tir titriyorum. Üşümüşüm. Üzerime bir şeyler geçiriyorum. Yatağa dönmek istemiyorum. Bu odadan çıkınam gerek; boğulacak gibiyim.

Gözlerim pencereye kayıyor. Perdeleri açıyorum. Claire'in odası karşımda. Işıklar kapalı; uyuyor olmalı. Saatime bakıyorum: 02:46. Tekrar Claire'in odasına çeviriyorum gözlerimi. Bu şekilde on dakika geçiyor. Ne yaptığıma fazla kafamı yormadan, fazla gıcırdamaması için elimden geleni yaparak dikkatle pencereyi açıyorum. Sonra bacaklarımı pencereden sarkıtıyorum, arkamı dönüp pencere pervazına tutunuyorum ve kendimi yere bırakıyorum. Islak çimlere basıyor ayaklarım. Kimsenin beni duymadığından emin olmak için tekrar yukarı bakıyorum, sonra kendime gülüyorum. Babam, içtiği o kadar viskiden sonra hiçbir şey duyacak halde değildir.

Koşarak bahçenin sonuna doğru gidiyorum ve çitlerin üzerinden atlıyorum. Şimdi Clairelerin bahçesinde sessizce yürüyorum. Evlerine vardığımda Claire'in penceresinin altına gidiyorum. Durdum. Ne yapıyorum ben? Delilik bu. Eve döneceğim. Aklımdan ne geçiyordu bilmem.

Yürümeye başlıyorum, sonra duruyorum. Ellerimi ağzıma götürüp güvercin gibi ötmeye başlıyorum. Eskiden böyle yapardık. Birbirimizi böyle çağırırdık.

Birkaç saniye bekliyorum; sesimi duymuyor. Ya da duymazdan geliyor. Şimdi gidersem bu hiç olmamış gibi

davranabilirim. Çitlere doğru koşmaya başlıyorum. Sonra bir ses duyuyorum. Duruyorum. Arkama dönüyorum. Claire'in penceresi açık. Ayın ışığından yüzü solgun, bana tuhaf tuhaf bakıyor. Rapunzel'e benziyor bu haliyle, sanki saçlarına tutunup odasına tırmanabilirim.

"Will? Sen misin?" Sesi kuşkulu, ama şaşırmadığı belli. "Saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

10. BÖLÜM

Neden burada olduğumu bilmiyorum, beni pencereden çıkmaya sürükleyen neydi, hatırlayamıyorum. Çok mahcup ve gerginim. Claire'in yatak odasına tırmanarak çıktım, bana bir bardak su verdi; yatağının ucunda oturuyorum. Bana beklenti içinde bakıyor. Saat neredeyse sabahın üçü ve yıllar sonra ilk defa, güvercinler gibi öterek buraya gelmişim. Dürüst olmam gerekirse, beni içeri aldığına inanamıyorum.

"Gitsem iyi olur," demek dışında aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyor. Acaba benim hakkımda ne düşünüyor? Umursamak istemesem de umursuyorum. Hem de umutsuzca. Bu yüzden gitmek istiyorum. Onun onayına çok fazla ihtiyaç duyuyorum. Kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyor bu.

Claire gözlerini deviriyor: "Buraya kadar bunu söylemek için mi geldin?"

Kaşlarımı çatıyorum. Sesi istediğim kadar yumuşak çıkmadı. Gözleri istediğim kadar bağışlayıcı bakmıyor.

"Düşündüm de..." Gözlerimi yere çeviriyorum. Gitmek istemiyorum aslında. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Yalnızca..."

"Will, yüzün bembeyaz olmuş ve tir tir titriyorsun. İstersen biraz daha otur. Sonra ne olup bittiğini bana anlatırsın. Olur mu?"

Kulağa oldukça mantıklı geliyor bu önerisi. Başımı sallayarak cevap veriyorum. Adımı söylemesi hoşuma gidiyor.

"Ee?" diye soruyor Claire.

Bana verdiği kısa sürenin dolmuş olduğunu anlıyorum. Omzumu silkerek, "Kâbus gördüm galiba, hepsi bu," diyorum.

"Hâlâ mı görüyorsun?"

Yüzüne sertçe bakıyorum. "Daha önce de mi görüyordum?"

"Kabusları hep görüyordun. Seni tanıdığımdan beri böyle bu."

"Doğru söylüyorsun." İçimi huzursuzluk kaplıyor. Bu kâbusları uzun süredir gördüğümü unutmuşum. Bir, bilemedin iki yıldır gördüğümü sanıyordum.

"Ne görmüştün peki?"

Birden kendimi salak gibi hissediyorum. Sadece bir rüyaydı gördüğüm. Önemli filan da değil.

"Bilmem. İnsanlar ölüyordu."

"Hangi insanlar?" Claire bana deliymişim gibi bakmıyor. Gördüğüm rüya ilgisini çekmişe benziyor.

"İnsanlar işte. Önce bir gemideydiler. Gemi olduğunu sanıyorum. Sonra..." Sesim kesiliyor. Karşımdaki başka biri olsaydı, beni konuşturup arkamdan da güleceklerini düşünürdüm. Oysa Claire öyle biri değildir. Bazen keşke onun gibi biri olsam, diyorum.

Gözlerini dikmiş, devam etmem için cesaret verircesine pür dikkat bana bakıyor. "Buradasın. Yatağından kalkıp

buraya geldin. Yani bana anlatsan iyi olur," diyor, sanki düşüncelerimi okur gibi.

Ben de anlatıyorum. Gördüğüm rüyaları en ince ayrıntılarına kadar anlatıyorum ve düşündüğümden daha fazlasını hatırladığını fark ediyorum. Konuşurken kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu, korkumun geri geldiğini hissediyorum. Yok, korku değil bu. Korkuya benzese de farklı bir şey. Daha çok dehşet denir buna. İçim ürperiyor.

Yüzünü buruşturmuş, arada sırada da başını onaylarcasına sallıyor. "Etkin dinleme" deniyor buna. Bu terimi psikiyatrımdan duymuştum. Babamla benim birbirimizi daha fazla dinlememiz gerektiğini söylemişti. Babama, dinlemek sadece öylece oturmak değil, demişti; etkin bir biçimde ilgilenmekmiş dinlemek, baş sallamak, "senin için zor bir durum olmalı" veya "bu sende nasıl bir his uyandırıyor?" gibi şeyler söylemekmiş. İşte o zaman doktorun da böyle yaptığını fark etmiştim; anlattıklarının gerçekten ilgisini çekmediğini, yalnızca doğru sözleri söyleyerek ilgilenmiş numarası yaptığını anlamıştım. Etkin dinlemeymiş!.. Numaradan dinlemek denir buna. Bunu anladıktan sonra o doktora gitmeyi bırakmıştım.

Ama Claire'in başını sallaması ve bir şeyler söylemesi böyle yapmayı öğrendiğinden değil. Bunu içinden geldiği için yapıyor. İçim ona karşı ani bir aşk ile doluyor, beni ele geçirmekle tehdit eden, ona sarılmama ya da başka çılgınca bir şey yapmama neden olacak büyük bir duygu seli bu. Yutkunuyorum. Bu hisleri elimden geldiğince hızla bastırıyor, savuşturuyorum.

Ona ilk önce daha az korkutucu olan rüyaları anlatıyorum; onu yavaş yavaş alıştırmak istiyorum çünkü. Bir gemide

olduğum rüyayı anlatıyorum. Deniz tutmuş beni. Yanımda da çok fazla sayıda adam var.

"Gemi mi?" diye soruyor tüm ciddiyetiyle. "Geminin en alt katında mıydın?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Ayrıntılarını anlatsana," diyor, "elinden geldiği kadarıyla."

Nasıl bir yer olduğunu tarif ediyorum. Kokuyu, korku ve umutsuzluk havasını anlatıyorum. Tahta duvarları, dalgaların onlara çarparken çıkardığı sağır edici sesi, kapalı kalma hissini, sonumuz ne olursa olsun beraber olduğumuzu, batsak da yüzsek de beraber olduğumuzu bildiğimizi anlatıyorum.

"Sonraki rüyanı da anlatsana."

Derin bir soluk alıyorum. Ardından arkadaşlarım, garip bir acılıktaki çikolata ve kuyrukta sıra bekleyen insanlar hakkında konuşmaya başlıyorum. Nedense durmuyorum. Anlatmayı bitirdiğimde saat sabahın beşini gösteriyor. Sanki bir maraton koşmuşum gibi bitkin bir haldeyim. Ama bu bir tür rahatlama duygusu... İnanılmaz bir şey, boğulurken nefes almaya çalışmak gibi. Böyle hissettiğimi belli etmiyorum elbette. Hiçbir şey yapmıyorum. Duygularımı bir kutuya kapatıp gizliyorum.

Claire hâlâ bilgisayarın başında tıkır tıkır sesler çıkarıyor. Yatağa uzanıp gözlerimi kapıyorum. Sıcak bir yer burası. Rahat. Güvenli. Kızların odalarında bir şey var: krem ve şekerli şeylerin kokuları, üst üste yerleştirilen şeyler. Tek bir yorgan da yoktur bu odalarda, yorganın üstünde çarşaf, üzerinde battaniye, yatak örtüsü, yastıklar ve de bir oyuncak ayı olur. Yaşları geçmiş bile olsa kızların oyuncak ayılara sahip olmaları normal karşılanır. Kimse onların acınacak halde olduğunu düşünmez. Kız odalarında aydınlatma bile daha iyidir; Claire'in küçük bir lambası var, üstüne de bir eşarp örtmüş,

böylece sanki ana rahmindeymişsiniz hissi veren açık pembemsi bir de ışık yayılıyor etrafa. Lambaların üzerine eşarp örtmek gibi fikirleri nereden bulur bu kızlar?..

"Tamam."

Gözlerimi ağır ağır aralıyorum. İçim geçmiş herhalde. "Ne tamam?" Yattığım yerden doğruluyorum; birden kendimi süklüm püklüm hissediyorum, Claire'in yatağında uyuyakalmışım. Ayakkabılarım hâlâ ayağımda ve sarı kareli battaniyesini çimen ve çamur lekesi içinde bıraktığımı görüyorum.

"Tamam, bu rüyaların ne anlama geldiğini anladım," diyor. Sanki bir bilmece çözmüş gibi heyecanlı bir ifade var yüzünde. Daha çok zafer dolu bir ifade aslında.

Tek kaşımı kaldırarak, "Biliyor musun?" diye soruyorum.

"Evet!" diyor sırıtarak. "Şimdi, birincisi; köle gemisinde olduğunu görmüşsün. Şuna bak!" Bir gemi resmini açıyor ve tanıdık gelen bu resmi görür görmez gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Köleleri bunun gibi bir gemiyle taşımışlar. Afrika'dan Karayip adalarına. Aynen anlattığın gibi."

Claire sayfayı aşağı indirirken ekrana kuşkuyla bakıyorum. "Rüyamda köleleri mi görmüşüm?"

"Derste işlemiştik ya, unuttun mu? Üç yıl kadar önceydi. Dersi dinliyor gibi görünmüyordun hiç, ama mutlaka dinlemiş olmalısın."

Köleleri derste işlediğimizi hatırlamıyorum. Yalnız dikkatinizi çekerim, hatırlamadığım pek çok şey var. Babam buna seçici hafıza diyor; sadece hatırlamak istediklerimi hatırlıyormuşum.

"Peki ya diğerleri?" diye soruyorum. Biri bana bir kapı açmış gibi hissediyorum, sanki hapisteymişim ve birden oradan çıkacak bir yol olduğunu fark etmiş gibiyim. Demek bu

kâbusları görmemin nedeni tarih dersleriymiş yalnızca. Tarih derslerinden hep nefret etmiştim, sebebini şimdi anlıyorum. Aptal ya da tembel olmam değilmiş sebep; kafamı allak bullak ettikleri içinmiş. Her şeyin suçlusu o dersler.

Claire ellerini çırpıyor. "Gördüğün her şey tarihte yaşanan olaylar. Amerikan yerlilerine yapılan soykırımı anlatmışsın. Bak, burada ilk ağızdan yazılan bir belge var, Kızılderililerle arkadaş olan bir beyaz tarafından yazılmış ve hemen hemen bana anlattığın her şeyi tarif ediyor."

"Amerikan yerlilerini işlemiş miydik?" diye soruyorum. Ona inanmak, bu teoriye kanmak istiyorum.

"Hayır ama diğerlerini işlemiştik..." Claire alnını kırıştırıyor. "Amerikan yerlilerini bir yerlerde görmüşsündür mutlaka. Televizyonda belki."

Kararsızlık içinde başımı sallıyorum.

"Sonra?"

Gözlerini yere çeviriyor. "Bence..." Dudağını ısırıyor. "Bence insanların sıraya girdiği, dumanlı rüya..."

Yere bakıyorum. Bunu hatırlamak istemiyorum. Kendimi çok garip hissediyorum. Artık ne sıcak, ne de rahatlık hissi var, sanki duvarlar üzerime üzerime geliyor şimdi.

"Bence o rüya... Yani emin değilim ama, bence çalışma kamplarını görmüşsün. Nazilerin kampları. Okulda işlemekte olduğumuz konu."

"Aslında ben tarih konusunda bir dâhi miymişim yani?" Gülmeye zorluyorum kendimi ama karnımda zaten saçma bir his var. Yine midem bulanıyor. Arkasından da baş ağrısı gelecek, biliyorum. Karnım kasıldığı sırada karnını tutmak istiyorum ama tuhaf görünmek istemiyorum.

"Dâhi misin bilemem ama kulağa mantıklı geliyor, kabul et," diyor Claire.

"Gitsem iyi olur. Çok geç oldu." Sesimin normal çıkmasına, yaşadığım rahatsızlığın belli olmamasına dikkat ediyorum. Aklımı kaçıracaksam burada olmasını istemem.

"Erken oldu demek istiyorsun galiba. Gitme. Bir sonuca varmak üzereyiz." Claire'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Kalırım belki de. Belki de kafayı sıyırmayacağım. Derin bir soluk alıyorum. Karnımdaki kasılmalar yavaşlıyor. Bunu kontrol edebilirim. Kontrol etmeliyim. Gitmek istemiyorum, henüz değil.

"Peki ya son gördüğüm rüya?" diyorum. "Söyle bakalım, hangi derste işlemiştik onu?"

"Bilmiyorum," diyor kaşlarını çatarak. "Ama öğreniriz."

"Belki," diyorum, istediğimden de alaycı bir tonda çıkıyor sesim. Tam bir düş kırıklığına uğradım. Her şeyin düzgün bir biçimde bağlanmasını istiyorum, ortalıkta yanıtlanmamış soru kalmasın istiyorum.

"Mutlaka buluruz," diyor Claire. "Her neyse, asıl nokta şu ki rüyalarınla ilgili endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Senin başına gelen şey tarih derslerini yeniden yaşamak sadece."

"Hatırlamadığım tarih derslerini," diyorum.

Neden böyle sinir bozucu davrandığımı bilmiyorum. Yok, biliyorum aslında. Ben böyleyim. Savunma mekanizması bu, psikiyatrım da böyle derdi. Muhtemelen. Gözlerimi Claire'e diktiğimin farkına varıyorum. O da bana bakıyormuş. Yüzüm kızarıyor. Ateş basıyor. Gözlerimi kaçırmak istemiyorum. Bir daha asla gözlerimi ondan kaçırmak istemiyorum.

Kararsızlıkla gülümsüyor. "Demek oluyor ki dersler bilincine yerleşmek yerine bilinçaltına gitmiş," diyor. "Sınavlara girdiğinde uyusan yeter, en yüksek notu alırsın."

Güldüğümü fark ediyorum. O da gülmeye başlıyor.

"Ben de derin biri olduğumu düşünüyordum," diyorum hafifçe sırıtarak. "Hiç de öyle biri değilim galiba."

"Galiba," diyor Claire duygusuz bir ses tonuyla. Bana bakmaya devam ediyor. Havada bir gerilim mi var, yoksa bana mı öyle geliyor? Başka biri olsaydım, başka bir yerde olsaydım Claire'i öperdim. Filmlerdeki gibi onu kollarımla sıkıca kavrar, sonra da öperdim. Ya da yalnızca başımı onun omuzlarına gömer ve onu sıkı sıkı tutup kalp atışlarını bedenimde hissederdim.

Yok, öperdim kesinlikle.

Öpmemi mi istiyor? Öpsem mi?

Bir şey söylemek üzere. Ne söyleyecek? Yanına yaklaşıyorum. Bedenim karıncalanıyor.

Yüzünde çok yoğun bir ifade var. "Will?"

Yanıt vermek yerine başımı sallıyorum. Konuşursam ne çıkar ağzımdan bilmiyorum çünkü kendime güvenemiyorum.

"Baban Yan'ın davasında bir ilerleme kaydetti mi?"

Karnıma bir yumruk iniyor. Kendimi toparlamaya çalışıyorum. İçim irkiliyor. Onun yaşadığım düş kırıklığını görmesine izin veremem. Yan. Elbette o. "Bilmem." Verdiğim yanıt anlamsız, ama aklıma gelen sadece bu.

"Babamlar suçu onun üzerine atmaya çalışacaklarını söylüyor. Çünkü Patrick..." Bana çekinerek bakıyor. "Çünkü babanın arkadaşı olaya siyasi açıdan yaklaşmak istiyormuş."

"Ya?" Belki konuyu değiştirir diye umarak, ilgisiz görünmeye çalışıyorum.

"Ulusal Parti. Göçmenlerin sınır dışı edilmesi için destek toplamaya çalışıyorlar, bunun için de göçmenleri suça eğilimli ve devlet yardımı alıyorlarmış gibi göstermeye çalışıyorlar, açıkça gülünç bir şey bu. Yani, Yan'ın babası büyük bir fabrikanın sahibi."

"Geçen ay beş yüz kişiyi işten çıkarmıştı o fabrika," diyorum. Konuyu o açtı. Yan ve babasından söz edeceksek, bana uyar. Kesinlikle uyar.

"Diğer tüm fabrikalar gibi Will. Ekonomik durgunluk yaşıyoruz, unuttun mu?"

Gözleri alev alev yanıyor; bense omuz silkiyorum. Claire, hep siyaset düşünür.

"Polisler ne yaptıklarını biliyor, tamam mı," diyorum. Bana yine aynı yoğun ifadeyle bakmasını istiyorum. Yoksa hayal miydi gördüğüm?

"Öyledir belki. Ama bu, onların doğru olanı yaptıkları anlamına gelmiyor. Cezaevlerinde yabancı uyruklu Britanya vatandaşlarının oranı, son birkaç yılda beyaz Britanyalılara göre yirmi kat artış göstermiş, biliyor muydun bunu? Ve metal işçilerine yapılan saldırı; o olaya tam da Ulusal Parti'nin yaptığı türden propagandalara yol açtı. Göçmenlerin bize karşıymış gibi gösterilmelerinden filan bahsediyorum. Ama durum böyle değil. Hepimiz bu işte beraberiz. Hepimiz sadece insanız Will. Şimdiyse, Yan yapmadığı bir şey yüzünden hapiste. İnsanı dehşete düşürmüyor mu sence de?"

Ona öfkeyle bakıyorum. O yoğun ifade geri dönmeyecek. Onu öpmemi hiç istememişti zaten. Şimdi de Yan hakkında konuşuyoruz. Kodese tıkılmışken bile her şeyin içine sızmayı nasıl beceriyor?

"Gerçekten de bilmiyorum," diyorum.

"Bilmiyor musun?" İyice heyecanlanıyor, cevap verdiğime bin pişman oluyorum. "İlk kuşak göçmenlerin hepsi, kaçınılmaz bir sonuç olarak hapisten çıkar çıkmaz sınır dışı ediliyor, biliyor musun? Bir daha asla geri dönemediklerini biliyor musun? İşte bu yüzden cezaevleri göçmenlerle dolup taşıyor. Bu da sınır dışı etmek, ama arka kapıdan sınır dışı etmek. Annem bunun büyük bir komplo olduğunu söylüyor. Bu işin arkasında Ulusal Parti varmış. Ten rengi beyaz olmayan herkesten kurtulmak istiyorlar. Emniyet müdürü de partiye üye."

Gözleri içimi deliyor; bakamıyorum bile.

Gözleri, yalvarırcasına bakıyor. Bakışlarını kaçırmıyor. Bebeğini kucaklıyor. Buz eriyor ve ben bunu engelleyemiyorum. Çatlaklar beliriyor. Hayır. Ona bakmamam gerek. Ama beni buna öyle zorluyor ki, gözlerimi kaçıramıyorum...

Silkinip kendime geliyorum. Claire her ne zırvalıyorsa umurumda değil. Benimle ilgisi yok. Yan'a ve o insanlara olanlar Claire'i de ilgilendirmez.

"Gitmem gerek artık," diyorum, bu kez sesim daha kararlı çıkıyor.

"Bu kadar mı? Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Ah, nasıl da zordur Claire. Unutmuşum bunu. Ayağa kalkıp kapıya yürüyorum, sonra ailesine görünmeden gitmek için geldiğim yerden çıkınam gerektiği aklıma geliyor. Yatağa doğru dönüyorum. Claire gözlerini üzerimden ayırmıyor. Açık, dürüst gözleri doğruca benimkilerin içine bakıyor. Olduğumdan daha iyi bir insan olmamı istememe sebep oluyor o gözler. Daha iyi bir insan *olabileceğimi* hissettiriyor.

"Bir önemi yok belki ama ben de onun yaptığını düşünmüyorum," diye geveliyorum. "Yan'ın yani." Bir zayıflık anı

yaşıyorum. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunları söylediğime pişman oluyorum.

"Tabii ki o yapmadı," diyor Claire ateşli ateşli. Sonra gözlerini kısıyor. "Neden? Neden onun yapmadığını düşünüyorsun?"

İçimden gelen sese kulaklarımı tıkıyorum, bana çenemi kapamamı, bu işe karışmamam gerektiğini söyleyen sese. "Bay Best'e yardım etmeye çalışıyormuş gibi geldi bana. Ona suni teneffüs yapmaya çalışıyor gibi bir hali vardı."

"Biliyordum!" Gözleri aydınlanıyor, onları böyle görmek bile içimdeki bir lambayı açmış gibi hissetmeme neden oluyor. Gördüklerimi özellikle bunun için, böyle bir tepki vermesi için, onayını almak için anlattığını fark ediyorum. Çok geçmeden yere düşeceğimi biliyor olsam da sanki bulutların üzerinde yürüyor gibi hissediyorum birden.

"Babana da söyledin mi bunu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Babamın beni dinlemediğini söylememe gerek yok. O gülümsüyor ya, önemli olan tek şey bu. Perdelerinin ardından yükselmeye başlayan güneşi görüyorum.

Yatağın üzerine sıçrıyorum. Kaçınam gerek. Onun gözlerinden, ondan kaçınam gerek.

"Seni gördüğüme sevindim Will," diyor Claire alçak sesle. "Hep buradayım. Yani, konuşmak istersen eğer...

Duygusuzca başımı sallıyorum. Coşkumu bir kutuya koydum. Kapağını da sıkıca kapattım.

Pencereyi açıyorum. Temiz havanın canlandırıcı bir etkisi var üzerimde. Dışarı çıkıp borudan aşağıya kaymak için arkamı bahçeye dönüyorum. Bir an duraklıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Çok teşekkür ederim."

11. BÖLÜM

Yatağıma yattığımda kalkma vakti gelmişti. Ama yine de uyumuşum gibi hissettim; neredeyse üç saattir Claire'in evindeydim ama her şey bir rüya gibi geliyordu. Güzel bir rüya. Çok uzun zamandır böyle bir rüya görmemiştim. Kendimi bu kadar sıcak, bu kadar... mutlu hissetmemiştim.

Tarih dersleri. *History Channel.* Annem bana çok televizyon izlersem kâbus göreceğimi söyleyip durmaz mıydı hep? Neden bu kadar rahatladığımı bilmiyorum. Ama çok rahatım. Bir nokta açığa kavuştu, o nokta artık daha az korkutucu geliyor. Beni takip eden tuhaf tiplerin de açıklaması olacak. Buna eminim. Belki Claire'e onlardan tekrar bahsederim; belki de onlar benim henüz duymadığım çok ünlü bir tarikatın üyeleridir.

Claire'e anlatmak, onu kalabalıktan çekmek için güzel bir bahane bulmak, onunla biraz olsun başbaşa konuşma fikri hoşuma gitti. Sadece ikimiz. Eskiden olduğu gibi.

Okul üniformamı giydim ve çantamı aldım.

Babam mutfakta; tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu.

"Dün gece bir şey duydum galiba," dedi.

"Öyle mi?"

"Belki de bana öyle gelmiştir."

"Herhalde."

Yine kahvaltı yapmadım. Ama bu sabah kendimi sevinçli, heyecanlı ve umut dolu hissediyorum. Güneş çoktan doğdu; hava da şimdiden ılık. Çok uzun süredir ilk defa okula gitmek istiyorum.

Kozalaklı ağaçlar. Birkaç ağacın bu kadar çok sorun yaratacağını kim bilebilirdi ki? Yan'ın babası onlardan bahsettiğinde aklımda hiçbir şey canlanmamıştı. Ağaç. Hadi ama, alt tarafı ağaç işte.

Ama sonradan kozalaklı ağaçların her şeyin başlangıcı olduğunu anladım. Yalnızca katalizör görevi görmüşlerdi. Bu kelimeyi bana Claire öğretmişti. Çok hoşuma gidiyor bu sözcük. Bir durumu ateşleyen şeye katalizör deniyordu. Ve bu durumu da kesinlikle bir şey ateşlemişti. Ve bu ateş uzun, çok uzun süre yanmaya devam etti.

Hiçbir şey kendi içinde önemli değildi. Ama kozalaklı ağaçlar, diğer şeyler gibi bütün hikâyeyi oluşturan yapboz parçalarından biriydi. Dikiliyor, sonra da büyüyorlardı. Daha sonra biraz daha büyüyorlar ve çok geçmeden bahçemizin yarısı gölgede kalıyordu. Annemin bitkileri de birer birer ölüyordu. Annem önemli olmadığını, yeni bitkiler ekebileceğini, ağaçların da bir güzelliği olduğunu söylemişti.

Babam ise farklı düşünüyordu.

Tam da o sıralar Yan'ın babası yeni bir araba almıştı. Bir Mercedes. Babam, bu arabanın gösteriş amaçlı olduğunu ve diğer insanların burunlarını sürtmek için alındığını söyledi.

Ağaçlar hakkında konuşmak için babamın ilk kez Yan'ın evine gidişini hatırlıyorum. Babam günler öncesinden

kendini bu konuşmaya hazırlamış ve evden çıkmadan önce, evin içinde dört dönerek annemle tartışmıştı. Sessizlik içinde beklemiştik. Sanırım annem televizyonu açmıştı. İkimiz de babamın nasıl davranacağını biliyorduk; insan ilişkilerinde çok yetenekli olduğu söylenemezdi. Yüz yüze yapılan konuşmalarda gerilirdi ve bunu saklamak için de tüm gücüyle saldırırdı. Yan'ın annesinin babama lezzetli yiyecekler ikram ettiğini, ama babamın ona bağırdığını hayal etmiştim. Bu durum beni çok rahatsız ediyordu. Sanırım ilk kez babam konusunda rahatsız olmuş, olduğundan farklı biri olmasını dilemiş ve onun da kusurları olduğunu fark etmiştim. Hem de oldukça büyük kusurlardı bunlar.

Bazen bağırmasa, mâkul bir şekilde konuşsa, uzlaşma yoluna gitse ve okulda Kişisel, Sosyal ve Sağlık Eğitimi derslerinde öğretildiği gibi sorunu akılcı bir şekilde anlatsa nasıl olacağını merak ettim. Her şey daha mı farklı olurdu? O zaman da böyle düşünmenin bir anlamı olmazdı, değil mi? İşler hiçbir zaman farklı olmaz; neyse odur.

Her neyse, babam eve geldiğinde konuşmanın pek de iyi gitmediğini anlamıştık; zafer kazanmanın verdiği gülümseme yoktu yüzünde, onu kucaklamamızı ve tebrik etmemizi bekler gibi kollarını kaldırmamıştı. Kapıyı açtı; içeri girdi, oturma odasına yürüdü, koltuğa oturdu ve kahve masası üzerine bıraktığı gazetesini aldı. Tek kelime etmemişti. Annem endişe içinde ona baktı ama o da hiçbir şey söylemedi. O halde ne kadar oturduk bilmiyorum; en sonunda babam ayağa kalktı ve oflayarak mutfağa gitti. Annem onu takip etti ve seslerini bastırmaya çalışarak bir tartışmaya girdiler. Bense televizyon izlemeye devam ettim. Konunun benimle alakası olmadığını biliyordum.

Kozalaklı ağaçlara gelince... Yan'ın babasının hanesine sıfır yazılmıştı.

Ama konu burada sona ermedi.

Sorunlar hiçbir zaman bu kadar kolay çözülmez, değil mi?

İki hafta sonra Yan'ın babası geldi. Annem kapıyı açtı. Ben yine kanepede oturmuş televizyon izliyordum ve ikisinin verandada konuştuklarını görebiliyordum. İlk başta, Yan'ın babasının sesi gergin ve öfkeli geliyordu, ama annem kısık sesle konuşmaya devam etti ve en sonunda gülümsedi. Adam da gülümsedi. Her şeyin tekrar yoluna girdiğini böylece anladım. Annemin tartışmalardaki rolü buydu; babam tartışmayı çıkarır, annem ise işleri tekrar yoluna sokardı. Aynı şeyi benim için de yapmıştı, babam bir keresinde kendisini kaybetmiş ve aslında söylemek istediğinden bambaşka şeyler söylemişti. Tabii anneme göre, bambaşka şeyler söylemişti. Annem her zaman işleri yoluna sokardı.

Annemle Yan'ın babası verandada konuşurken, babamın arabası evin önünde belirdi. Aniden arabadan fırladı. Sinirden omuzları gerilmişti. Yüzünü görebiliyordum, çenesini sıktığını fark etmiştim. Kanepeden kalktım ve kapıya doğru ilerledim.

Annem babama gülümsedi, onun 'gizli iletişim gülümsemesiydi' bu; anneannem bana aptalca bir şey söylediğinde ve annem ciddiye almamı istemediğinde böyle gülümserdi.

"Küçük bir toplantı yaptık," dedi annem pırıl pırıl gözleriyle. "Kozalaklı ağaçlar budanacak ve ben de bahçe işlerinde yardım edeceğimi –"

Annem cümlesini bitiremedi. Babam anneme doğru ilerledi ve onu evin içine itti. Daha sonra Yan'ın babasını kolundan yakaladı ve çekiştirdi.

"Ailemden uzak dur seni pislik!" diye bağırdı. "Uzak dur!"

"Ama eşiniz benden bir ricada bulundu ve –"

Tam o sırada babam ona bir yumruk attı. Ağzım açık kalmış bir halde izliyordum onları. Yan'ın babası yere düşmüştü ve babam adamcağıza bakmadı bile; eve girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

"Chloe? Hangi cehennemdesin?" diye bağırdı, annemden yanıt gelince doğruca mutfağa girdi. Kapıyı kapattı. Annemin bağırdığını, güçlükle soluduğunu, sonra da ağladığını duydum. Ardından babam dışarı çıktı, önümden geçti ve oturma odasına gidip oturdu.

"Sen de defol git!" dedi kanepeye yayılıp uzaktan kumandayı eline alırken. Kanalı değiştirdi ve futbol maçını açtı.

"Oğluna *defol git* deme," dedi annem kapıda belirdiğinde. Yüzü kızarmış ve leke leke olmuştu. Lekelerin gözyaşı yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Morlukları ancak ertesi gün fark ettim.

"İstediğim kişiye istediğimi söylerim."

"Konuşuyorsun öyle mi? Konuşmaktan vazgeçtiğini düşünmüştüm. Artık yalnızca harekete geçtiğini sanıyordum."

Annemi daha önce hiç böyle alaycı ve bu kadar öfkeli görmemiştim. Gözleri neredeyse simsiyah olmuştu.

"Seni uyarıyorum Chloe."

"Beni uyarıyor musun? Ah, ben uyarımı aldım, endişelenme. Konu sadece o lanet ağaçlar değil, öyle değil mi? Hatta ağaçlarla ilgisi bile yok. Sen dar kafalının tekisin."

"Dar kafalı mı?" Babamın yüzü kızarmaya başlamıştı. "İnsanlar işlerini ve evlerini kaybediyor. Ekonomimiz bok gibi." Bizim ev ile Yanların evini ayıran duvara baktı. "Ve onun gibi

insanlar buraya gelip her şeyi ucuza depolayarak bize üstünlük taslıyorlar. Bize kahkahayla gülüyorlar Chloe. Sana gülüyorlar. Zavallı olan sensin, ben değilim."

"Aynı Patrick gibi konuşuyorsun." Gözleri buz kesmişti sanki.

"Çünkü Patrick mantıklı konuşuyor. İnsanların kendi ülkelerinde ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmesi yetti artık."

"Bunu söyleyen Patrick mi?"

"Ben öyle söylüyorum. Ve eğer o adamı bir daha buralarda görürsem seni pişman ederim, anlıyor musun?"

"Tabii ki," dedi annem. Gözleri bana kaydı ve bakışlarında çaresiz bir keder gördüm. Düşünüyorum da; her şey böyle başladı. Depresyonu. Hayatla bağlarını koparması. O günden sonra gözlerinden acı bir an olsun eksik olmadı.

Erkenden okula gidiyorum. Kahvaltımı kantinde yapıp sonra da sınıfta takılacağım. Bu sabah ilk iki dersimiz İngilizce; Claire de orada olacak. İçeri girdiğinde onu bekliyor olacağım. Belki de gelip yanıma oturur.

Ayaklarıma yay takmış gibi hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyorum. Trafiğe pek de dikkat etmeden karşıya geçiyorum. Kollarımı sallayarak yürüyor, kendimi hafif ve özgür hissediyorum. Normal bir insan gibiyim. Çok uzun süredir ilk kez böyle hissediyorum.

Daha sonra karşı tarafta, okul kapısının hemen yanında birisini görüyorum ve midem hafifçe kasılıyor. Onlardan biri bu. Görür görmez anlıyorum.

Başka tarafa bakıyorum. Gördüğüm insanın var olmadığını söylüyorum kendime. Eğer okul kapısından içeri girmeyi başarabilirsem güvende olacağım. Claire'i bulacak, konuşup gülüşeceğiz ve her şey normale dönecek.

Ama kendimi kandırdığımı biliyorum. Doğrudan bana bakıyor; ondan kurtulamayacağımı biliyorum. Hatta eminim bundan. Midem bulanıyor. Çığlık atmak istiyorum: "Ben kaçık değilim, rüyalarımın nedeni tarih dersleri. Beni kandıramazsınız."

Ne hafiflik ne mutluluk ne de İngilizce dersi... gülümsemem yok olup gidiyor. Adam beni bekliyor. Yanından geçmeden, ona takılıp kalmadan okula girmem mümkün değil. Yüzü çok korkunç, gözleri de diğerleri gibi boş bakışlara sahip. Sanki bir yıldır uyumamış veya Sibirya'ya gönderilen insanlar hakkında yazılan Rus romanlarından çıkmış gibi bir hali var. Bana doğru yürümeye başlıyor şimdi; durmam mümkün değil, çünkü caddenin ortasındayım. Tuzağa düşmüş gibiyim. Gitmek istediğim yerle benim aramda duruyor. Rugby oyuncusu gibi koşmayı geçiriyorum aklımdan. Ama böyle yaparsam beni yere yapıştırır mı acaba? Yapmayacağına eminim. Koşmama gerek bile yok. Sadece yürüyüp geçeceğim. Sanki orada değilmiş gibi davranacağım.

Kapının arkasından Claire'i görünce kalbim yerinden oynuyor; bir arkadaşıyla konuşuyor ve keyifli görünüyor. Kahkaha atıyor. Kafasını kaldırdığında beni görüyor. El sallıyor. Ben de el sallıyorum ama sanki ben denizin ortasındayım, o da sahilde. Merhaba demek için el salladığını düşünüyor ama aslında denizde boğuluyorum ben, tıpkı daha önce İngilizce dersinde okuduğumuz bir şiirdeki gibi. Bana gülümseyip arkasını dönüyor ve arkadaşlarıyla birlikte okula giriyor. Gitti. Tek başıma kaldım.

Başımı önüme eğip azimle yürümeye başlıyorum. Neredeyse oradayım. Kapıya varmak üzereyim. İçeri girdiğim anda güvende olacağım. Kaçıklar henüz okula girmiyorlar.

"Will? Will, seninle konuşmak zorundayım."

Adımı biliyor. Çok önemli değil. Yürümeye devam et. Sadece yürü.

Hareket ediyor; önüme geçti, yolumu kesti adeta. Rugby oynar gibi beni engellemese de, yine de etkili. Onu itmek istiyorum ama bir işe yaramayacağını biliyorum, içimden bir ses koşamayacağımı, saklanamayacağımı söylüyor. Neden? Neden yapamıyorum?

"Beni rahat bırak," diyorum öfkeyle.

"Will, konuşmak zorundayız. Önemli bir konu bu."

Hiçbir şey söylemeden başka tarafa doğru yürüyorum. Ama tıpkı sinir bozucu bir kardeş gibi peşimi bırakmıyor.

"Will, bu senin iyiliğin için. Acı çekiyor olmalısın. Sana yardım edebiliriz. Kim olduğunu anlamak zorundasın."

Dönüyorum. "Kim olduğumu biliyorum," diyorum hışımla. "Ben Will Hodges'um. Eğer beni rahat bırakmazsan polise haber vereceğim."

Adam üzüntüyle gülümsüyor. "Polis sana yardım edemez Will. Sadece *biz* edebiliriz. Rüya görüyor musun Will? Rüyanda korkunç şeyler görüyor musun?"

Duruyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor.

Daha sonra silkinip kendime geliyorum. Sadece başarılı bir tahminde bulundu, hepsi bu. Herkes rüya görür. Hem ben artık rüyalarımın ne anlama geldiğini biliyorum.

"Geçmiş hakkında rüya görüyor musun? Ölüm ve vahşeti görüyor musun?" diye ısrarla devam ediyor. "Uyanıyor, kendini çaresiz hissediyor, yorgun düşüyor ve bir daha uyuyamıyorsun, değil mi? Söylesene Will?"

Terliyorum. Yüzüne bakıyorum. Ondan nefret ediyorum.

Daha önce hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyorum hem de. Rüyalarımı nereden biliyor ki? Neden beni de bir kaçık yapmaya çalışıyor? Ben normalim. Gayet normalim. İnsanlar, sınıf arkadaşlarım, diğer öğrenciler yanımızdan geçip okula giriyorlar. Kimse durup bize bakmıyor.

"Bunu yapamazsın." Farklı bir yöntem deniyorum şimdi. Yalvarıyorum. "Lütfen," diyorum. "Lütfen beni rahat bırak. Sürekli takip edilmenin ne kadar rahatsız edici olduğunu bilemezsin. Git başkasını bul, olur mu? Şu kızı takip et mesela."

Okula doğru yürüyen bir kızı işaret ediyorum. Kız cep telefonuyla konuşuyor; sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bir hali var.

"O Geri Gelenler'den değil Will. Ama sen öylesin," diyor adam. Kolumu tutuyor. Bana dokunmasıyla birlikte tekrar boğulmaya başlıyorum. İyice dibe çöküyorum. Biliyorum. Biliyorum.

Geri gitmeyeceğim. Burada kalmak istiyorum. Bunu yapmayacağım. Beni buna mecbur edemezsin.

Çırpınarak kolumu çekiyorum. "Ben Geri Gelenler'den biri değilim. Ben Will Hodges'um." Az öncekinden daha az inandırıcı çıkıyor sesim.

"Şimdi öylesin. Ama hikâyen böyle bitmiyor Will ve bunu sen de biliyorsun."

Evet, biliyorum. İçimde bir yerlerde biliyorum. Hep biliyordum.

Silkinip kendime geliyorum. Bunu bana o yapıyor. İnsanları işte böyle aralarına çekiyorlar. Tarikatları anlatan bazı programları izlemiştim. İnsanların beyinlerini böyle yıkıyorlardı.

"Gel benimle Will. Lütfen. Beni bir dinlesen yeter. Şaşkın

ve bıkkın olduğunu görebiliyorum. Kendini çok yalnız hissediyor olmalısın. Biz senin yanındayız Will. Seninle aynıyız. Biliyoruz. Sana yardım etmemize izin ver. Hatırlamana yardım etmemize izin ver."

"Hatırlamak istemiyorum." Sesim sanki başkasına aitmiş gibi çıkıyor.

Gözleri. Durdur onu. Gönder. Yapamam... Buz çatlıyor. Bedenim; bedenim ikiye bölünüyor. Acı... beni dağlayan acı...

"Hatırlamak zorundasın. Tek yol bu."

"Hayır." Acı içinde eğiliyorum. Bu neyin acısı ki? Tortop olmak istiyorum. İnsanlar bize bakıyor, ama umurumda değil artık.

"Evet." Elini uzatıyor. Can simidi mi? Yoksa darağacı mı? Titriyorum. On dakika önceki insan değilim. O mutlu, kendinden emin ve heyecanlı Will'in nereye gittiğini bilmiyorum.

Adama bakıyorum. Elini tutuyorum ve beni kaldırmasına izin veriyorum.

Kazanan o oluyor.

12. BÖLÜM

Sessizlik içinde kasabaya yürüyoruz. Peşinden bir kafeye giriyorum. On beş farklı tür kahvenin satıldığı ve bir şeyler sipariş etmek için İtalyanca konuşmak zorunda kaldığınız normal bir kahve dükkânı burası. Dükkân pek kalabalık değil: Takım elbise giymiş birkaç yorgun tip sıraya girmiş, bir adam masasında dizüstü bilgisayarında çalışıyor, bir de yanlarında bebekleri olan iki kadın var. Her şey normal görünüyor. Bağırsam, adamı göstersem ve beni buraya zorla getirdiğini söylesem neler olacağını merak ediyorum.

Aslında beni buraya zorla getirmemişti. Onu ben takip etmiştim.

Hâlâ nedenini bilmiyorum.

Yoksa biliyor muyum?

Çok terledim. Ceketimi çıkarıyorum. Hâlâ sıcak. Gömleğim iğne gibi batıyor. O adam benimle konuşuyor. Ben dinlemiyorum. Bir kere daha deniyor; dikkatimi vermek için elimden geleni yapıyorum.

"İçmek için bir şeyler ister misin Will?"

Başımı hayır anlamında iki yana sallıyorum. Sonra da fikrimi değiştirip evet anlamında öne sallıyorum. "Su," diyorum. "Bir su alayım."

Siparişi veriyor ve masamıza oturuyoruz. Şişeyi açıyorum ve sanki günlerdir hiçbir şey içmemiş gibi, sanki çölde dolanıyormuşum gibi dikiyorum.

"Eee?" diyorum somurtarak; çünkü adam hiçbir şey söylemiyor. Sanki bir tuzağa düşmüş gibi kendimi salak hissediyorum; buna kanmayacak kadar akıllı olmam gerekirdi oysa.

"Bekle Will. Diğerleri de gelecek."

"Diğerleri mi?" Elimle alnımdaki terleri silip biraz daha su içiyorum. Alev alev yanıyorum. Ne yaptım ben? Gitmek için, uzaklaşmak için hâlâ zamanım var. Ama hiçbir yere gitmeyeceğim. Biliyorum bunu.

Bekliyoruz.

Sigara çekiyor canım. Ama kafelerde sigara içilmiyor. Hiçbir yerde içilmiyor aslında. Parmaklarımla masaya vuruyorum.

İlk gelen o kız oluyor; alışveriş merkezinde ve nehrin kıyısında gördüğüm kız bu. Bana umut dolu bir şekilde gülümsüyor. Aynı, bir tartışmadan sonra aranızı düzelttiğiniz ve tekrar arkadaş kalmak istediğiniz bir insana gülümseyeceğiniz gibi. Gülümsemesine yanıt vermiyorum. Benim arkadaşım değil o.

Buna rağmen... Belki de bir zamanlar arkadaşımdı; bulanık bir hatıra, bir görüntü...

Hayır. İçimden kendime kızıyorum. Hayır onu hatırlamıyorum, onu hiç tanımıyorum. Zihnimin bana oynadığı bir oyun bu sadece. Tanıdığını zannetmem yanılgıdan başka bir şey değil. Sahte bir anı.

Masada tam karşıma oturuyor. Köşeye sıkıştım. Kapıya bakıyorum. Diğer insanlara bakıyorum. Dizüstü bilgisayarı olan adam cep telefonunu çıkarıyor. Her şey normal görünüyor.

İki kişi daha geldi; bir kadın ve bir erkek. Bizim bahçeye gelen genç kadın bu. İrkiliyorum; kadınsa gülümsüyor, gözlerinde hâlâ tüyler ürpertici o hüzün var. Su şişesini sıkı sıkı kavrıyorum; şişe boşalsa bile en azından tutunabileceğim bir şey var elimde.

"Bir şişe daha ister misin Will?" diye soruyor adam.

Onlardan hiçbir şey istemiyorum. Elimi cebime sokuyorum; her zamanki gibi para buluyorum. Aniden cebimdeki paranın nereden geldiğini bilmemem beni çok rahatsız ediyor. Sonra aklıma bir fikir geliyor. Babam: Cebime sürekli para koyan odur belki. Belki de benimle ilgilendiğini böyle gösteriyordur. Kendimi daha iyi ve güçlü hissettiriyor bu düşünce. Beni umursuyor. Babam demek ki beni düşünüyor.

Adama biraz bozuk para veriyorum. "Teşekkürler."

Bu hareketime biraz alınmış görünse de parayı alıp tezgâha gidiyor. Üç kişi daha geliyor; iki erkek, bir de kadın. Yaşlı, diğerlerinden çok daha yaşlı gelen erkekler. Kadın ise otuzlu yaşlarındadır tahminimce. Masanın çevresine toplanıyorlar; daha büyük bir masaya oturmamız gerekirdi, diye düşünüyorum.

Adam geri geliyor ve su şişesini uzatıyor. Şişeyi hızla açıyor ve tek seferde suyun yarısını içiyorum. Daha sonra başımı kaldırıyorum.

"Evet?" diyorum. Sesim titriyor. Bütün bedenim titriyor...

"Evet," diyor okul kapısının dışında beni bekleyen adam. "Sanırım bütün bunların ne demek olduğunu öğrenmek istiyorsun."

Omuz silkiyorum. "Neden beni takip ettiğinizi öğrenmek istiyorum," diyorum, bir yandan da kızararak. "Bilmek istiyorum..."

"Seni nereden tanıdığımızı mı Will?" Sesi kibar ve sıcak. Daha önce hiç fark etmemişim.

"Evet," diye onaylıyorum. "Beni tanıdığınızı *düşündüren* nedir?" Su şişesini masanın üzerine koyuyor ve meydan okurcasına suratlarına bakıyorum.

Adam diğerlerine bakıyor; bakışlarıyla onların adına konuşmaya devam etmesini söylüyorlar.

"Bu çok zor," diyor. "Çünkü eşi benzeri olmayan bir durum bu. Sen Geri Gelenler'densin Will. Sen..." diyor ve iç çekiyor. "Buradaki herkes Geri Gelenler'den. Biz... Biz geri geliyoruz. Tekrar tekrar. Ama daha önce hiç kimse... Seni arıyorduk Will. Çok uzun bir süredir ortalarda yoktun. Döndüğünü duyunca, biz –yani birkaçımız– seni görmek ve hoş geldin demek için geldik. Ama sen hatırlamadın Will."

"Yanıldığınızı aklınıza getirmediniz mi hiç?" diye soruyorum. O boğulma hissini tekrar yaşıyorum. Dibe çöküyorum. Düşüyorum. Buna karşı koyuyorum. Dibe çökmeyeceğim. İfadesiz bir suratla adama bakıyorum. "Geri gelmek derken tam olarak söz ettiğiniz nedir? Nereden geliyorsunuz? Nasıl?"

Adamın yüzü hafifçe buruşuyor. Alışveriş merkezinde gördüğüm kıza bakıyor, kız da öne eğiliyor.

"Biz geri geliyoruz Will. Yaşıyoruz, ölüyoruz ve geri geliyoruz."

Geri gelmeyeceğim. Nereye?

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Yani siz yeniden doğuşa mı inanıyorsunuz?" diyorum ilgisizce. "Peki, ama benim tarzım değil." Ayağa kalkıyorum ama kolumun üzerinde bir elin varlığını hissediyorum; kızın eli bu. Bedenimden bir elektrik akımının geçtiğini hissediyorum; tekrar oturduğumda kız kolumu bırakıyor.

"Yeniden doğuş değil bu. Diğer insanların düşündüğü gibi değil," diyor kız. Yumuşak ama ısrarcı bir sesle konuşuyor. "Biz *gerçekten* geri geliyoruz Will. Zaman var olduğu sürece biz de varız. İnsanoğlunun kaldıramayacağı en kötü olayları yaşadık; acıyı emiyor ve korkuları içimizde tutuyoruz. Biz hatırlıyoruz Will. Biz insanlığın bilinciyiz."

"Korkular mı? Hangi korkular?" Ters ters konuşmaya devam ediyorum; beni kolayca alt edemezler.

"Korkular Will. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Hissedebiliyorum. Biliyorum. Bakışlarımı kaçırıyorum.

"Herkes rüya görür."

"Geri Gelenler'in rüyaları farklıdır," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Biz insanoğlunun geçmişini görüyoruz rüyalarımızda," diyor neredeyse fısıldayarak. "Bütün acılar, bütün ıstıraplar, bütün vahşet. Sen de o rüyaları görüyorsun, değil mi Will?"

Dibe çöküyorum. Ciğerlerime giren suyu hissedebiliyorum.

"Ben rüyamda tarih derslerini görüyorum. Babam *History Channel* izler," diyorum ama bunları söylerken bile korkuyorum. Direnmeye devam etmek zorundayım.

"Hatırlamak kolay değildir," diye devam ediyor kız. Sesi uykumu getiriyor; her an uyuyabilirim. Hayır, istedikleri de bu zaten. Uyumamı, farkına bile varmadan suyun altına girmemi, beni dibe çekmelerine izin vermemi istiyorlar.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum, tamam mı?" Rüyalarım. Anlam veremediğim geniş zaman dilimleri. Hatırladığım ama hatırlamamam gereken ayrıntılar. Bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum ve sol elimi sıktığımı fark ediyorum.

"Bir yükü taşıyoruz biz," diyor beni sakinleştirmek istercesine. "Birbirimize ihtiyacımız var Will. Birbirimize yardım ediyoruz. Sana yardım etmemize izin vermelisin."

"Sizin yardımınıza ihtiyacım yok. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Neden bahsettiğinizi de bilmiyorum."

Ölümü görüyorum, ölümün arasındayım, ıstırap içindeki çığlıkları duyuyorum. Çığlıklar bana mı ait?

Hayır! Hayır, onlar rüyadan başka bir şey değil. Sadece rüya.

"Çok uzun süredir yalnızsın Will. Yanında kimse olmadan dünyadan ayrıldın. Neredeyse elli yıldır kayıptın."

"Kayıp mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Neden bahsettiklerini biliyorum. Hatırlamak istemiyorum. Hatırlamaktan korkuyorum. Geri dönmeyeceğim. Bırakın kalayım. Artık bu işin bir parçası olmayacağım. Olamam.

"Biz ölürüz Will ve sonra geri geliriz. Genellikle hemen. Bazen de kısa bir süre sonra. Belki de ruhlarımızın dinlenmeye, toparlanmaya ihtiyacı var. Bazen altı ay, bazen bir yıl. Sen çok uzun süredir yoktun Will."

Dönüp ona bakıyorum. Dikkatimi toplamam gerekiyor. Gerçekliğe dönmeliyim. "Yani siz şimdi benim Geri Gelenler'den biri olduğumu, yaşadığımı ve ölüp geri geldiğimi söylüyorsunuz, öyle mi?"

Kız başını sallıyor.

"Ve en son ben –yani ben olduğumu düşündüğünüz kişi– elli yıl önce hayattaydım, öyle mi?"

"Daha da uzun. Geri gelmen neredeyse elli yıl sürdü Will. Sen geri geleli kısa bir süre oldu."

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır," diyorum sertçe. "Hayır. Bu çok salakça. Çok saçma. Ne yapmaya çalıştığınızı

bilmiyorum ama amacınıza ulaşamayacaksınız, tamam mı? Sizinle ilgili hiçbir şey istemiyorum. Beni rahat...

"Hatırlamıyor musun Will? Nerede olduğunu hatırlamıyor musun?"

Başımı ellerimin arasına gömüyorum.

"Rüyanda görmedin mi Will? Kül kokusunu almıyor musun? Korkuyu kendi gözlerinle görmüyor musun?"

Duman. Dönerek göğe yükseliyor. Çaresiz insanlar sıraya girmiş. Ölümün kötü kokusu.

"Hayır," diyorum ellerimle kulaklarımı kapatarak.

"Bedenler üst üste dizilmiş. Onları hatırlıyorsun Will. Hatırlıyorsun."

Bir tarafta kemik yığını, diğer tarafta da eşyalar: altın dişler, mücevherler, bir baston.

Geri dönmeyeceğim. Dönemem. Hazır değilim. Hâlâ hazır değilim.

"Hatırlamıyorum!" Masayı itiyorum ve kükrercesine bağırıyorum. "Hatırlamıyorum!"

Ayağa kalkıp masada oturanların yüzlerine bakıyor, gözlerindeki acıyı görüyorum. Tezgâhın arkasındaki kız bana şöyle bir bakıp başını çeviriyor. Ağlıyorum. Sandalyemde büzülüyorum. Başım masanın üzerine düşüyor; kollarımla başımı kapatıyorum. "Hatırlamıyorum," diye ağlıyorum. "Hatırlamıyorum."

Omzumda bir el hissediyorum, başımda da başka bir el: Arkadaşlık, anlayış, hepsini hissediyorum, sanki bu duygular tenimden içeriye sızıyor.

"Hatırlayacaksın," diyor kız. "Ve hatırladığında, biz burada olacağız Will. Her zaman yanında olacağız."

O şekilde bir süre oturuyorum. Ne kadar oturduğumu bilmiyorum; saatler geçmiş gibi geliyor ama sadece birkaç dakika da olabilir.

"Gözlerim sizinkilere benziyor."

Tekrar doğrulduğumda ilk söylediğim söz bu oldu. İlk kez kabul ediyordum. Onları aynada görüyordum, şimdiye kadar göz ardı etmek istediğim bir uyarıydı gözlerim.

"Pek çok şey gören gözler," diyor adam.

"Hâlâ hatırlamıyorum," diyorum düz bir sesle. Yenildim. "Rüyaları görüyorum. Ama..."

"Hayır," diyor başını iki yana sallayarak. "Hayır, hatırlamıyorsun. Bunu görebiliyorum."

"Peki neden?" diye soruyorum. "Neden hatırlamıyorum?" Hâlâ tetikteyim, hâlâ kaçmak istiyorum. Ama yapamayacağımı da biliyorum. Bunu yapmayacağını biliyorum.

Adam şaşırmış görünüyor. "Daha önce de söylediğim gibi Will, bu durumun eşi benzeri yok. Ama belki de... Belki de sana çok ağır gelmiştir. Belki de kaderinden kaçmaya çalışıyorsundur."

"Kaçıyor muyum sence? Rol mü yaptığımı sanıyorsun?" Öfkem kabarıyor.

"Hayır." Bir el zihnimi okşuyor sanki yine. Sakinleştirici bir his bu. Huzur verici. "Hayır Will. Senin suçun değil bu. Bilinçaltın, içindeki *Geri Gelen* neden oluyor buna. Kaçtığı da yok. Belki de hâlâ zamana ihtiyacın vardır, hepsi bu."

Söylediklerini birkaç dakika iyice düşünüyorum.

"Yani siz, hepiniz normal insanlar gibisiniz. Şu geri gelme olaylarına girmediğiniz zamanlarda yani, değil mi?" diyorum.

"Geri gelme olayları mı?" Adam şaşkın şaşkın bakıyor. Alışveriş merkezinde gördüğüm kız da gülümsüyor.

"Bu bir TV şovu değil," diyor. Gözlerinde bir kıvılcım beliriyor. Garip görünüyor. Garip ama hoş. "Biz 'geri gelme olayı' diye bir şey yapmıyoruz. Sadece yaşıyoruz. Ve..."

Masadakilere bakıyor.

"Ve ne?" diye soruyorum.

"Ve emiyoruz," diyor diğer kadınlardan biri. Yaşça daha büyük bir kadın bu. Ellili yaşlarında olacak. Yabancı bir aksanla konuşuyor.

"Korkuları emiyorsunuz. Tabii, daha önce de söylemiştiniz bunu."

Kız rahatsız bir biçimde yutkunuyor; kadın da bakışlarını kaçırıyor. Ben beni buraya getiren adama ısrarla bakıyorum. "Neyin peşinde olduğunuzu hâlâ anlamıyorum."

Bana ciddi bir ifadeyle bakıyor. "Nerede bir dert, nerede zulüm ve çaresizlik varsa, Geri Gelenler de bunları emmek için, hatırlamak için ve insanlığı kendisinden korumak için oradadır."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeden duruyorum. "Yani acı çekmek için mi burada olduğumu söylüyorsunuz? Yani *bundan böyle* acı mı çekeceğim? Bu yüzden mi buradayım? Var olma nedenim bu mu?"

Aniden kızın ellerinde morluklar olduğunu fark ediyorum. Bunları neden daha önce görmemişim ki? Kızın giysisinin kolunu çekiyorum: Daha fazla morluk var. Hatta yanık izleri.

Aksanlı konuşan kadına gelince... Onun da bir eli yok.

Gözlerim birinden diğerine kayıyor, görmeye korksam da görmem *gerekiyor*. Adam öne eğiliyor.

"Acı çekmek göreceli bir kavramdır," diyor. "Bazılarımızın çektiği acı binlerce ufak kesiğin verdiği acıya eşdeğer, bazılarımızın ise..." diyor ve hüzünle gülümsüyor. "Ne zaman ve nasıl olacağını asla bilemeyeceğimiz türden."

Rüyam tekrar gözümde canlanıyor. Son gördüğüm rüya bu. Claire'in ne anlama geldiğini çözemediği rüya. *Bağırışlar, haykırışlar. Yüksek sesli bir patlama. Üzerime bir şey düşüyor; bir kadın bu. Uzun saçlı bir kadın, anneme benziyor. Hayır, ona benzemiyor. Sadece saçları benziyor. Bana bakıyor, kanaması var, beni tutmaya çalışıyor, yüzünde şaşkın, korku dolu bir ifade. "Bu sona ermek zorunda." Yere doğru düşüyor. Ona yardım edemiyorum. Çok sıcak. Terliyorum. Bağırıyorum. Hayır. Hayır! HAYIR!*

Kaderim bu mu? Varacağım yer bu mu?

Yumruklarımı masaya vuruyorum. Gördüğüm rüyayı, hissettiğim duyguyu, korkuyu bir kutuya kapatıp tekrar ayağa kalkıyorum. "Eh, sağ olun." Ukalayım. Alaycıyım. İyi geliyor böyle davranmak, sanki kontrolü ele almak için mücadele ediyormuşum gibi. Kendime geldim. Ben, Will. Dışlanmış, belki de kaçık ama onlardan birisi değil. Ben neysem oyum. "Gerçekten çok aydınlatıcıydı. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ama dürüst olmam gerekirse, hiç ilgilenmiyorum. Geri Gelen olmak istemiyorum. Yaşam planlarıma pek uygun değil bu, umarım ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Su için teşekkürler ve..." Kıza şöyle bir bakıyorum ve biraz çekiniyorum. "Verdiğiniz bilgiler için de teşekkürler," diyorum. "Ama artık gitsem iyi olacak sanırım."

"Gidebilirsin Will, ama olduğun şeyi değiştiremezsin. Kaderini değiştiremezsin."

"Korkunç acılar duyacağım bir kader mi? Eh, en azından şansımı denerim," diyorum. Masayı biraz fazla sert itmişim;

adam sandalyesine yapışmak zorunda kalıyor. Ayağa kalkıyor; diğerleri de bana yol vermek için yana kayıyorlar. Arkama bakmadan kapıya yürüyorum. Sonra kapıyı açıyor ve temiz havayı yüzümde hissediyorum. Sonra koşuyorum. Olabildiğince hızlı koşuyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum. Neden kaçtığımı da bilmiyorum. Göğsüm sıkışana kadar, soluk soluğa kalana kadar, bedenim artık koşacak hale gelemeyene kadar durmayacağımı biliyorum yalnızca.

13. BÖLÜM

Bir süre ortalıkta dolaşıyorum. Sanırım bir ara bir şeyler atıştırıyorum. Zamanın nasıl geçtiğinin pek farkına varmasam da bir noktada fark etmiş olacağım ki, öğleden sonra dördü çeyrek geçe okulun kapısında Claire'i bekliyorum. Sanat tarihi dersi bitmiş olmalı. Az sonra, iki kanatlı kapıdan çıkıp bana doğru yürüdüğünü, saçlarının arkasından savrulduğunu göreceğim. Kızıl bukleleri vardır; saçlarını ara sıra örse de, bukklelerini bir saç bandıyla yüzünden uzaklaştırıp omuzlarına salar genellikle. Bir keresinde fön çektirmişti; ama hiç yakışmamıştı ve bunu ona da söylemiştim. Saçlarının doğal halini seviyorum. Söz dinlemeyen halleri hoşuma gidiyor.

Beni görüyor, yüzünden bir ifadenin geçtiğini görüyorum ben de. Memnuniyet mi? Şaşkınlık mı? Emin değilim. Öğrenmek istiyorum. Ona doğru yürüyorum.

Ne memnuniyetmiş, ne de şaşkınlık. Endişeymiş yüzünde beliren ifade. Kaşlarını çatmış. Karnının hopladığını hissediyorum. Kaşlarını benim yüzünden çatmış. Sadece benim için.

"Will? Sen iyi misin? Bütün gün neredeydin?" Hızla bana doğru yürüyor.

"Okula gelmen ve derslere girmen gerektiğini biliyorsun," diyor muzip bir sesle.

Omuz silkiyorum. Kolumu tutuyor. "Will, neler oluyor?" Doğruca gözlerime bakıyor; bakışlarımı kaçırıyorum. Gözlerim yüzünden endişeleniyorum, *onlar* gibi, kaçıklar gibi baktığımı fark etmesini istemiyorum. Onların isimlerini bile bilmiyorum zaten.

Yol boyunca yürüyoruz ve kavşağa gelince duruyoruz. Evim sol tarafta, sağ taraf ise kasabaya gidiyor. Sağa dönüyoruz. Oradan da sola dönüp nehre doğru yürümeye başlıyoruz. İkimizin de ağzından tek kelime bile çıkmıyor. Her zaman oturduğum banka varınca duruyoruz. Önce o oturuyor; ben de bir süre bekleyip yanına oturuyorum. Derin bir soluk alıyorum.

"Ee?" diyor.

"Öyle işte," diyorum. Sesli bir şekilde soluk verip dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. Sonra çekine çekine ona bakıyorum. "Sence ben kaçık mıyım?"

Kaşlarını çatıyor. "Arada sırada aynı bir kaçık gibi davranıyorsun."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Aniden beni sakinleştiriyor, huzur veriyor. O, normal biri. Ona tutunursam dibe batmaz, suyun üzerinde kalırım.

"Ve..." Bir an duraksıyorum. Konuşmaya bir başlarsam, anlattıklarımı geri alamam, yaşadıklarımı hafızamdan silemem bir daha. Ona bunları anlattıktan sonra başka hiçbir şey yapamam. "Yeniden doğuşa inanıyor musun?"

Kaşlarını iyice çatıyor. "Yeniden doğuş mu? İnsanların kötü bir hayat sürdüklerinde sinek olarak, iyi bir hayat

sürdüklerinde ise prenses olarak dünyaya geri dönmelerinden mi söz ediyorsun?"

"Yok, sadece geri dönmekten bahsediyorum," diyorum. "İnsanların, bazı insanların yeniden doğabileceklerine inanıyor musun? Dünyaya geri döndüklerine?"

"Geri döndüklerine mi?" Söylediklerimi ciddiye almaya, beni kırmayacak bir yanıt bulmaya çalışıyordu. "Dinlerle mi ilgilenmeye başladın yoksa Will?"

Başımı iki yana sallıyorum. Sinirlenmeye başlıyorum artık. "Unut gitsin." Ayağa kalkıyorum; beni tutup tekrar oturtuyor yerime.

"Açıklasana," diye üsteliyor. "Ne demek istediğini anlat. Tam olarak konu nedir?"

Konu mu? Sırtımı banka yaslıyor, gözlerimi kapatıyor ve akşam güneşinin yüzümü ısıtmasına izin veriyorum. Burada böyle otururken neredeyse her şeyi unutabilirim. Gözlerimi tekrar açıyorum. Ve sonra onu görüyorum, nehrin karşı kıyısında duruyor. Bu sabah da orada, kahve dükkânındaydı. Yaşlı adamlardan biri bu. Yüzünde her zamanki kederli ifadeyle bana bakıyor. Arkasını dönüp yavaşça uzaklaşıyor.

Soluğum kesiliyor. Claire'i kollarından tutuyorum.

"Şu, onlardan birisi," diyorum adamı göstererek.

"Kimlerden?" diye soruyor.

"Geri Gelenler'den," diyorum. "Geri Gelenler."

Durumu açıklamam çok uzun sürüyor. Birkaç kere konuya yanlış yerden giriyorum. Claire sanki tımarhaneye kapatılıp kilit altında tutulması gereken biriymişim gibi bakıyordu bana. Ama sonra doğru düzgün dinlemeye başlıyor. Beni her yerde izleyen insanları, onların gözlerini ve bu sabah olanları

anlatıyorum ona. Onların bana söylediklerini bir bir anlatıyor, gördüğüm rüyaları bildiklerinden bahsediyorum. Onlardan biri olduğumu söylemiyorum ama. Değilim çünkü. Ama onlardan biri olduğumu zannettiklerini söylüyorum. Bu şekilde açık bir kapı bırakmış oluyorum; böylece benim de sürekli düşündüğüm gibi bunların saçmalık olduğunu, onlardan birisi olamayacağımı, kaçık olduğunu söylemesini istiyorum.

Bunun yerine bakışlarını nehre çeviriyor.

"Annem senin yaşlı bir ruha sahip olduğunu söyler hep," diyor alçak ve düşünceli bir sesle. "Senin yaşında bir çocuğun yaşaması gerekenden daha fazla şey yaşadığından bahseder durur."

Ona bakıyorum. "Onlara inanıyor musun yani? Benim kaçık olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sen inanıyor musun buna?"

Sinirli bir şekilde kafamı çeviriyorum.

"Seni izleyen insanlardan söz ederdin bana. Onları gördüğümü hatırlıyorum Will."

"Onları görüyor muydun?" Boğazım aniden bir el tarafından sıkılmaya başladı sanki. "Bana bundan hiç bahsetmedin."

"Daha fazla üzüleceğini düşünmüştüm. Ama gördüğümü biliyorum. Gözleri hakkında söylediklerini duyunca hatırladım."

Claire tuhaf görünüyor. Ben de kendimi tuhaf *hissediyorum*. Güçlükle yutkunuyorum. Konuşmak için ağzımı açıp kapatıyorum; sonra kendimi toplayıp konuşmaya zorluyorum. Bir deli doktoru ile konuşmaktan daha beter bir şey bu. Doktorla konuşurken sahte bir tavır takınmaktan başka bir şey yapmazdım. Şimdiyse tavır takınacak bir halim yok. Saklanacak yerim yok.

"Onlar," diyorum sözlerimi seçerek, "acı çekmek için hayattalar. Acı ve ıstırap dolu korkunç bir hayat yaşıyorlar. Sonra ölüyor ve daha fazla saçmalık yaşamak için geri geliyorlar."

Sesim hafifçe titriyor. Hatta çatallaşıyor.

Claire elini benimkinin üzerine koyuyor. Elimi sıkıyor, beni sakinleştiriyor.

"Peki sen hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Sadece rüya görüyorum." Kendimi hiç bu kadar hassas hissetmemiştim. Sanki derim yüzülmüş gibi.

"Rüyalar." Claire, sanki her şey bir anlam kazanmış gibi başını sallıyor.

"Bütün bu saçmalıklara inanıyor musun?" diye soruyorum, yenilgiye karşı son bir umutla.

"Sence bu kadar öfkeli olmanın nedeni bu mu?" diye soruyor. "Çok acı çektiğin için olabilir mi?"

Elimi çekiyorum. "Öfkeli değilim."

Claire hiçbir şey söylemiyor; sessizliği kafasından geçeni anlamama yeterli oluyor.

"Değilim," diye yineliyorum.

"Diğer rüya, bir anlam veremediğimiz rüyan. Sence o..."

Cümlesini tamamlamıyor. Bitirmesine de gerek yok.

"Kaderim mi?" diye soruyorum.

Bir ya da iki saniyeliğine hiçbir şey söylemiyor. "Gelecek," diyor sonra alçak bir sesle.

"Bilmiyorum." Ayağa kalkıyorum. "Umurumda değil. Benden uzak olsun. Geri Gelen olmak istemiyorum. Berbat bir şey bu. Dünyadaki en kötü iş budur herhalde. Bu nedenle yapmayacağım. Kabul etmiyorum, anlıyor musun? Kabul etmiyorum."

"Sence işler böyle mi yürüyor?" diye soruyor Claire. O da ayakta duruyor.

"Nasıl yürüdüğü umurumda değil."

"Sence neden unuttun? Elli yıldır kayıp olduğunu söylemişlerdi, değil mi?"

Şehre doğru yürüyoruz şimdi.

"Evet. Keşke daha da uzun bir süre kayıp olsaydım."

"Senin nerede olduğunu söylediler mi? Daha önce yani?"

Tozun kokusunu alıyor, kemik yığınlarını, değersiz eşya yığınlarını görebiliyorum. Gözleri artık olmasa da hâlâ içimi deler gibi bana bakıyor. Soluksuz kalıyorum. Durup eğiliyor, soluk almaya çalışıyorum; başım zonkluyor. Yere çöküyorum. Ağlamak, haykırmak istiyorum. Artık yeter. Yeter. Bir daha asla. Koşuyorum. Kendimi çite doğru atıyorum. Bir darbe, bir akım. Sonra kurtuluyorum. Geri dönmeyeceğim. Geri gelmeyeceğim.

"Will? Will?" Claire yerde, yanımda durmuş elimi tutarak başımı okşuyor. "Will, neler oluyor? Sorun nedir?"

Soluk alıp veriyorum. Zihnimdeki görüntüleri uzaklaştırıyorum. Claire'in beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

Ona bakıyorum. Yüzümün nasıl bir ifadeye büründüğünü hissedebiliyorum. Onlarınki gibi bir ifade var yüzümde. Hüzünlü. Sitem dolu. Yorgun. Ağır. Hatırlamak istemiyorum. Ama geldiklerini, hatıraların durdurulamayacak dalgalar gibi geldiklerini biliyorum. Bir baraj örmüştüm, oysa şimdi baraj çökmek üzere. Parça parça dağılıyor. Hatıralar artık üzerime gelecekler, beni alıp götürecekler ve onlardan kaçamayacağım.

"Auschwitz'de olabileceğimi söylüyorlar," diyorum fazla

ciddi olmamaya çalışarak. Bu sözcük zihnimde bir şimşek gibi çakıyor; beyaz ışıktan, acıdan, şiddetli bir acıdan oluşan bir şimşek gibi. "Her ne olduysa, iyileşmemin çok uzun sürdüğünü düşünüyorlar... Geri gelmek için," diyorum. Dalgalar geliyor. Kendimi buna hazırlamak dışında yapabileceğim bir şey yok. Suyun üzerine çıkmak için tüm gücümü kullanmak dışında yapabileceğim bir şey yok.

İnsanlar, babamın annem öldükten sonra içkiye başladığını sanıyorlar. İnsanlardan kastım, büyükannem ve büyükbabam. Annemin ölümünden sonra bizi sık sık ziyaret ederlerdi, sonra gelmez oldular. Babam onlarla da bozuşmuştu galiba. Üstelik kendi anne babası onlar, anneminkiler değil. Annemin, annesi ve babası yoktu. En azından ben doğduğumdan beri yok. Annem bana hamileyken, babası kalp krizi geçirip ölmüş, bir süre sonra annesi de gitmiş. Gitti. Babamın kullandığı sözcük buydu, neden yalnızca bir büyükannem ve bir büyükbabam olduğunu açıkladığı zamanlar bu sözcüğü kullanırdı. Garip bir sözcük seçimi, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Öldüğünüz zaman, hiçbir yere gitmezsiniz, hatta tam tersini yaparsınız. Öldüğünüzde durursunuz. Çıkacağınız bir yolculuk kalmaz.

O zamanlar nereden bilecektim tabii. Geri Gelen olduğumu o zamanlar da anlamamışım demek ki.

Her neyse, zannettikleri gibi değildi işte; babamın içki alışkanlığından bahsediyordum. İçmeye annemin ölümünden önce başlamıştı. İşini kaybettiğinde, şık takım elbiseler giyen, güzel arabasını süren adam olmaya son verdiğinde başlamıştı. Buraya taşındıktan birkaç yıl sonrasına rastlar bu olay. Yanların yanımızdaki eve taşınmasının bir ya da iki yıl öncesine.

O günlerde akşam yemeğinden önce götürdüğü koca bir bardak viskiyi ya da yemekte içtiği bir şişe şarabı kimse pek fark etmiyordu. Ama sonra, kozalaklı ağaçlar geldi ve onların gelişiyle çöp kovamız boş şişelerle; babam kovanın dibine sakladığı için göremesek de orada olan şişelerle dolmaya başladı.

Yeni bir iş bulduğunda bir süreliğine düzelir gibi oldu. Tamamen düzelmese de en azından büyük ölçüde bir düzelmeydi bu. Yalnızca Patrick ile dışarı çıkınca gerçek anlamda sarhoş oluyordu. Ve sadece sosyalleşmek için içtiğini söylüyordu.

Ama Yan'ın babası ile ettiği büyük kavgadan sonra, nefesinden sık sık içki kokusu almaya başlamıştık yine. Çok daha dengesiz olmuştu: Bazen daha mutlu oluyordu ve buna bayılıyordum; beni tutup omzuna alıyordu, belinde sorun olduğu için normalde bunu hiç yapmazdı. Ama bazen de aksi bir ruh haline bürünürdü; alışık olduğum ve başa çıkmayı başardığım o beyaz öfke değil de daha kötüsü; sanki başının üzerinde kara bulutlar dolanıyor ve bulutların ilerisini göremez hale geliyor gibiydi. Odaya girdiğimi bile fark etmiyordu, belki de fark etmek istemiyordu. Ancak televizyon kanalını değiştirirsem farkıma varırdı, o zaman da ayağa kalkıp uzaktan kumandayı elimden kapar ve kulağıma da ufak bir fiske savururdu. Annemse onu kendi haline bırakırdı; fısıltıyla konuşur ve her şey yolundaymış gibi davranır, yalnızca iş yüzünden olduğunu söylerdi, ama bunun doğru olmadığını bilirdim. Yanında duran boş içki şişelerini görür; şişeden içmenin doğru olmadığını ve adını tam olarak koyamasam da başka bir anlama geldiğini bilirdim.

Annemin yüzünde ilk kez morluk gördüğümde, her zamanki sakarlığı yüzünden olduğunu söylemiş ve gözlerini devirmişti. İnanmıştım. Bu bir kez daha olduğunda da inanmıştım. Ama bir gün, Claire'in evinden erken dönmüştüm. Annemle babam çok şiddetli bir kavgaya tutuşmuşlardı ve onu görmüştüm. Onun anneme vurduğunu ve annemin yere düştüğünü görmüştüm. Derken, annem pencereden beni görmüş, olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkıp gülümsemiş ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmıştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, ben banyodayken babamın bazen sinirlerinin bozulduğunu, bazı şeyleri yanlış anladığını ve yanılgıya düştüğünü anlatmıştı. Babam öfkelenmek istemiyormuş aslında. Hayat bu denli zor olunca babalık yapmak kolay olmuyormuş. Bizim için elinden geleni yapıyormuş.

Ben de onay verircesine başımı salladığımı, bu konu hakkında kafa patlattığımı ve hayatın belki gerçekten de zor olduğunu ama anneme bir kere daha el kaldırırsa onu öldüreceğimi düşündüğümü hatırlıyorum.

14. BÖLÜM

Sonunda aklım karmakarışık bir halde eve dönüyorum. Üst kata çıkmam gerek. Yatak odama, güvenli sığınağıma girmem gerek. Korkuyorum. Yok, korku değil bu. Daha derin bir duygu bu hissettiğim. Her şey değişmek üzere. Tıpkı bir tırtıl gibiyim. Bir kozaya, dönüşümümü tamamlayabileceğim güvenli bir yer bulmaya ihtiyacım var. Neye dönüşeceğim peki? Eski kimliğime. Eskiden ne isem, ona.

"Will? Sen mi geldin?" Babam evdeymiş. Kapıyı açıp oturma odasına girdim; baba koltuğunda oturuyor. İçki içmiş; kokusunu anında alıyorum. Saatime bakıyorum: 20:45. Kaşlarımı kaldırdığımı görüyor. "Hangi cehennemdeydin?" diye soruyor öfkeyle.

Gözlerimi ondan kaçırıyorum. Konuşmayı kısa kesmem gerek. "Arkadaşlarla dışarıdaydım," diyorum kaçamak bir yanıt vererek.

"Sen ve arkadaşların mı?" Kahkaha atarak benimle dalga geçiyor, bir anda için için öfkeleniyorum. Bu onun suçu. Hepsi onun suçu. Ama dilimi tutuyorum. "Hangi arkadaşlarmış bunlar?"

"Greg ve Tim," diye kıvırıyorum. Benden bir üst sınıfta okuyan bir Greg vardı, ama onunla hiç konuşmamıştım bile. Ama onun adını vermek işime yarar.

"Greg mi?" Babam bana inanmıyor. Başka bir isim söyleseydim keşke. "Okuldan arkadaşların, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"O zaman okula da gittin?"

"Evet. Bak baba yapmam gereken..."

"Peki o zaman ne halt etmeye müdürün beni aradı?" diye sözümü kesiyor babam. "Bu hafta içinde ikidir okula uğramamışsın?"

Gözleri öfkeyle parlıyor, az önceki soğuk şakalarından eser yok.

"Savurganın tekinden başka bir şey değilsin," diyor. Hızını alamıyor artık. "Önümüzdeki sene sınavlara gireceksin. Annen okulu kırdığını görseydi, seninle gurur mu duyardı sanıyorsun?"

Gözlerimi kapıyorum. Dinleme onu. Kısa kes ve kurtul buradan.

"Senin için ne hayalleri vardı. Ama senin gerçek yüzünü hiçbir zaman görmedi, değil mi? Beş para etmez Will. Sınavlardan geçer not almayı geçtim, daha okula bile gidemiyorsun. Senin bu halini görse ne düşünürdü Will? Ne söylerdi?"

İçki içiyor. Derin bir soluk almaya ve içimde kabaran öfkeyi kontrol altına almaya çalışıyorum. Söylediklerini duymazdan gelebilirim. En azından birimizin bunu yapması gerek. Aksi halde ikimiz de bu işin nasıl sonuçlanacağını biliyoruz. Endişelendiğim konu dayak da değil; dayağı izleyen ağlamalar, özürler ve bunun bir daha tekrarlanmayacağını

söylemesi. Oysa bunun tekrarlanacağını biliyorum. Çünkü hep öyle oldu.

"Bunun annemle ilgisi yok," diyorum, sesimi olabildiğince kontrol etmeye çalışarak. "Benim bazı... Sorunlarım var bu aralar. Bugün okula gitmedim. Bunun için özür dilerim baba. Ama yarın gideceğim ve bundan sonra da davranışlarıma dikkat edeceğim."

"Davranışlarına dikkat edeceksin, öyle mi?" diyor gözlerini devirerek. "Senin davranışların hakkında mı endişeleniyorum sence? Sana bakarak feda ettiğim onca yıldan sonra? Bunun için mi yaptım her şeyi? Bana borcunu böyle mi ödeyeceksin?"

Bir adım geri çekiliyorum. Dışarı çıkmam gerek. Oturma odasının duvarları üzerime üzerime geliyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Hiçbir yere gidemezsin, çocuk. Bana ne yaptığını anlatacaksın. Kimlerle dolaşıyorsun? Yasadışı işlere mi bulaşıyorsun? İçki mi içiyorsun? Uyuşturucu mu kullanıyorsun? Söyle bana."

Başımı iki yana sallıyorum. "Öyle bir şey değil baba," diyorum.

Başını iki yana sallayarak yanıma yaklaşıyor. "Belki annen biliyordu. Belki de böyle bir herif olacağından korkuyordu. Belki de onu bu delirtti. Hiç düşündün mü?"

Öfkeli bir biçimde ona bakıyorum. Beyaz öfkenin yüreğime çöktüğünü hissediyorum. "Yapma," diyorum. Bu bir uyarı. Daha önce babamı hiç uyarmamıştım.

"Yapmayayım mı?" diyor kaşlarını kaldırarak. "Beni düş kırıklığına uğratmak dışında başka bir özelliğin yok Will. Hiçbir faydan yok. Her şeyin vardı. Her türlü fırsata sahiptin, bir de şu haline bak."

"Ben yukarı çıkıyorum baba. Sarhoşsun." Kendimi ondan daha yaşlı hissediyorum. Asıl o beni düş kırıklığına uğratıyor.

"Sarhoş muyum? Bir de beni mi suçluyorsun?" Ayağa kalkıyor ve sendeleyerek bana doğru ilerliyor. "Senin gibi bir oğlum varken hele? Karşıma geçmiş beni mi suçluyorsun gerçekten?"

Gözlerimi kapıyorum. Derin bir soluk alıp ona kadar sayıyorum. Sonra odadan çıkıyorum. Mutfağa gidip bir bardak su alıyorum. Suyumu içtikten sonra sakin sakin ekmek kızartıyorum. Üzerine de fıstık ezmesi sürüyorum; akşam yemeğim hazır işte. Ekmeği aç kurtlar gibi mideme indiriyorum. Sonra ne kadar acıkmış olduğumu fark edip iki dilim kızarmış ekmek daha hazırlıyorum. Kendime bir bardak su daha koyuyorum; kontrol bende. Her şey düzene girdi. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Mutfaktan çıkıp merdivenlere doğru ilerliyorum.

Oturma odasının kapısından babamın yerde yattığını görüyorum. Bir iç çekip içeri giriyorum. Yere düşmüş. Onu sırt üstü çeviriyorum; gözü morarmaya başlamış, düşerken bir yere çarpmış olacak. Bir süre ona şaşkınlık içinde bakıyorum. Sonra kafamı sallayıp donmuş bezelye almak için mutfağa gidiyorum. Üzerine eğilip bezelye torbasını başına bastırıyorum; Yan'ın babasıyla işler kötüleştiği zamanlarda annemin böyle yaptığını görmüştüm. Annem, avukatlara mor göz yakışmaz, demişti.

Babam gözlerini açıyor, bana sakınarak bakıyor. Gözlerindeki ifadeyi biliyorum ya da hatırlıyorum desem daha doğru. Daha önce de görmüştüm ama nerede gördüğümü hatırlayamıyorum. Beni itiyor, ama gücü pek yerinde değil.

Yan'ın kardeşi. Yüzündeki ifade aynı Yan'ın kardeşinin ifadesiydi. Şaşkın. Kararsız. Korku dolu. Çok tedirgin oluyorum; babamı bu halde görmeye kesinlikle alışkın değilim.

"Bunu tutman gerek," diyerek elini bezelye torbasını tuttuğum yere götürüyorum.

Homurdanarak bir şeyler söyleyip elimi itiyor. Elimi bırakıyorum, torbayı doğru tuttuğuna emin olmak için kısa bir süre onu izliyorum, sonra kalkıp odama çıkıyorum.

İçeri girince kapıyı kapatıyor ve kapının arkasına bir sandalye koyuyorum. Sonra ışığı kapatıp yatağıma giriyorum. Giysilerimi çıkarmıyorum. Böyle daha iyiyim.

Artık gerçeği bilmenin zamanı geldi. Acıyla yüzleşmenin, benim bu kadar uzaklaşmama ve her şeyi unutmama sebep olan her neyse, onun gözlerinin içine bakmanın zamanı geldi.

Korksam da...

Artık hazırım.

Ağır ağır, çekine çekine gözlerimi kapıyorum. Ve uyku, yavaş yavaş, azar azar kollarının arasına alıyor beni.

Will değilim artık.

Geri Gelenler'den biriyim.

Hava soğuk, taze ve canlı. Sabahın erken saatleri; çiy damlalarını havada, ayaklarımın altında hissedebiliyorum. Koşuyorum, son hızla koşuyorum. Göğsüm yanıyor. Soluğum kesiliyor. Sendeliyorum, ama yine de ayakta kalmayı beceriyorum; yavaşlamayı göze alamam. Daha hızlı olmalıyım, onlara yetişmeliyim. Onlar buradalar. Buralarda bir yerdeler. Elimde yarım yamalak koordinatlar var, adamlarımdan biri benim için ele geçirmişti. Onlar benim adamlarım. Bu düşünce bana güven veriyor, devam etmem için cesaret veriyor. Koşmaya alışkın değilim; daha çok bilgi beklemeye alışığım. Ama bu çok önemli. Orada olmam şart. Orada görünmem şart.

Telsizim cebimde; elimi cebime sokmak, içim rahatlasın

diye çalışıp çalışmadığını kontrol etmek istiyorum, ama buna zamanım yok. Eğer oradaysalar, bunu şimdi, çok geç olmadan öğrenmemiz gerek. Üstünlüğü ele geçirmemiz gerek. Koşuyorum. Bir tarlayı geçiyor, ormanlık arazi boyunca koşuyorum.

Düşmanlarımız zeki; bütün bunları iyice düşünmüşler. Ama yeterince zeki değiller.

Ve bunun bedelini ödeyecekler. Her şeyi yok etmeye çalışıyorlar; bunu yapabileceklerine inanıyorlar. Ama başaramayacaklar Önünde sonunda görecekler; derslerini alacaklar. Onlara derslerini biz vereceğiz. Onlara doğru yolu göstereceğiz. Tabii görmek isterlerse.

Ağaçlık alanda bir açıklık görüyor ve biraz yavaşlıyorum; artık hızlı bir tempoda yürüyebilirim. Açıklık alana sessiz ve gizli bir şekilde ulaşıyorum. Gerçeği kendi gözlerimle görmek zorundayım. Bir kamp var; çeşitli büyüklüklerde çadırlar, insanların varlığını belirten belli belirsiz sesler. Büyük su hazneleri görüyorum, birkaç tane de derme çatma kabin. Tuvalet mi bunlar acaba? Duşlar mı? Daha büyük bir çadır; gıda çadırı olabilir. Bunların çevresinde oturan, yürüyen ve alçak sesle konuşan yüzlerce insan var Gözlerinde endişe, bitkinlik ve kaygı var. Çocuklar, anne-babalarının yanında ilgisizce oturuyor. Sorumluların kim olduğunu anlamak çok kolay; ellerinde dosyalar, kararlı adımlarla yürüyorlar. İnsanları kontrol etmek, çocukların ağızlarının içine bakmak, yön göstermek, dinlemek için arada bir duruyorlar. Onlar da çok bitkin görünüyor, ama kararlı bir hava var üzerlerinde...

Onlar beyaz. Britanyalı olmalılar

Diğerleri öyle değil.

Toplamda kaç kişi olduğunu hesaplamaya çalışıyorum: Çadırların içini ve kampın bu kısmından ilerisini göremiyorum.

Ama ellerindeki kaynaklardan, su tanklarının büyüklüğünden sayıyı tahmin edebiliyorum. Beş yüz ile bin kişi arasındalar. Belki de iki bin. Burada belki bir hafta kalmalarına yetecek kadar kaynakları var. Peki ya sonra?.. Daha fazla kaynak gelecek mi? Buradan ayrılma tarihi belli mi?

Telsizimi çıkarıyorum, sesim duyulmasın diye biraz geri çekiliyorum. Bilgileri aktarıp koordinatları veriyorum. Telsizin diğer ucundaki ses bana güven veriyor. Gelecekler. Saatler değil, dakikalar içinde burada olacaklar. Oturmak için bir yer buluyorum, ağaçların gizlediği ve zemini yumuşak hale getiren çimlerle kaplı bir yer burası. Yavaşça yere çömeliyorum. Ve adamlarım gelene kadar bekliyorum.

Yoldaşlarım. Onların benden çok memnun olduklarını biliyorum; davamız için bir araya geldik. Benim davam. Beceriklilikle ve savunduğum tezlerle, içine düştükleri çaresizlikten çıkmaları için bir yol göstererek onları zaman içinde ikna etmiştim. Hepsi çaresizlik içinde. Ekonomik ve toplumsal sorunların verdiği umutsuzluk, değişiklik yapmak için verimli bir toprak sunuyordu. Oturup baş başa verdik, fısıltıyla konuşarak izleyeceğimiz yolu tartıştık. Dinledim, izledim. Sonra da ayağa kalkıp emir vermeye başladım. Karar vermiştim. Artık zamanı gelmişti.

Sonra dağıldık; ben de onlardan biriyim. Onların hem lideri hem de yoldaşıyım. Halkın içinden biriyim. Kendi halkımızın. Haksızlığa karşı, adaletsizliğe karşı savaşmak zorundayız. Burası bizim ülkemiz, özgürlükler ülkesi, haklar ülkesi. Ülkemizi geri alacağız. Yeniden bize ait olmasını sağlayacağız. Adamlarımın gözden kaybolmasını izliyorum, içim gururla, heyecanla doluyor. Bunu ben yaptım. Bunun gerçekleşmesini ben sağladım. Muhalifleri faka bastıracaktık. Bizden daha zeki olduklarını sanıyorlar; kontrolün ellerinde olduğunu sanıyorlar. Ama

aslında kontrol edebilecekleri hiçbir şey yok. Biz onlardan daha öndeyiz; yenilmeyeceğiz. Görecekler. Sonunda görecekler bunu.

Bir silah sesi duyuluyor, sonra diğeri, bağıran ve koşturan insanların sesleri. Birkaç dakika daha bekleyeceğim. Biraz daha silah sesi, giderek artan bağırışlar, koşuşturma, haykırışlar. "Yardım edin, lütfen bize yardım edin." , "Bunu yapamazsınız." Dinleyerek bekliyorum. Yavaş yavaş belli bir düzen geliyor. İnsanlar sıraya sokulacak, saklanan çocuklar da saklandıkları yerden çıkarılıp düzene sokulacak. Bekliyorum... Sonra ayağa kalkıyorum. Yavaşça kampa doğru yürüyorum. Mültecilerin yüzlerindeki korkuyu görebiliyorum; kamp sorumlularının yüzlerindeki öfke ve hiddeti görebiliyorum. Düşmanlarımız. Teröristler. Onlar tehlikeliler; bir mesaj göndermek için onların icabına çok hızlı bir biçimde bakmak gerek. Ellerinin kollarının bağlanmalarını izliyorum. Burada saklanabileceklerini sanmışlardı, onları bulamayacağımızı sanmışlardı. Ne budala insanlar; onlara saygı duymuyorum. Hainler. Gerçeği göremiyorlar, göremeyecekler de. Yavaş yavaş onlara doğru yürüyorum.

Başka bir yerdeyim. Sıcak bir yerde. Boğucu bir sıcak var. İzliyorum ama orada değilim. Bir adam, ben değilim o, ama bir kamyonetin içinde oturuyor. Okulun dışında. İçeride ise insanlar bekliyor. Hepsi korkmuş, aç, yorgun ama buraya kadar gelmeyi başarmışlar; bu durum onu rahatlatıyor. Yaşlılar ortalıkta dolaşıyor, alçak sesle konuşarak birbirlerine güven veriyorlar. BM (Birleşmiş Milletler) ekipleri gelmiş. Bizi koruyacaklarını söylüyorlar.

Uzun boylu insanlar. Gelincik çiçeklerine benziyorlar.

Gözleriyle ölümü ve yıkımı görmüş; çocuklarını kucaklarına, sırtlarına alarak çok uzak yollar kat etmişler bacaklarıyla. Evleri talan edilmiş, komşuları öldürülmüş, sahip oldukları her şeyi kaybetmişler.

Burada güvendeyiz, diyorlar.

Bekliyorlar. Omuzlarını rahat bırakıyorlar, bırakmaya çalışıyorlar. Daha kolay soluk almaya başlıyorlar Geleceklerini düşünüyorlar, kendilerine veya sevdiklerine soracak zamanlarının olmadığı sorular soruyorlar. Nereye gidecekler? Her şey bittiğinde ne olacak? Ölümlerin intikamı alınacak mı? Nasıl başa çıkacaklar? Birbirlerinin gözlerine bir daha nasıl bakacaklar?

Daha fazla insan geliyor; kapılar arkalarından kapanıyor. Yaralar tedavi ediliyor. Kurtarılamayanların çığlıkları, onları sevenlerin ağlamaları duyuluyor.

Ortam kısmen düzene giriyor. İnsanlar ailelerini, köylülerini bulup bir araya toplanıyor.

Adam kamyonetten çıktı. Arkadaşına bir işaret gönderdi. Şimdi okula doğru yürüyorlar.

İçeride, ışıklar sönüyor.

Başka bir sahne, başka bir yer. Bir dizi insan. Zavallı, acınası insanlar. Şimdiden mahvolmuş haldeler; yürüyen ölülere benziyorlar. Onları bekleyen bir gelecek olmadığını biliyorlar mı? Bunu anlıyorlar mı? Havada küller uçuşuyor. Anneler çocuklarını kırıntılarla besliyorlar, birbirlerine destek olmaya çalışıyorlar. Bakışları boş, küçülmüş suratlarına fazla büyük geliyor gözleri. Hastalığın, çürümüş etin kokusunu alabiliyorum. Kül, ciğerlerimi dolduruyor. Mendilimi ağzıma götürüp burnumu

kapıyorum. Sıraya bakıyorum; yüzlerine, bitkin bedenlerine bakıyorum. Sıra yavaş yavaş ilerliyor. Alnımda beliren birkaç damla teri siliyorum.

Uyanıp gözlerimi açtım. Korkuyorum. Devam etmek istemiyorum. Doğrulup bacaklarımı yataktan aşağıya sallıyorum. Nefes nefese kalmışım. Terliyorum. Banyoya gidip yüzüme su çarpıyorum. Aynadaki yansımamı fark edince ürküyorum. Yatağa dönmek istemiyorum. Uyumak istemiyorum. Evin içinde dolaşıyorum ama bunun işe yaramayacağından eminim. Uyumak zorundayım. Bilmek zorundayım. Görmek ve hatırlamak zorundayım. Yoksa delireceğim, patlayacağım.

Ağır adımlarla odama dönüyorum. Kapıyı kapatıyorum. Yatağa giriyorum.

Daha fazla kaçamam. Acıyla, kederle yüzleşmek zorundayım. Cesaretimi toplamak zorundayım. Yumruklarımı sıkarak yavaşça gözlerimi kapıyorum.

Tekrar kamptayım, içime çektiğim nemli İngiliz havası çok hoşuma gidiyor. Artık beni fark etmişler ve doğrudan bana bakıyorlar. Hepsi. Umurumda değil. Dikkat çekmeye alışkınım; hatta bunu seviyorum. Liderlik. Yön verme. Tüm ihtiyacımız bu. Ülkeme verdiğim bir hediye. Bunu içtenlikle veriyorum, zamanım ve emeğim feda olsun. Acelem yok; ayaklarım beni onlara adım adım yaklaştırırken beklemelerine izin veriyorum. "Buranın sorumlusu kim?" diye soruyorum önlerinde durduğumda. Adamlarımdan biri, bir kadını öne itiyor. Kadının gözlerinde meydan okuyan bir bakış var. Onun haklı olduğunu söyleyen bir bakış. Ama yanılıyorlar; kadının verdiği zararın farkında değiller. Kadının bunu öğrenmesi için artık çok geç ama diğerleri öğrenecek. Diğerleri de onun peşinden gitmeyecek. Ona birkaç saniye

bakıyorum. "Burada kaç kişi var?" diyorum sertçe. Hiçbir şey söylemiyor. Adamlarımdan birisi kadının sırtına bir silah dayıyor. "Kaç kişi?" diye soruyorum tekrar. Cesaretini topluyor. "Bin kişi," diyor. Sesinde gurur var. Ona acıdığımı gösterircesine başımı iki yana sallıyorum. "Bin kişiyi buraya mı getirdiniz? Ne için? Neden yaptınız bunu?"

"Kaçmak için," diyor acı bir tonda. "Tanrının cezası bu yerden gitmek için."

"Tanrının cezası mı? Hayır," diyorum sakince. "Tanrı bize ceza vermez. Sen verirsin. Sen ve senin hain yandaşların."

"Bırak gitsinler. Evlerine dönmelerine izin ver."

"Evlerine mi? Evlerinin burası olduğunu söylüyorlardı."

"Bırak onları. Eğer onlardan bu kadar nefret ediyorsan bırak gitsinler."

"Bunu neden yapayım? Gitmeleri için fırsatları vardı ama kullanmadılar." Gözlerim kadının üzerinde, dik dik bakıyorum. Bakışlarını yere çeviriyor.

"Yanlış bir şey yapmadılar."

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, bu doğru değil. Ve giderlerse, geri gelirler. Başkaları da gelir. Elimde kanıtlar var. Peki senin elinde ne var?"

"İnsanlık," diyor.

Kahkaha atıyorum.

"İnsanlıkmış," diyorum. "Hayır. Gerçeği görmüyorsun. Görmeyeceksin de. Ülkemizi ve halkımızı korumalıyız. Kendi halkımız açlıktan ölürken sen bu işgalciler için kamp kuruyorsun."

"Açlıktan ölen yok," diyor. Öfkeleniyor bu kez. "İşsiz olabilirler ama aç değiller. Açlık çekmenin ne demek olduğunu bilmiyoruz biz."

"Yeter!" Öfkeli gözlerle ona bakıyorum. Adamlarım kadını kollarını kavrayıp arkasında tutuyorlar.

Yine o sıcak yerdeyim. Oradayım, ama bir yandan da değilim. Seyirci miyim? Yok, bundan daha fazlası. İnsanlar korku içinde çevrelerine bakıyor. Elektrik düğmeleriyle oynuyorlar. Elektrikler sönmüş. Bir çığlık kopsa da anında kesiliyor. Güven verici sesler duyuluyor. Geri gelecek. Sorun değil. Panik yapmayın. Burada güvende olduğumuzu, korunduğumuzu söylüyorlar. Buraya gelmemiz söylendi, biz de geldik. Artık güvendeyiz. Endişelenmeyin. Işıkların sönmesi sizi korkutmasın. Mum buluruz. Sorun yok.

Deliler gibi çarpan kalpler yavaşlamaya başlıyor. Duyduklarına katılırcasına başlarını sallıyorlar Paniğe kapılmamak çok önemli. Panik geçip gitti. Duydukları korku geride kaldı.

Erkekler, eşlerinin ve çocuklarının önünde onları korumak için duruyorlar.

Su, diyor bir çocuk. Su içmem lazım.

Su. Evet. Babasının içi rahatlıyor. Yapacak bir şey var. Basit, anlamlı bir şey. Gideceğim. Gidip sana su bulacağım.

Yürümeye başlıyor, odadan çıkıp bir koridora giriyor. Sıraya girmiş insanlar var. Su arıyorum, diyor.

Biz de, diye bir yanıt geliyor.

Başını sallıyor baba. Sıraya giriyor. Elinde boş bir şişe var. Şişeyi getirdiğine; kıyamet kopmasına rağmen, cehennemden palaları, nefretleri ve öfkeleriyle adamlar inmesine rağmen akıllı davranmış olduğu için memnun oluyor. Şişeyi yanından ayırmıyor. Onu gövdesine sıkıca bastırırken, göğsünün sıkıştığını hissediyor. Bir ses çıkarıyor, kendisinin bile tanımadığı bir ses bu. Gözyaşlarının yanaklarına aktığını hissediyor. Önündeki kadın arkasına dönüp ona bakıyor. Başını sallıyor ve elini adamın omzuna koyuyor. Oysa adam küçüklüğünden beri ağlamamıştı hiç. Çok utanıyor. Kadın başını iki yana sallıyor.

"Hiç görmememiz gereken şeyleri gördük. Kimsenin görmemesi gereken şeylerdi bunlar," diyor.

"Kızım..." Cümleyi tamamlayamıyor; yaşadığı dehşeti, hissettiği ve her zaman hissedeceği acıyı ifade edemiyor. Kızı. Artık bir kızı yok. İki oğlu var; onları kurtarmıştı ve şimdi yanındalar. Ama kızı... Onu onlardan kurtaracak kadar hızlı davranamamıştı. Şişeyi, sanki kızıymış gibi, sanki ona ikinci bir şans verilmiş gibi sıkıca göğsüne bastırıyor.

Ama ikinci bir şans verilmiyor. Onların, palalarını uzatarak kızına doğru gitmelerini izlemişti; onu kesmelerini, kendi kanı ve canı olan küçük kızının bedeninin cansız bir şekilde yere düşmesini izlemişti.

Ama şimdi bile yaptıklarının bununla kaldığına, kızını da diğer kadınlar ve kızlar gibi götürmediklerine minnettar olduğunu fark ediyor.

"Artık kızım yok. Sadece oğullarım var," diyor baba. Bunu yüksek sesle söylemek zorundaydı. Karısına söyleyemez çünkü bunu.

Kadın başını sallıyor. "Benim de annem yok. Babam yok. Kocam yok."

Elini kadının eline uzatıp sıkıyor; O halde, ailesinin dışında herhangi birisiyle ilk defa bu kadar samimi bir biçimde birkaç dakika kalıyor. Daha sonra kadının elini bırakıyor; kadın da önüne dönüyor. O an, sona eriyor. Duydukları kederi azaltamazlar; ama anlaşılabilirler. Bu bile bir şey en azından.

Thomas sıranın önünde bir karmaşa olduğunu duyuyor; bir tartışma çıkmış. Şimdi bile, bu karanlık günlerde bile insanlar kavga edebiliyor, diye geçiriyor içinden. Birisi çok mu fazla su almış? Yere su mu dökülmüş? Sırada bekleyen başka birine bilmeden de olsa hakaret mi edilmiş? Bağrışmalar giderek artıyor;

Thomas ileri doğru yürüyor.

Sıranın önünde iki adam var. Bir tanesi musluğa vuruyor, diğeri ise ona bağırıyor. Daha sonra yer değiştiriyorlar; bağıran adam musluğa asılıyor, diğeriyse onu azarlıyor.

"Sorun nedir?" diye soruyor baba. "Eminim bunu arkadaşça çözebiliriz."

Adamlar gözlerini kısarak ona bakıyor. "Arkadaşça mı?" diyor içlerinden biri. "Söyle bana arkadaşım. Bunu nasıl çözersin? Burada hiç su yok!"

"Su yok mu? Yani musluk mu bozuk?"

Adam başını iki yana sallıyor. "Bozuk değil," diyor buruk bir sesle. "Ben tesisatçıyım. Burada bozuk bir şey yok. Sorun şebekede. Suyu kesmişler."

Başka bir gürültü kopuyor, bir adam koridor boyunca koşuyor. Korkudan gözleri fal taşı gibi açık.

"Sorun nedir kardeşim?" diye soruyor baba. "Sana ne oldu?"

"Bana mı?" diyor adam şaşkınlıkla. "Bana değil. Bize. Hepimize. Kapılar. Kapıları kilitlemişler."

"Evet, tabii," diyor baba sabırla. "Korunmak için kilitledik kapıları. Güvenliğimiz için."

"Hayır," diyor adam. "Anlamıyorsun. Kapılar dışarıdan kilitlenmiş."

Sıra sıra dizilmiş insanların arasındayım yine. Yüzümde, ellerimde küller var. Koku giderek daha da ağırlaşıyor. Bunu hissediyorlar, tadını alıyorlar. Endişelenmeye başlıyorlar. Tedirginlikle bana bakıyorlar. El ele tutuşmuş, yalvaran gözlerle bana bakıyorlar Korumalarla görüşmek için kapıya doğru ilerliyorum. Bir gecikme olmuş; beklediklerinden daha çok konuyla ilgilenmek zorunda kalmışlar. Bir saat ya da daha fazla sürebi-

lirmiş. Tekrar sıraya bakıyorum; huzursuzlanmaya başlamışlar. Bir kadın yüksek sesle ağlıyor; duyduğu korku diğerlerini de etkileyecek, soruna neden olacak. Bir çocuk bağıra çağıra ağlamaya başlıyor. Ses, tahta üzerinde çivinin çıkardığı ses gibi beynimde gıcırdıyor. Korumaya bağırıyorum. "Daha fazla erkek. Diğer sıradan birkaç erkek alın. Şu işi çabucak bitirin."

Kadına ve çocuğa dönüyorum. Kadın duruyor; gözlerimde öfkeyi görüp çocuğunu susturuyor. Ama çocuk ağlamaya devam ediyor. Annesi bana çaresizlik içinde bakıyor. "Lütfen," diyor usulca. "Lütfen onu al. Oğlumu al."

Ona tereddütle bakıyorum.

"Lütfen," diyor yine, o kadar alçak bir sesle konuşuyor ki güçlükle duyuyorum. "Lütfen al onu."

Elimi cebime sokuyor ve usulca silahımı çıkarıyorum.

Panik içinde tekrar uyanıyorum. Ancak beynimdeki görüntüler gitmiyor. Bu gördüklerim rüya olmaktan çıktı. Hatıralar bu gördüklerim. Barajın kapağı açıldı artık; hatıralar akıyor ve onları durdurmam mümkün değil. Ben buyum. Kaçamıyorum. Görüyorum. Hepsini görüyorum.

Burası Afrika. Biliyorum. Nereden bildiğimi bilmesem de biliyorum. Öteki gruplardan ayrılmış birkaç adam aralarında konuşuyor. Etrafta aileler, keder içinde birbirine tutunmuş, su ve yiyecek olmadan birbirlerinin hayatta kalmalarına yardım ediyorlar. "BM bizi koruyacak. Gelecekler," diyor baba sessizce. "Buraya gelmemizi söylediler. Gelecekler." Başka bir adam başını mutsuz bir tavırla iki yana sallıyor. "İki hafta oldu. BM gelmeyecek. Eğer gelecek olsalardı çoktan burada olurlardı. Eğer

BM gelseydi, bu binada hastalıklar ve aç çocuklar olmazdı. Eğer gelselerdi, oğlum hâlâ hayatta olurdu..."

"Ama," diyor baba. "Ama..." Kendisini içinde bulduğu durumla ilgili mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyor. Yardıma muhtaç ve umutsuz bir halde kaldıkları bu durumu kabullenemiyor, kabullenmeyecek. O bir iş adamı. Mantıklı bir adam... BM, buraya gelmelerini söylemişti onlara. Bir planları olmasa bunu yapmazlardı.

"Ama yok," diyor diğer adam. "Neden anlamıyorsun? Bizi umursamıyorlar. Kimse bizi umursamıyor."

"Konu umursayıp umursamadıkları değil," diyor baba sarsılmaz bir tavırla. "Doğru ve yanlış ile ilgili bu. Asıl konu –"

Sözü bir sesle yarıda kesiliyor. Kapılar açılıyor. Daha önce hiç bu kadar rahatladığını hatırlamıyor baba. "Gördün mü?" diyor. "Gördün mü? Geldiler. Bizim için geldiler."

Ama konuşurken bile, işlerin yolunda gitmediğini gelen seslerden anlıyorlar. Çığlık. Başka bir çığlık. Herkese acil durumun sona erdiğini temin eden sesler gelmiyor. Onun yerine bağırışlar var. Öfkeyle bağıranlar. Bu sesler... sanki... Babanın göğsü sıkışıyor. Bu sesin ne olduğunu biliyor. Daha önce, köyünde de duymuştu bunu.

"Geldiler. Palalarıyla birlikte buradalar. Hepimizi öldürecekler."

Erkekler birbirine bakıyor. Daha sonra tek kelime etmeden dağılıyorlar; ailelerinin yanına dönmeleri gerek. Baba musluğu bırakıp koşmaya başlıyor; diğerleriyle birlikte koridorda buluyor kendisini. Ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde koşuyor, duvarlara çarpa çarpa koşuyor, yere düştüklerinde inliyorlar. Ailesini bıraktığı yerde buluyor; uyuyorlar. Huzur

içinde uyuyorlar. Karısını dürtüyor.

"Canım karıcığım. Uyanmak zorundasın. Bir sorunla karşı karşıyayız. Bir..." Ve bacağında bir ıslaklık hissediyor. Islaklığın ne olduğunu görse de görmeyi reddediyor. Görmeyecek bunu. Kırmızı boya bu. Öyle... öyle, evet...

"İşte. Burada bir tane var." Baba gelen sesi geç duyuyor, ama zaten artık gidecek bir yeri yok. Kendisine doğru koşan kişi genç bir çocuk, oğullarından daha küçük bir çocuk. Elindeki palayla babanın üzerine yürüyor. "Ölmek zorundasın. Bir sıçan gibi ölmek zorundasın."

Baba başını sallıyor ve karısının üzerine, ailesinin üzerine doğru düşerken gözleri kapanıyor.

Elinde pala olan çocuk. Kamyonetin içindeydi o. Bekliyordu. Bütün bu süre boyunca bekliyordu. Bunu biliyorum. Çünkü ben de izliyor, ben de onunla bekliyordum.

O çocuk benim. Hayır o çocuk değilim. Onun yerinde ben olmalıydım ama. Geri dönmezdim. Ama orada olmam gerekiyordu.

Ben...

Yataktan kalkıyorum, bir şekilde üzerime bir şeyler giymeyi beceriyorum. Gözlerimi kapatamıyorum. Bir daha gözlerimi asla kapatamam. Her göz kırpışım eziyet gibi. Gözlerimi her kırptığımda geriye gidiyor ve uçuruma yuvarlanıyorum. Oradaydım. Küllerle kaplı yerdeydim. Kemik yığınlarının ve insanlara ait eşya yığınlarının olduğu yerde. İnsanlığın uzun süredir var olmadığı yerde. İnsanın ruhunu emen yerde. Oradaydım. Diğer yerlerde de, oradaydım... Ama bu daha kötüsü. Çok daha kötüsü. Kaderimde acı çekmek var. Geri

Gelenler'den biri olmak var. İnsanların acısını hissetmek, çaresizliklerini ve kederlerini gidermek. Böyle söylemişlerdi. Bana söylenen aynen buydu. Hayır. Hayır, bana gerçeği söylemediler. Ben acı çekmiyorum. Acı da çekmedim.

Gemideyim. Gözlerimi yere çevirince elimdeki kamçıyı görüyorum. Yerleşim yerinde, cesetlerin ortasında duruyorum. Ölümleri benim elimden olmuş. Kamptayım. Polonya'dayım. Sıradakilerden değilim. İşkence görmeyeceğim, sırf var olduğum için gaz odasında zehirlenmeyeceğim. İşkenceyi yapan benim. Katil benim. Onları ölüme gönderen kişi benim. Çığlık atıyorum. Sesim çıkmıyor. Gözyaşlarım kurumuş ama bedenim sarsılıyor ve titriyor. Kollarımla bedenimi sarıyorum. Korku. Korku. Ben yapıyormuşum bunu. Korkunun kaynağı benmişim. Şeytan benmişim. O benim. Gözlerimi kapatıyorum. O anda daha fazla görüntü akıyor zihnime.

Lider benim. Bir yürüyüşteyim. Britanya Britanyalılarındır. Yabancılar Dışarı. Britanya'daki işler Britanyalılarındır. Bir gösterinin başını çekiyorum. Değişiklik zamanı geldi, topraklarımızı geri kazanmanın vakti geldi. Yeni bir vergi sistemini, yeni sosyal sınıfları tasarlayan kişiyim. Göçmenler için farklı kurallar olacak, onları daha da zorlayan, gitmek istemelerine neden olacak kurallar. Hiçbir hizmetten, hiçbir yardımdan faydalanmayacaklar; ne sağlık ne de eğitim hizmeti alacaklar. Buranın yerlileri onlara düşman kesilecek. Onları suçlayacak. İçinde bulunduğumuz bu kötü durumun suçlusu onlar, diyecekler. Geldikleri yere dönsünler. Zorla da olsa göndereceğiz onları. Eğer gitmezlerse de onları buna pişman edeceğiz. Burada, bizden çaldıkları topraklarda ölecekler. Dünyanın geri kalanı için de ibret olacak. Büyük Britanya tekrar büyük olacak. Bu işten zaferle çıkacağız.

Gözlerimi kırpıyorum. Şimdi görebiliyorum. Bu katliamın lideriyim. Gelecekte yaşanacak bir katliamın. Haklı olduğuma inanıyorum. Diğerlerini de ikna ediyorum. Bana nefretle bakan kadını görüyorum. Onu öldürüyorum. Kampı ateşe veriyorum. Çığlıkları duyabiliyorum... Kadın bana bebeğini uzatmaya çalışıyor. Ona dik dik bakıyorum. Sonra ateş ediyorum.

Okuldayım. Yan'ın kardeşinin yüzünü yumruğumla dağıtırken yüzünde korku dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Çaresizce parasını elime sıkıştırıyor; beş sterlinlik kâğıt para.

Alt kattayım. Babam yerde; onu yumruğumla yere sermişim.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Gerçek için hazır olduğumu sanmıştım, ama yanılmışım. Gerçek, hayal edebileceğim her şeyden çok daha kötüymüş.

Korkunun ta kendisiyim.

Bu benim kaderim.

Ve ben... buyum.

15. BÖLÜM

Yarı giyinik halde merdivenlerden sendeleyerek iniyorum ve doğruca babamın içki dolabına yöneliyorum. Viski. İstediğim tek şey viski. Şişeyi alıp kapağını açıyorum ve kafama dikiyorum. Boğazımı alev alev yakıyor, tadı petrol gibi. Biraz daha içiyorum. Alkolün verdiği o unutkanlığı yaşamak istiyorum. Öğürsem de içmeye devam ediyorum.

Evin dışına çıkıyorum, viski şişesini de yanıma alıyor, arada bir şişeyi ağzıma götürüyorum.

"Bana gerçeği söylemediniz!" diye bağırıyorum. "Bana acı çekeceğimi söylemiştiniz. Sizden biri olduğumu söylemiştiniz."

Yürümeye ve içmeye devam ediyorum. Başım hafifliyor, sözlerim belirsizleşmeye, gecenin içine doğru çözülmeye başlıyor. Yok olmak istiyorum. Geldiğim yere, hiçliğe dönmek istiyorum. Elli yıl yeterince uzun değilmiş. Onun bana dik dik bakan gözlerini ve etrafımızı saran külü görebiliyorum. Keder değildi; çaresizlik değildi; acı ya da onların veya sonunda başına gelenleri anlaması da değildi. Umuttu gözlerindeki. Her şeye rağmen, yarattığım bütün vahşete rağmen bana

bebeğini uzatıyordu. Bebeğini alacağımı, ona bakacağını ve kurtaracağımı umuyordu.

Hem de benim.

Şimdi her şeyi hatırlıyorum; o anda buzun nasıl çatladığını hatırlıyorum; korkunun başta yavaş yavaş, sonra daha hızlı ve ısrarcı bir biçimde içime sızmaya başladığını hatırlıyorum. Korkuyu uzaklaştıramıyordum, içinden geçtiği delikleri kapatamıyordum. Beni yiyip bitiriyordu. Çok fazla şey hatırlıyordum, çok fazla şey görmüştüm. Tek bir ruha sahip olan biri için çok fazlaydı bu.

Bir tartışma. Bağırıyorum. Çok fazla bu. Geri dönemem. Dönmeyeceğim. Bunu kaldıramam.

Kaldırmak zorundasın. Sen busun. Bir yolunu bulacaksın.

Neden geri geldim sanki? Daha fazla insanı gaz odasına gönderebileyim diye mi? Nereye gittiğimi bilmiyorum; kararsız bir şekilde sokakta yürüyor, lamba direklerine çarpıyorum. Hayır, aslında üzerlerine doğru yürüyorum. Çarpmak ve acı hissetmek zorundayım. İnsanlık dışı. Bu sözün artık ne anlama geldiğini biliyorum.

Benim o. O söz beni tanımlıyor. Ben kötüyüm. Annemin o çok korktuğu "öcü" benim.

Birdenbire duruyorum. Annem. Şişeyi sıkıca kavrayıp göğsüme bastırıyorum. Ben yapmadım. Bunu yapan ben değildim...

Yoksa ben miydim?

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Ağlayamıyorum; sadece sessizce inliyorum, midem safra dolu. Onu ben mi öldürdüm?.. Yoksa benim nasıl biri olduğumu bildiği, bunu görebildiği için mi öldürdü kendini?

Yolun ortasında duruyorum ama saat epey geç olduğundan hiç araba geçmiyor. Dizlerimi göğsüme doğru çekip ağır ağır sallanmaya başlıyorum. Ufalanıyorum sanki. Beni bir arada tutmaya yetecek hiçbir şey yok artık. Annem bana baktığında içimdeki şeytanı mı görüyordu? Ben onun oğluydum. Ben buydum. Ama şimdi... Şimdi bambaşka bir şeye dönüştüm. Artık içimde iyilik adına hiçbir şey yok.

Öne arkaya sallanıyorum. Eğer yeterince hızlı sallanırsam, varlığımı sona erdirebilirdim. Eğer yeterince hızlı sallanırsam her şey sona erebilir.

O adam beni işte tam bu haldeyken buluyor; kahve dükkânındaki, okulun dışındaki adam. Yanıma çömeliyor. Yalnızca bu hayatta kullandığı isim olsa da, adının Douglas olduğunu söylüyor. Geri Gelenler'in adı olmazmış; birbirlerini zaman içinde varlıklarını hissederek takip ederlermiş. Etiketlenmelerine gerek yokmuş. Cinsiyetleri de yokmuş. Geri Gelenler kadın, erkek, zengin ya da fakir olarak dönebilirlermiş dünyaya. Aynı kalan tek şey ruhlarıymış. Diğerlerinin aradığı şey de onların ruhuymuş.

Ben ileri geri sallanırken bunları bana yavaşça, yumuşak bir sesle anlatıyor. Sanki başkalarının konuşmalarını dinliyormuşum gibi dinliyorum onu. Kollarıyla beni sarıyor; silkelenerek kurtuluyorum.

"Benden uzak dur. Senin merhametine ihtiyacım yok. Bunu hak etmiyorum. Benim ne olduğumu biliyorsun."

Bildiği için; ben yerdeyken bana bir tekme vurmadığı için ondan nefret ediyorum.

"Kendinden nefret etmen çok doğal," diyor.

"Bana söylemedin," diyorum. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Eğer göremezsem, unutmaya ve daha önce hiç var olmamış olmaya daha yakın olurdum. "Bana gerçeği söylemedin."

"Gerçeği mi?"

"Kim olduğum hakkındaki gerçeği."

Douglas söylediklerimi iyice düşünmeye çalışıyor. "Hatırlamak zorundaydın," diyor sonunda.

"Bana acı çektiğim için elli yıl uzaklarda olduğumu söyledin. Esas nedenin..." Doğru sözcükleri bulmaya çalışıyorum. Herhangi bir sözcük olsa da olur. Sözcükler yine de yetersiz kalıyor. "Yaptığım... Benim bunları yapan kişi..."

"İnsanlar çok farklı şekillerde acı çeker Will," diyor Douglas. "Sen korkunç acılar çektin."

"Onu öldürdüm. Bebeğini öldürdüm."

Başını sallıyor. "Ne yaptıysan yaptın. Yapman gerekeni yaptın. Orada bunu yapmak için bulunuyordun."

"Kötü biri olmak için mi varım?" diye soruyorum öfkeyle. "Bunda bir sorun göremiyor musun?"

"Sen neysen osun."

Birkaç saniye söylediğini düşünüyorum. "Öyle miyim? Geri dönmek istemiyordum. Orada olmam gerekiyordu, öyle değil mi? Ruanda'da. Kamyonetteki adamın yerinde ben olmalıydım. O insanları ben öldürmeliydim. Kapıları kilitleyip ölmelerini beklemeliydim. Ama ben değildim. Başka bir Geri Gelen yaptı bunları. Geri dönmeyecektim."

"Sen neysen osun," diye yineliyor Douglas. "Ruhunun dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ama bu kaderini değiştirmez."

"Bana gerçeği söylemek zorundaydın." Kusmak, içimi boşaltmak ve başka birinin girip yaşaması için boş bir kabuk

olmak istiyorum. Ben olmayan birisinin benim bedenimde yaşaması için.

"Bunun için hazır değildin," diyor. "O noktaya istediğin zaman varmak zorundaydın."

"Varmak mı?" diyorum alaycı ve soğuk bir sesle. "Varmaz mıyım, vardım tabii."

Douglas yanıma oturuyor. "Sen kötü biri değilsin. İnsanların içindeki kötülüğü ele geçiriyorsun yalnızca. Aynı bizim acıyı ve kederi emdiğimiz gibi sen de kötülüğü emiyorsun. Aynı bizim gibi, hatırlıyorsun."

"İnsanları öldürdüğümü hatırlıyorum. Sıranın önündekilerin gaz verilerek öldürüldüğü ve yakıldığı bir yerde insanların sıraya girdiğini hatırlıyorum. Hatırladığım..." Tırnaklarımın avucumun içine girdiğini hissedebiliyorum. "Okuldan bir çocuğu sıkıştırdığımı hatırlıyorum. Her gün. Parasını almak için eşek sudan gelinceye kadar dövüyordum. Bilemezdim ki –" Cümlemi tamamlayamıyorum. Haklıydı. Ben neysem oydum. Elli yıldır dönmemiştim, ama şimdi dönmüştüm ve kötüydüm. Hiç değişmemiştim.

"Evet, geri geldin," diyor. İçinin rahatladığını sesinden anlıyorum.

"Ölmek istiyorum."

Bu fikir uyandığımdan beri aklımda olsa da, ancak şimdi sözcüklere dökebilmiştim.

"Hayır Will. Bunu istemiyorsun."

Yanıt vermiyorum.

"Travma geçirdin. Bu kadar uzun süre uzak kalmanın nedeni bu."

"*Travma mı* geçirdim?" Bunu kabul edemem. Geri çekiliyorum. "Acı çeken ben değildim. Bunu anlamıyor musun?"

"Anlıyorum Will. Zaman geçtikçe sen de anlayacaksın. Hepimizin oynaması gereken bir rolü var. Her rol de diğerine bağlı. Hepsi yapbozun çok önemli bir parçasıdır."

Ayağa kalkıyorum. "Yapboz mu? Bütün bunların yapboz olduğunu mu sanıyorsun?" Duyduğum tiksinti yüzümden akıyordu. "Bu bir rol yapma oyunu değil. Rol yaparken olanlar gerçekmiş gibi davranırsın ama bu... Bu çok daha farklı bir şey. Bunu anlamıyor musun? Eğer insanları öldürmezsem, onlara eziyet etmezsem, acı çekmezler. Sen de çekmezsin. Diğerleri de çekmez. Her şey sona erer. Biter, gider." Tepki vermesini bekleyerek gözlerinin içine bakıyorum, ama hiçbir tepki vermiyor. "İnsanların acı çekmelerini istiyorsunuz sanki. Sanki bundan keyif alıyor gibisiniz," diyorum suçlar bir tonla.

Douglas gülümsüyor. Bu durum beni daha da kızdırıyor. "Bu bir oyun değil," diyorum.

"Hayır, dalga geçmiyorum. Gülümsememin nedeni bunu ciddiye alınamam değil. Gülümsememin nedeni, sen ve ben... Biz seninle bu konuları daha önce de konuştuk. Ama konuştuğumuzda savunduklarımız farklıydı."

Soğuk bir ifadeyle ona bakıyorum. "Hayır, tartışmadık," diyorum. "Sen başka biriyle, bambaşka bir insanla tartışmış olabilirsin ama o ben değildim. Tartıştığın kişi Will Hodges değildi."

"Hayır," diye kabulleniyor Douglas. "Will Hodges'la tartışmadım."

Ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. "Şu an yüzleştiğin durum, insan varlığının gerçeği," diyor yumuşak bir sesle. "İnsanlık hali. Büyük keyifler, büyük acılarla baltalanır. İyiliklerin karşısında ise kötülük vardır. Bunların hepsi önceden

belirlenmiştir. Aynı, henüz çıkmadığımız bir yolculukta bizi bekleyen kilometre taşları gibi."

"Benim çıkmayacağım bir yolculuk," diyorum sıktığım dişlerimin arasından.

"Bu kaçınılmaz bir yolculuk Will. Bu, senin de yürümek zorunda olduğun bir yol."

Dönüp ona bakıyorum. "Öyle mi? Bütün söyleyebileceğin bu mu? Milyonlarca hayat yaşadın ve hâlâ bunu olduğu gibi mi kabul ediyorsun?"

"Pek çok hayat yaşadım," diye onaylıyor Douglas. "Tıpkı senin gibi. Bu beni herhangi bir konuda uzmanlaştırmıyor. Ama işlerin böyle yürüdüğünü anlamamı sağlıyor Will," diyor.

"O zaman sen de en az benim kadar kötüsün," diyorum öfkeyle. "Sen de bunun bir parçasısın. Hiçbir şey yapmadan oturuyor ve başına gelecekleri bekliyorsun. Sen de bu suça ortak oluyorsun. Peki, o zaman bütün bunların anlamı nedir? Her şey döne dolaşa tekrarlanıyorsa, hatırlamanın esprisi nerede? Senin amacın ne? Ya da bütün Geri Gelenler'in? Sonuçta savaşmıyor ve kötülüklere bir son vermeyi denemiyorsunuz bile, öyle değil mi? Her şeyi akışına bırakıyorsunuz. Çok zavallısınız. Acınacak durumdasınız."

Douglas derin bir soluk alıp yavaşça bırakıyor. "Haklısın," diyor en sonunda. "Bazı noktalarda haklısın. *Pasif* davranıyoruz Will. Geri Gelenler, insanoğlunu değiştiremez. Acılarını emmek ve hatırlamak için insanların ruhunu ele geçirebilir sadece. Sadece bizzat insanların kendileri düşmanlarıyla ve içgüdüleriyle savaşabilir. Biz sadece yanlarında bulunabilir, onlara destek olabilir ve yolculuklarında onlara eşlik edebiliriz. Onların önünde durabilir ve aldıkları darbelere göğüs

gerebiliriz; onları kendilerinden koruyabilir ve acılarına ortak olabiliriz. Ama onları değiştiremeyiz. Sadece insanlar kendilerini değiştirebilir."

"Peki ya ben? Aldıkları darbelere göğüs germiyorum, darbeyi vuran benim."

Douglas yavaşça başını sallıyor. "Evet öyle. Ama aynı zamanda da koruyorsun. Sen kötü değilsin Will. Karanlık tarafa geçmiş, ahlâklarını kaybetmiş, açgözlülüğün, öfkenin ve acıların tutsağı olmuş kadınların ve erkeklerin ruhlarını ele geçiriyorsun. Ruhunu ele geçirdiğin insanlar, insanlıktan çıkmış olanlar."

"Ama neden? Korunmaya ihtiyaçları yok ki?"

"Farklı bir şekilde korunmaya ihtiyaçları var," diyor Douglas usulca.

"Bu bana sorumluluktan kaçmak gibi geliyor," diyorum içim acıyarak.

"İnsanların hayatlarını nasıl yaşayacaklarını söyleyecek, inandığımız gibi davranmalarına zorlayacak olan bizler değiliz." Başımı birden kaldırıp bakıyorum; başka birisi konuşuyormuş. Yanımıza birisi daha gelmiş ama ben fark etmemişim. Alışveriş merkezindeki kız bu. Ellerini uzatmış, bana doğru yürüyor. "Will, bunu hiç kimse yapamaz. Biz sadece elimizden geldiğince korumaya –"

"Tabii tabii," diye sözünü kesiyorum. "Şimdi anlıyorum. Koruyoruz. Emiyoruz." Kafamı çeviriyorum. Kıza ve Douglas'a, onların acı ile dolu, hiçbir şey yapmamayı kabullenmiş gözlerine bakmaya dayanamıyorum. "Herhangi biriniz beni durdurmayı denedi mi? Ya da bizi? Peki burada kaç kişiyiz? Yani kaç tane kötü adam var?"

"Konu iyilik ya da kötülük değil Will; madalyonun iki yüzü olduğunu düşün."

"O zaman çok aptal bir madalyon bu," diyorum uzaklaşarak. "Anlamsız bir madalyon. Dünya da çok anlamsız ve ben artık dünya ile ilgili hiçbir şey istemiyorum. Ne de sizinle ilgili bir şey. Benimle bir daha sakın konuşma Douglas. Ne konuş ne bak ne de takip et beni. Benden bu kadar, tamam mı? Benden bu kadar!"

Ama benden bu kadar değil. Bu mümkün değil tabii, nasıl olsun? Çok uzun süredir yokluklarını umursamamayı seçtiğim, yüzlerce eksik parçası olan yapboza dönmüş zihnim şimdi anıların seli altında kalıyor; anılar tıpkı dalgalar gibi çarpıyor, dönüyor, midemi bulandırıp beni dehşete ve korkuya sürüklüyorlar.

Ne kadar süredir bunu yapıyordum? Kaç insan benim yüzümden acı çekmişti? Beni kim geri getirmişti; beni yaratmak gibi hastalıklı bir fikir kimin aklına gelmişti?

Bütün bu anıların, bütün bu korkunun arasında tek bir görüntü alnının ter basmasına, boğazımın kurumasına neden oluyor: Yan'ın kardeşi.

Çünkü o şimdiki zamanda gerçekleşen bir anı. Çünkü o gerçek. Çünkü onun başına gelenler çok uzun bir süre önce gerçekleşmedi. Çünkü ona saldıran başka bir ruh değildi. Benim ruhumdu. Bana bakışlarındaki ifadeyi bütün bu süre boyunca anlamamıştım: Sitemi. Korkuyu.

Bendim. Ona ben saldırmıştım. Benim elimdi. Benim yumruğumdu.

Hatırlamamayı mı seçmiştim? Böyle bir şansım var mı? Böyle her şey daha mı kolay?

Midem bulanıyor, hasta gibiyim: Bunun nedeni viski mi yoksa kim olduğumu öğrenmem mi, bilmiyorum. Bir araba hemen yanımızdan geçiyor, az kalsın bize çarpıyordu; bizi ezip geçmemiş olduğu için üzülüyorum bir an.

Bunu ben istemedim.

Gaz ile öldürdüğüm insanlar da istememişti. İşkence ettiğim insanlar da böyle olmasını istememişti.

Ben böyle biri değilim.

Ama bunun doğru olmadığını da biliyorum. Ben bir kaçığım. Şeytani, sadist bir kaçık.

Elimi cebime sokuyorum. Beş sterlin. Her gün mü veriyordu bu parayı? Acaba parayı nereden alıyor, diye geçiriyorum aklımdan. Babasının olanlardan haberi var mı? Peki Yan'ın?

Peki ya Claire?

Bu düşünce ile mideme yumruk yemiş gibi oluyorum.

Onu görmek zorundayım. Olanları açıklamak zorundayım. Dünya garip bir şekilde işliyor. Annemle paylaştığım en mutlu anılardan birine bir yalan yol açmıştı. Ne komik, annem yalan söyleyecek birine benzemiyordu; bunun için çok saf, çok güzel, çok hassas ve çok iyiydi. Muhtemelen o zamanlarda bu kelimenin anlamını bile bilmiyordum ancak bir gün okulu kırıp arkadaşımın evine gittiğimde, eve erken dönmüştüm ve karşılaştığımın yalan olduğunu hemen anlamıştım. Kapıyı açtığımda, Yan'ın babası bizim mutfaktaydı. Annemle birlikteydi. İçeri girdiğimi duymamışlardı. Çay içip konuşuyorlardı. En azından masanın üzerinde çay vardı. Fincanları ellerinde değildi. Kafa kafaya vermiş dikkatli bir şekilde konuşuyorlardı.

"Bilmiyor," dediğini duydum annemin. "Bilmesine imkân yok."

"Ona söylemek zorundasın," dedi Yan'ın babası. "Böyle bir adamı nasıl sevebilirsin? Bunu nasıl yaparsın?"

Annem başını salladı. "Böyle konuşma. Bana bu soruyu sorma. Eğer duyarsa... Öğrenirse... Bunu yapamam. Bırak bildiğim gibi yapayım."

Yan'ın babası omuz silkti. Ona baktım, kalbim deli gibi çarpıyordu. Yan'ın babasıyla, Yan'la, kardeşiyle ya da aileden herhangi biriyle konuşmamamız gerekiyordu. Babam bize öyle söylemişti. Yolda gördüğümüzde bile yüzlerine bakmamalıydık. Onlar alçağın önde gideniydi. Günün birinde yaptıklarının cezasını çekeceklerdi ve o güne kadar onlarla hiçbir ilişkimiz olmamalıydı.

Beni ilk Yan'ın babası gördü; anneme işaret etti. Annem çok şaşırmıştı.

"Will! Merhaba hayatım!" dedi. Sesi telaşlı geliyordu. "Erken gelmişsin. Ben de tam... Biz de...

Başka ne söylediğini tam olarak hatırlamıyorum. Ama her zamankinden daha özenli davrandığını hatırlıyorum. Ceketimi çıkarmama yardım etti, okul çantamı aldı ve yemek götürdüğüm kapları boşalttı. Daha sonra sıcak su musluğunu açtı, fırçanın üzerine bulaşık deterjanı döktü ve yemek kaplarını yıkamaya başladı. Genellikle sabah içine yiyecek koymadan önce peçeteyle silmekle yetinirdi. Onu sessizce izledim. Göz ucuyla Yan'ın babasının da onu izlediğini görebiliyordum.

"Sen iyi misin Will?" dedi ağır bir ses tonuyla. Rahat görünmeye çalışsa da çok huzursuz olduğunu biliyordum.

Garip bir havayla başımı salladım. Ayaklarıma baktım.

Yan'ın babası ayağa kalktı.

"Pekâlâ, çay için teşekkürler Chloe. Annen çok güzel çay yapıyor," dedi, sanki her şey yolundaymış gibi gülümseyerek.

Başımı salladım.

Yan'ın babası izin isteyip gitti. "Biz de tam sohbet ediyorduk," dedi annem neşeyle. Fazla neşeliydi. Bir an bana baktı, yanakları hafif kızarmıştı. "Babana bunu söylemen gerekmiyor, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. Kararımı kolayca vermiştim, ama üzerime ağır bir yük binmişti. Dostlar birbirine yalan söylemezdi. Birbirine yalan söyleyen dostlar, dost kalamazdı. Bunu herkes bilirdi. Babam bunu öğrenirse... Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. O gece geç saatlerde annemle babamın tartıştıklarını duydum. Gürültüler geliyordu, kapı çarpma sesleri, televizyonda kavga eden insanların çıkardığı gürültüye benzeyen sesler. Ne zaman kavga ettiklerini duysam, annem ertesi sabah normalden daha neşeli olurdu. Daha fazla makyaj yapar, daha renkli giyinirdi; sanki pembe rengi her şeyi yoluna sokacakmış gibi...

Annem yaklaşık bir saat boyunca peşimde dolandı, ev ödevime yardım etti, bana bisküvi getirdi ve izlediğim televizyon programı hakkında sorular sordu. En sonunda içini çekerek kanepede yanıma oturdu. Bir kolunu omzuma attı. "Bazı insanlar köprüleri yıkarken, bazıları da yapar," dedi. "Beni anlıyor musun Will?"

Omuz silktim.

"Köprü derken, gerçek köprülerden bahsetmiyorum. Konuşunca kurulan köprülerden, arkadaşlık köprülerinden bahsediyorum. Bu nedenle eğer birisini üzersen ya da birisi

seni üzerse, özür dileyerek ya da sadece onları dinleyerek bir köprü kurarsın. Anlıyor musun?"

Söylediklerini düşündüm. "Pazar günü Claire'in futbolculuğunun beş para etmez olduğunu söylemiştim," dedim en sonunda. Ama daha sonra başka konularda çok iyi olduğunu da ekledim. Onun arkadaşım olarak kalmasını istiyordum.

Annem bir an bana baktı; ağlamaklı görünse de, ağlamadı ve uzanıp beni alnımdan öptü. "Sen çok iyi bir çocuksun, bunu biliyorsun değil mi?"

"Öyle miyim?"

"Ah, evet hayatım. Sen *benim* mükemmel oğlumsun. Sen sahip olabileceğim en iyi çocuksun."

Annem bunları söyledikten sonra hissettiğim heyecanı ve midemdeki sıcaklığı hâlâ hatırlarım. Onun sahip olabileceği en iyi çocuktum. Ben buydum; Will değil, dilbilgisi sınavlarında sondan ikinci gelen çocuk değil, annemin en iyi çocuğuydum.

Artık hiç kimsenin en iyi, hatta iyi çocuğu değilim. Hatta iyi bile değilim. İyinin tam tersiyim.

16. BÖLÜM

Bu sefer güvercin gibi ötmüyorum. İşkenceciler böyle şeyler yapmaz, değil mi? Sadece tırmanıp penceresini tıklatacağım. Gecenin bir yarısı olduğu için uyanması zaman alıyor. Sonra uzanıp perdesini açıyor. Güzel bir rüyadan uyandığını gösteren bir ifade var yüzünde; yastık yüzünden kırışmış cildi yumuşak ve sıcak, gözlerinde şaşkın bir bakış var. Onun yerinde olmak, daha önce yaşananların ve gelecekte olacakları bilmemenin verdiği masumiyete sahip olmak istiyorum aniden. Hayatı olduğu gibi yaşamak istiyorum.

Bana kaşlarını çatıyor, sonra da pencereyi açıyor. "Uykum var Will. Önemli bir şey mi var?"

Başımı sallayıp içeri tırmanıyorum. Esneyerek yatağına geri dönüyor. Yatağın ucuna oturuyorum; yumuşak, sıcak battaniyelerinden birine sarılıyorum.

Claire tekrar doğruluyor. "Berbat görünüyorsun. Titriyorsun sen... Will, üzerinde ne var?"

Üzerime bakıyorum. Yolda kirlenmiş çoraplarım, pijama altım ve tişörtüm var. Çoraplarım delinmiş.

"Acelem vardı," diyorum omuz silkerek.

"Acelen mi vardı?" Bana kuşkuyla bakıyor. "Neden? Yine rüya mı gördün?"

Başımı evet anlamında sallıyorum. Sonra fikir değiştirip hayır anlamında iki yana sallıyorum. Bu durumu nasıl açıklayabilirim? Aniden kendimi çok yaşlı hissediyorum. Çok yalnızım. Belki de buraya gelmek pek iyi bir fikir değildi. Çektiğim acıyla, bildiklerimle Claire'i de kirletmek istemiyorum. Onun bana düşman kesilmesini istemiyorum, ama bunu yapmazsa daha fazla hayal kırıklığına uğrayacağım.

"Will? Bana neler olduğunu anlat."

"Gördüğüm rüyalar gibi, ama daha kötü bir şey," diyorum dikkatle. "Tekrar gördüm ama rüya değildi onlar. Kim olduğumu gördüm. Ben onlardan biriyim. Geri Gelenler'den biriyim. Hatta onlardan biri bile değilim. Ben kötü kalpli biriyim Claire. Ben şeytanım. Kendimi gördüm. Kim olduğumu gördüm. Onlar gerçekti Claire. Gerçekten oldu o olaylar. Oradaydım. Oradaydım ve..."

Daha önce akmayan gözyaşlarım şimdi şarıl şarıl akıyor. Kendime acıdığım için mi? Ağlarken bile kendimden nefret ediyorum. Claire kollarını bana doluyor; ben kendimi çekiyorum.

"Senin anlayışını hak etmiyorum," diyebiliyorum en sonunda. "Benden nefret etmeni istiyorum. Benimle ilgili her şeyden nefret etmeni istiyorum."

Bunu söylerken samimi olduğumu fark ediyorum, böylece kendimi daha iyi hissediyorum. Kendime olan nefretim yeterli gelmiyor çünkü.

"Peki," diyor dalga geçer gibi. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum.

"Ben şaka yapmıyorum. Ciddiyim Claire. Durumun ne kadar ciddi olduğu konusunda hiçbir fikrin yok."

Aniden içimi bir korku kaplıyor. Diğerlerine zarar verdiğim gibi ona da zarar vereceğimden korkuyorum. Geriye çekiliyorum. "Gitsem iyi olacak."

"Will." Sinirli bir şekilde kollarını kavuşturuyor. "Beni gecenin bu saatinde uyandırdın. En azından neden olduğunu açıklama nezaketini göster."

Yutkunuyorum. Boğazım kavruluyor. Gözüm, Claire'in başucundaki masasının üzerindeki bir bardak suya takılıyor. Claire, baktığımı görüp bardağı bana uzatıyor. Suyu dikiyorum; soğuk ve rahatlatıcı. Bunu bile hak etmiyorum aslında.

Derin bir soluk alıyorum. "İnsanlar," diyorum, "peşimde olan insanlar. Geri Gelenler. Bana yalan söylediler."

"Tabii ki sana yalan söylediler," diyor Claire gözlerini devirerek. "Peki Will. Bak, şu anda çok zor durumda olduğunu biliyorum ama lütfen kendini topla. Geri Gelenler diye bir şey yok. O insanların kim olduğunu bilmiyorum; kocaman bir yalandan başka bir şey değiller. Birisiyle bu konuda konuşmalısın. Belki..." erken kaşlarını çatıyor, alnı hafifçe kırışarak; "O doktora tekrar gitmeyi düşündün mü?" diye soruyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Deli doktorundan mı bahsediyorsun?"

"Doktor," diye düzeltiyor. "İyi bir adamdı, öyle değil mi?"

Bir süre hiçbir şey söylemiyorum. Yaşadığım düş kırıklığı o kadar derin ki sanki bir tıpa çekildi de ben de o kara delikten aşağı düşüyorum. Benim deli olduğumu düşünüyor. Beni anladığını sanmıştım. Tekrar arkadaş olduğumuzu sanmıştım.

Oysa ki hiç arkadaşım yok.

Hiç kimsem yok.

Kendimi sakinleştiriyorum. Dikkatimi topluyorum. Yavaşça soluk alıyorum. Kanımın donmasına izin veriyorum; böylece güvende olabilirim.

"İlginç bir teori," diyorum, sesimde yeni bir hava var, deli doktoruyla ilgili yorumunu umursamıyorum. "Ama yanılıyorsun. Onlar gerçekten var. Onlar Geri Gelenler ve ben de onlardan biriyim. Aslında ben biraz daha farklıyım."

"Farklı derken ne demek istiyorsun?" diye soruyor.

"Kötü adam benim," diyorum hiçbir duygu katmadan, dümdüz bir sesle. İzlediğim bir filmle ilgili konuşuyorum sanki.

Claire tek kaşını kaldırıyor. "Kötü adam mı?"

"Ben şeytanım." Çok garip, sanki hava atıyormuş gibi hissediyorum. Sanki bu durumdan gurur duyuyorum.

Claire bana meraklı gözlerle baktıktan sonra ciddi olduğumu ve gülmediğimi görüyor. Ağzını açıp tekrar kapıyor. Birkaç saniye geçiyor, ama sanki zaman durmuş gibi.

"Şeytan mı?" diye soruyor sonunda. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," diyorum, "acı çekenlerden biri değilim, acıyı ben yaşatıyorum. Gördüğüm rüyalar... Onlar rüya değil, anı. Şimdi her şeyi hatırlıyorum. Öldürdüğüm insanlar var. İşkence ettiğim bir sürü insan. Ben şeytanım."

Kendimi garip bir biçimde rahatlamış hissediyorum.

"Öldürdün mü?" Claire bana kuşkuyla bakıyor.

"Bir sürü insanı," diyorum sakince, sanki son derece sıradan bir şeyden bahsediyormuşum gibi. Tarafsızlık. Tamamen tarafsızlık. Bu ben değilim, önemli değil, hiç önemli değil. Olanlar bir hiç. Her şey bir hiç.

"Külün kokusunu alabiliyordum. Ve onlarla birlikte olduğumu, onlardan biri olduğumu sanıyordum. Her şeyin böyle olduğunu sanıyordum. Ama değildim. Ben –"

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Bakışları beni rahatsız ediyor. "Kül mü? Ne külü? Ne sırası?"

"Kampta. Auschwitz'deydim. Ama tutuklulardan biri değildim Claire."

"Öyle mi?" Artık korkmuş görünüyor. Artık kafasına dank etmeye başlıyor. Yakında anlayacak. Gözlerimin içine bir daha bakamayacak. Bu da yapmam gereken şeyi daha da kolaylaştıracak.

"Yan'ın erkek kardeşi," diyorum. "Onun parasını çalıyormuşum. Bunu yaptığımı bilmiyordum, ama her gün onu dövüyor ve beşliğini alıyormuşum. Hem de her gün."

"Yan'ın kardeşini döven sen miydin?"

Başımı sallıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, buğulanmıştı. Anlamsız olan bir şeye anlam vermeye çalışıyor gibiydi.

"Demek sendin? Bunu ona yapan sendin, öyle mi?" Duyduklarına inanamıyordu. Öfkeden deliye dönmüş bir haldeydi. "Dar kafalıların evlerinin duvarlarına yazılar yazmaları ve pencerelerine tuğla atmaları yetmiyor muydu? Bir de o zavallı çocuğu dövüyordun, öyle mi? Hem de sen?"

Başımı sallıyorum. İtiraf etmek garip bir şekilde rahatlatıcı geliyor. Onun beni yargılamasına ve benden nefret etmesine ihtiyacım var.

"Gerçekten yaptıklarını hatırlamıyor musun?"

"Şimdi hatırlıyorum."

"Ailesi öyle endişeleniyordu ki," diyor Claire. "Olanları okul müdürüyle görüşmek istediler ama onları dinleyen

olmadı." Başını acılı bir ifadeyle iki yana sallıyor. "Çünkü onlar göçmen."

Birkaç saniye söylediğinin havada asılı kalmasını bekliyor. Daha sonra üzerime gelmeye devam ediyor. "O... O bunun hakkında konuşmuyor. Ona para vermemeyi de denediler ama... Sen... Durumu daha da kötüleştirdi bu. Bu kez eve kırık bir burunla döndü."

Benimle konuşmuyor artık; kendi kendine konuşuyor. Arkasına yaslanıyor, ona baktığımı görünce yüzü kızarıyor. Daha sonra ayağa kalkıp rahatsızlığını saklamak için hakaret etmeye başlıyor. Artık her şeyi görebiliyorum, her hareketin nedenini anlayabiliyorum. Nasıl mı? Hepsini daha önce de görmüş olduğumdan olabilir mi? Birden fazla hayat yaşadığım için olabilir mi?

"Demek bütün bunları yapan sendin, öyle mi? Tanrım, Will. Ona ne yaptığının farkında mısın? Peki ya ailesine?"

"Hayır. Her neyse. Buraya veda etmeye geldim."

"Veda mı?"

"Buradan gidiyorum. Benim adıma özür dilemeni istiyorum. Yan'ın kardeşinden."

Claire başını iki yana sallıyor. Yüzünden öfke okunuyor. "Yarın kendisine söylersin. Kaçıp gitme Will. Bu durumla yüzleş."

"Hayır," diyorum. "Hayır."

"Yaptıklarından sonra öylece kaçamazsın. Böylece her şeyin çözüleceğini mi düşünüyorsun? Hayır çözülmeyecek. Bu durumu düzeltmek zorundasın. Yaptıklarınla yüzleşmek ve bedelini ödemek zorundasın."

"Hayır Claire," diyorum. Öfkem sesime yansımaya başlıyor. "Gitmeden önce söylemem gereken bir şey daha var."

"Evet?" Sesinde arkadaşlıktan ve sevecenlikten eser yok artık. Sanki güneş batmış gibi. Ürperiyorum.

"Yan," diyorum. "O yapmadı."

"Biliyorum. Herkes bunu biliyor. Yalnız..." Babamdan ve Patrick'ten bahsetmek üzereyken tam zamanında engelliyor kendini.

"Evine sahte bir kanıt yerleştirdiler," diyorum. "Bir bıçak. Suçu onun üzerine yıkmak için. Bunu konuşurlarken duydum."

"Kimi duydun?" diye soruyor Claire nefesini tutarak.

"Babamı ile Patrick'i."

"Aman Tanrım."

"Evet. Neyse işte, artık biliyorsun."

"Ama bu yeterli değil. Bu durumu yetkili birine söylemek zorundasın. Mahkemede konuşmalısın. Bunu yapmak zorundasın."

"Yapamam," diyorum. "Gitmek zorundayım. Elimden geleni zaten yaptım, tamam mı?"

Yatağın üzerine çıkıp pencereyi açıyorum.

"Elinden gelenin hepsini yapmadın. Yan, hâlâ hapiste." Alt dudağı sarkıyor, aynı küçükken istediğini yaptıramadığında yaşadığı sinir krizlerinde yaptığı gibi. Hiç düşünmeden öne doğru eğiliyorum ve onu dudaklarından öpüyorum. Yumuşak. Sıcak. Bir an için kendimi eksiksiz biri gibi hissediyorum; bir birey gibi... sanki önümde başka olasılıklar, başka yollar varmış gibi...

Ama başka bir yol yok. Bunu biliyorum.

"Hoşça kal Claire," diyorum. Hiçbir şey söylemiyor; konuşamayacak kadar şaşkın bir halde. Pencereden çıkıp duvardan aşağı iniyorum.

18. BÖLÜM

Eve döndüğümde babamı oturma odasında beni beklerken buldum. Patrick de suratsız suratsız yanında duruyordu.

Patrick üzerime doğru yürüyüp beni yakaladı. "Sen hangi cehennemdeydin? Baban senin için endişelenmekten sabaha kadar uyumadı. Bütün gece kiminleydin?"

Ona sorgulayan gözlerle baktım. "Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Bana vurmak ister gibi bakıyordu. Babamsa koltuğunda oturuyordu. Tek gözü morarmış. Tedirgin gözlerle bana bakıyordu. O anda aklıma bir görüntü geldi; babam yerde yatıyor ve burnu kan içinde... Suçluluk duygusuyla ürperiyorum.

Bunu ben yapmıştım.

Öz babama yumruk atmıştım.

"Sen umurumda bile değilsin, seni küçük pislik!" dedi Patrick. Sanki bir perde kalkmıştı ortadan. Gerçek Patrick buydu işte. Gülümsemeler, espriler, hepsi numaradan başka bir şey değildi. "Ama babanı umursuyorum. Adaleti umursuyorum."

Adalet. Tamam, şimdi anlıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum; sadece kızdırmak için boş gözlerle ona bakıyorum.

"Pekâlâ. Neredeydin?"

"Dışarıda," diyorum.

Yüzü kızarıyor. Eğer babam yanında olmasaydı, kendini tutmazdı eminim.

"Dışarıda neredeydin?" diye soruyor. Bu sefer konuşan kişi babam. Ona bakıyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Seni endişelendirmek istememiştim."

"Onu endişelendirmek istememiş miydin? Bütün gece dışarıdaydın, güldürme beni," diyor Patrick dalga geçer gibi.

"Kötü bir şey yapmadım," diyorum dürüstçe. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Evinizin önünde bahçe yok mu?" diye araya giriyor Patrick.

Onu duymazdan geliyorum.

"O Hayes kızıyla birlikteydin," diyor babam. "O ailenin etrafında dolaşınanı istemediğimi bilmiyor musun? Bu konuda anlaştığımızı düşünüyordum."

"Claire mi?" Gözlerimi hafifçe kısıyorum. "Onunla birlikte değildim," diye yalan söylüyorum.

"Çok komik. İkinizi az önce birlikte gördüm." Patrick küstah bir biçimde sırıtıyor. "Arabayla dolaşıp seni bulurum diye dışarı çıkmıştım."

Ona ifadesiz bir şekilde bakıyorum. Claire hakkında endişelendiğimi görmesini istemiyorum. "Onunla birlikte değildim. Yolda karşılaştık. Claire Hayes umurumda bile değil. Yürüyüşe çıktım, tamam mı? Kendi başıma. Sadece biraz rahatlamak istedim."

Patrick ne söylemesi gerektiğinden emin olamıyor. Onunla dalga mı geçiyorum, yoksa doğruyu mu söylüyorum; emin değil. Babama bakıyor. Babam omzunu silkiyor.

"Ona bir şey söyledin mi?" diye soruyor Patrick, bana dönerek.

"Hangi konuda?"

"Ailesinin sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmadığını biliyorsun, değil mi? İngiltere'de doğanların hakkı olan işlerde bizim vergilerimizle geçinen yabancıların çalışmasını tercih ettiklerinden haberin var, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Patrick tehdit edercesine üzerime yürüyor. "Ona bir şey söyledin mi?" diye soruyor tekrar, her bir heceyi vurgulayarak. "Çocuk hakkında. Şu yabancı çocuk."

"Yan mı?" diye soruyorum. "Onun bir adı var."

"Sakın..." Patrick bana doğru ilerliyor, ama kılımı bile kıpırdatmıyorum. Babamla göz göze gelince kendini toparlıyor. "Buna değmezsin," diyor. "Kısa bir süre sonra bütün belalardan uzak kalacaksın Will," diyor. "Baban senin için yeni bir okul buldu."

"Yeni bir okul mu?" Merakla ona bakıyorum.

"Yatılı okul. Daha çok bir kampa benziyor. Senin gibi çocuklara saygılı olmayı öğretiyorlar."

Sırıtıyor. "Ah, Will, bekle de gör. Gününü göreceksin orada."

"Uzakta bir okula gitmek istemiyorum," diyorum babama. "Okulumu seviyorum." Normalde bu söylediğim cümledeki anlam karmaşasına gülerdim, ama şimdi hiçbir şeye gülecek halim yok. Babam bana bakmıyor. Sanki orada değil, sanki şimdiden kaçıp gitmiş gibi...

"Baban, senin gibi her şeyi herkesten daha iyi bildiğini sanan ukala bir evladı olsun istemiyor," diyor Patrick. "Biraz disiplin öğreneceksin. Okulun işletmecileri benim arkadaşlarım. İşlerini de çok iyi yapıyorlar. Sana bir kötülükleri olmayacak. Seni bir erkek yapacaklar Will."

"Erkek mi?" Zihnimde bir görüntü beliriyor. Yaptığım bir konuşma: *"Sizler Büyük Britanya'nın evlatlarısınız. Ülkemizi tekrar büyük bir ülke haline getireceksiniz. Diğerlerine öncülük edecek, onlara parlak ve şerefli bir gelecek sağlayacaksınız. Ülkemizi geri kazanacaksınız..."*

"Senin gibi mi yani?"

Patrick'in kızardığını görüyorum.

"Sen ne diyorsun Will?" diye soruyor hırsla. "Ne söylediğinin farkında mısın kaçık herif? Doğru dürüst bir arkadaşın bile yok, hain ucube! Eğer dikkatli olmazsan annene benzeyeceksin. Beni anlıyor musun? Zavallının tekisin! Beş para etmez birisin Will!"

Çok öfkeli. Ama benim kadar değil. Öfkem damarlarımı dolduruyor, sıcak ve kırmızı bir öfke; sonra sanki bir düğmeye basmış gibi sakinleşiyorum ve her şey sakin bir maviliğe dönüyor. Mavi bir öfke. Buz gibi.

"Beş para etmez biri olmanın nasıl bir şey olduğunu sen daha iyi bilirsin," diyorum. "Katili yakalamayı beceremediğin için suçu başkasının üzerine yıkıyorsun. Asıl zavallı olan sensin!"

Ağzı açık bir halde bana bakıyor. "Ne dedin sen?"

"Zavallı olduğunu söyledim. Ne yaptığını biliyorum. Yan'a yaptıklarını. Suçu onun üzerine attığını. Akıllıca Patrick. Gerçekten çok akıllıca. Sence insanlar işin gerçeğini öğrenince ne düşünecekler? Onlara gerçeği anlattığımda neler olacak?

Bunu yapacağım, biliyor musun? Herkese olanları anlatacağım ve sen de mahvolacaksın. Kariyerin yok olacak, kendini büyük bir adam gibi hissetmeni sağlayan o değersiz unvanın da kalmayacak. Hiçbir şeyin kalmayacak. Mahvolacaksın."

"Seni küçük..." Patrick üzerime atlıyor. "Bu ne cesaret, seni küçük pislik? Bunları söylemeye nasıl cesaret edersin?"

Ona karşılık vermeye hazırım. Yumruklarım sıkılı, bedenim gergin. Babam önce bana, sonra Patrick'e bakıyor. Şaşkınlık içinde. Böyle bir şeye hazırlıklı değil. Bana yardım etmesi için bekliyorum.

"Buraya gel!" diye haykırıyor Patrick.

Patrick beni yere serdiği anda babam da ayağa kalkıyor. Bana yardım etmeyecek demek ki... İkisi birden beni yere yatırıyor. Babam gözlerini kaçırıyor.

"Claire Hayes denen o kızla bunları mı konuşuyordun?" diye soruyor Patrick, sıktığı dişlerinin arasından. Gözleri kan çanağına dönmüş, suratı şişmiş ve kılcal damarları patlayacak gibi. "Sana o yabancı çocuk hakkında sorular soruyordu, değil mi? Peki neden, biliyor musun?"

Göğsümün üzerine bastırıyor; güçlükle nefes alıyorum. Ondan gözlerimi kaçırıyorum; başımı çeviriyorum.

"Sana nedenini söyleyeyim," diyor kahkaha atarak. "Seni önemsediğini düşünüyorsun, değil mi? Ama sen o kızın umurunda bile değilsin. O sadece *sevgilisine* göz kulak oluyor."

Kaçmaya çalışıyorum, ama babam ve Patrick beni sıkı sıkı tuttuğu için bunu yapamıyorum.

"Ağzından çıkanı kulağın duymuyor," diyorum sadece. Claire'in, benim iyi bir insan olduğumu, ne olursa olsun yanımda olacağını söyleyen sesi beynimde yankılanıyor.

"Onu görmek için her gün hapishaneye gidiyor," diyor Patrick sırıtarak. Bu durumdan zevk aldığı belli. "Onu öpüyor, yanında ufak tefek şeyler götürüyor. Onun gibi bir İngiliz kızı için ne utanç verici bir şey."

"Hayır."

"O da aynı ailesi gibi Will. Bencil. İnsanları kullanıyor. O düşmanımız Will ve sen bu gerçeği bir türlü göremiyorsun."

Başımı iki yana sallayıp onu görmemek için gözlerimi kapıyorum. Ama zihnime görüntüler giriyor: *Kontrol noktaları, dikilen duvarlar. Claire bir yanda. Gel buraya, Claire. Benimle gel. Başını hayır dercesine iki yana sallıyor. Onunla gidecek. Yan ile birlikte. Onu seçiyor*

Gözlerimi açtığımda Patrick'in elinde bant olduğunu görüyorum. Bantı babama uzatıyor ve ellerimi sıkıca kavrıyor. Bantın benim için olduğunu fark ettiğimde midem hopluyor. Beni bağlayacaklar. Karşı koysam da, kıvransam da işe yaramıyor. Ellerimi arkamdan bağlıyorlar.

"Bu senin iyiliğin için oğlum," diyor babam. "Önünde sonunda sen de anlayacaksın. İleride bir gün bana teşekkür edeceksin."

İleride bir gün... Hangi günden bahsettiğini biliyorum. Bunu görebiliyorum: *Kontrol noktaları kapanıyor. Kapılar aşağı iniyor. İngiltere, İngilizler için. Sınırlarımız içinde güvenlik sağlanıyor. Çevremi selamlıyorum. Kalabalık coşkuyla bağırıyor. Onların ardında da kovulanlar gemilere binmiş, köşe bucağa kıvrılmış, gözden kayboluyorlar. Bu artık bizim sorunumuz değil. Bizim sorunumuz değil...*

Bu görüntülerin zihnimden gitmesini istiyorum. Gözlerimi açtığımda babamın boş gözleriyle karşılaşıyor, tekrar

kapatıyorum. Mücadele ediyorum. Başım zonkluyor. Bağırmaya başlıyorum:

"Bırakın beni! Bırakın beni!"

"Bunu iç oğlum."

Ağzıma zorla bir şey döküyorlar; yutmamaya çalışsam da büyük bir kısmını yutuyorum.

Çığlıklarını duyabiliyorum. Claire'in bana tiksintiyle bakan yüzünü görebiliyorum. Onlarla birlikte. "Burası artık benim ülkem değil," diyor. "Artık burasıyla bir ilgim kalmadı. Seninle bir ilgim yok."

"Lütfen Claire!" diye bağırıyorum.

"Zavallı," diyor Patrick yine. "Will, bu kız seni kullandı sadece. Yabancı çocukla işi pişiriyor o."

Sesi komik geliyor, sanki yavaşlatmışlar gibi. Gözlerimi açamıyorum, açmak da istemiyorum. Yorgunum. Bedenim çok ağır.

"Tanrım, hiç durmayacak sandım," dediğini duyuyorum babamın. İçini çekiyor.

"Evet," diyor Patrick. "Daha önce de söylediğin gibi. Annesine çekmiş."

19. BÖLÜM

Uyanığım. En azından uyanık olduğumu sanıyorum. Ters giden bir şeyler var. Belki de rüya görüyorumdur. Gözlerimi açıyorum. Hayır, rüya görmüyorum. Odamda, yatağımdayım. Elimi hareket ettirmeyi deniyorum ama başaramıyorum. Birkaç dakika düşünsem de vazgeçiyorum. Gözüme çok önemsiz görünüyor. Rahatım yerinde; yalnızca ellerimi hareket ettiremiyorum. Çok önemi yok. Şimdilik ellerimi hareket ettirmemi gerektirecek bir durum yok en azından.

Odaklanmaya çalışıyorum, ama bu bir bulutu elimle tutmak gibi bir şey; aklım havada süzülüyor ve bir bilyon saniyeden daha uzun süreliğine hiçbir şey düşünemiyorum. Görüntüler görüyorum: Claire, Yan, Claire ve Yan... El ele tutuştuklarını görüyorum. Yan'ın onu öptüğünü görüyorum. Göğsüme bir bıçak saplanmış gibi canım acıyor. Öfkem kabarsa da çok uzun sürmüyor; ufka doğru süzülüyor.

Zihnimde Yan'ın kartondan bir maketini görüyorum. Bir fiskeyle yere düşüyor. Claire bana bakıp gülümsüyor. Tekrar bana ait. Bu daha iyi.

Ama tekrar ortaya çıkıyor. Yan yani. Şimdi kartondan değil; bir yumruk topuna dönüşmüş. Ona ne kadar sert vurursam

vurayım tekrar geri dönüyor. Bana bir iğne lazım. Ama iğnem yok. Claire'e iğnesi olup olmadığını soruyorum, ama boş gözlerle bana bakıp kafasını iki yana sallıyor.

Kapı açılıyor. Rüya mı yoksa hayal mi görüyorum, bilmiyorum. Zaten o anda ikisi arasındaki farkı da bilmiyorum. Başımı çevirip baktığımda babamın odaya girdiğini görüyorum. Yatağının ucunda oturuyor.

"Uyandın demek."

Ona çok öfkeli olduğumu hissediyorum. Nedenini bilmiyorum. Ama öfkem kısa bir süre içinde yok oluyor; çok çaba gerektiriyor öfkelenmek. Gözlerimi kapatıyor ve havada süzülme hissinin beni ele geçirmesine izin veriyorum: Yumuşak ve sıcak bir his. İnsanı sarıp sarmalıyor. Güvenli.

"Ben... Olanlar için üzgünüm. Ama şimdi iyisin. Her şey yoluna girecek Will."

Sözcükler beynime işliyor; sözcükler hakkında düşünüyorum; sonra tekrar uçup gidiyorlar. Üzgün mü? Neden? Hatırlamaya çalışıyorum.

"Senin de gördüğün gibi en iyisi bu," diye devam ediyor babam. "Göreceksin. Daha çok gençsin. Benim gördüklerimi göremiyorsun. Henüz insanları anlayamıyorsun. Patrick sadece senin iyiliğini istiyor oğlum. İkimizin de iyiliğini istiyor. Sen ve ben, biz bir ekibiz. Yalnızca ikimiz."

Ona bakmak için gözlerimi açıyorum; birkaç saniye sonra kendiliğinden kapanıyorlar. Böylesi daha iyi. Savruluyorum. Ellerim rahatsızlık veriyor; babamdan beni çözmesini istemeyi düşünüyorum, ama konuşacak enerji bulamıyorum. Çok daha önemli şeyler var. Ama ne? Neyin önemli olduğunu bilmiyorum. Hatırlayamıyorum.

"Eskiden üçümüzdük. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz içindik, değil mi? Aslında annenin düşündüğü kadar değildik. Patrick beni annen hakkında uyarmıştı, ama kulak asmadım. Ama sen öyle değilsin, değil mi Will? Sen anlıyorsun değil mi? Sadakatten söz ediyorum. Ekip çalışmasından. Biz aynı taraftayız, sen ve ben. Hatırlıyorsun değil mi? Hatırladığını söyle."

Başımı sallıyorum. *Aynı taraftayız.* Bu sözleri hatırlıyorum. Eskiden aynı taraftaydık. Evet, öyle olduğumuza eminim. Artık değil miyiz? Öfkeli yüzünü üzerime eğdiğini görüyorum, kızdığını hissediyorum. Neden? Hatırlamaya çalışıyorum. Yorgun ve kırgın gözlerini görebiliyorum. Patrick beni yere bastırıyor. Ama bu olay önceden olmuştu. Artık içimde kızgınlık yok. Birisi ile aynı tarafta olmak güzel bir şey. Özellikle de babamla. Onun beni sevmesini istiyorum. Aniden içimde, tekrar çocukmuşum gibi bir sıcaklık hissediyorum. Bunun neden olduğunu anlıyorum, başımı okşuyor. Eskiden annemin yaptığı gibi.

Yatağa biraz daha yerleşiyor, içini çekerek duvara yaslanıyor. Yağmur yağıyor dışarıda, iri damlalar camı dövüyor. İçerisi güvenli ve sıcak. Ben dışarıdaydım. Ne zaman? Dikkatimi toplayıp hatırlamaya çalışıyorum. Nehir. Nehir kıyısındaydım.

"Nehir kıyısındaydım," diyorum, herhangi bir nedeni olmadan. "Oradaydım. Annem. O da oradaydı..."

"Bu çok uzun zaman önceydi," diyor babam alçak sesle.

Ağzımı açıyorum. Çok uzun zaman önce olmadığını, daha az önce, birkaç dakika önce orada olduğumu söylemek istiyorum...

Ama aklım karışıyor. Annem orada değildi. Değil mi?

"Sen de biliyorsun," diyor babam, "annen kendinde değildi. O rezil herif onun bize düşman kesilmesine neden oldu."

Birkaç saniyeliğine bana bakıyor ve yüzümü inceliyor. Ağzım kapanıyor. Gözlerim de.

"Onlar bunu yapıyor, anlıyor musun? Her şeyi ele geçirmek istiyorlar. Anlamak zorunda olduğun konu bu. Şu Yan denen çocuk, o da aynı babası gibi. Kendisine engel olamıyor, doğası bu. Parazit onlar. İnsanları soyuyorlar. Babası da anneni çalmayı denedi. Yabancılara güvenilmez Will."

Yan. İçimdeki öfke tekrar kabarıyor. Bir iğneye ihtiyacım var. İğne bulmak zorundayım.

Bulut yavaş yavaş dağılıyor. Tekrar kaşlarımı çatıyorum. Bulutu sevmiştim. Verdiği güvenlik hissi hoşuma gitmişti. Tekrar gözlerimi açıyorum. O kadar ağır değiller artık. Babamın yüzünü doğru dürüst görebiliyorum şimdi. Sanki ağlamış gibi görünüyor. Kaşlarımı çatıyorum. Babam ağlamaz. Bulut yavaş yavaş dağılıyor. Tekrar kaşlarımı çatıyorum. Bulutu sevmiştim. Verdiği güvenlik hissi hoşuma gitmişti.

"İşin aslı, oğlum; onlarla savaşmak zorundayız. Aksi halde yok olur gideriz. Aksi halde bu ülkeyi, çalışarak elde ettiğimiz her şeyi, babalarımızın bize bıraktığı her şeyi kaybederiz. Aynı Patrick'in dediği gibi; sahip olduğun evin yarısının yasal olarak onlara ait olduğunu söyleyen birisi hiç hoşuna gitmez, değil mi? Bu doğru olur mu? Ama yaptıkları bu. Buraya geldiler ve şimdi her şeyi ele geçiriyorlar."

"Ele geçirmek," diyebiliyorum sadece. "Yan, Claire'i ele geçiremez baba."

Babam konuştuğumu fark edince biraz şaşırıyor. "Claire denen kız hakkında endişelenme. Buna değmez oğlum. O da diğerleri kadar kötü. Çok daha iyisini bulabilirsin."

"Ondan iyisi yok," diye mırıldanıyorum. "Claire, o..."

Susuyorum. Açıklayamam, en azından şimdilik. Açıklamak için gerekli sözcükler aklımda değil.

Babam başını sallıyor. "Pekâlâ oğlum. Sakın endişelenme. O Yan denen çocuğun icabına bakacağız, değil mi? Onun canına okuyacağız. Yaptıklarının bedelini bir bir ödeyecek."

"Neyin bedelini?.." diyorum kaşlarımı çatarak. Ne yaptığını hatırlayamıyorum. Yan. Yan ve Claire. İsimleri zihnimde süzülüyor. İki isim yan yana geldiğinde beni öfkelendiriyor. Onları ayırmayı deniyorum, ama ayrılmayı reddediyorlar. Canımı acıtan bir duyguyla her şeyi çözüyorum. Claire benim değil. Her zaman yanımda olmayacak. Yalan söyledi bana. Bana değil, Yan'a âşıktı. *Onu* seviyor. "Claire, Yan'ı seviyor."

"O çok salak bir kız," diyor babam beni sakinleştirmek istercesine. "Onsuz hayatın çok daha iyi. Aynı annen olmadan hayatımın daha iyi olduğu gibi. Kadınlar zayıf yaratıklar Will. Ama bedelini ödeyecek. Yan her şeyin bedelini ödeyecek."

"Yan bedelini ödeyecek," diyorum. Bunu söylemek iyi geliyor.

"Evet, ödeyecek," diyor babam. "Hem sadece o da değil. Hepsi. Şimdi bizimle dalga geçiyorlar. Dalga geçiyorlar oğlum. Her şeyimizi aldılar, annen gibi insanlar bunu anlayamıyor. Onları yaralı hayvanlar gibi görüyorlar. Onlarla ilgilenmek istiyorlar. Ama onların haşarattan farkları yok, Will. Buraya ait değiller ve biz de ülkemiz için savaşmak zorundayız. Aksi halde soyumuz tükenecek ve onlar kazanmış olacaklar."

Dudaklarımı ısırıyorum. Onların kazanmasını istemiyorum.

"Kadınlar söz konusu olduğunda hepimiz aptallaşıyoruz, değil mi oğlum?" Sesinde arkadaşça bir tavır var. Gözlerini ellerime çeviriyor. "Bu olanlar için çok üzgünüm," diyor bandı göstererek. "Patrick, seni benim kadar iyi tanımıyor. Eğer açıklayabilirsem anlayacağını biliyorum. Beni anlıyorsun, değil mi oğlum?" diyor ve saçlarımı karıştırıyor.

Beynim çok daha iyi çalışsa da her şeyin nasıl başladığını hâlâ hatırlayamıyorum. Yatağımda bağlanmış bir şekilde ne yaptığımı hatırlayamıyorum. Göğsüm, sanki birisi üzerinde tepinmiş gibi acıyor.

Babam derin bir iç çekiyor. "Seninle tartışmaktan hoşlanmıyorum oğlum. Gerçekten," diyor. "Ama daha önce söylediklerin, sahte delil yerleştirmemizle ilgili olan, kesinlikle doğru değil. Ortada bu şekilde konuşarak her şeyi mahvetmene izin veremeyiz. Anlıyor musun?"

Sahte delil yerleştirmek. Evet. Aklıma Claire'in bir görüntüsü geliyor. *Yetkili birine anlatmalısın. Bu durumu mahkemede anlatmalısın. Yan'ı kurtarmak zorundayız.*

"Yan'ı kurtarmak. Evet. Bunu o yapmadı."

"Evet, o yaptı. Sen yanlış anladın oğlum. Hiç kimsenin sahte delil yerleştirdiği filan yok. Sadece her şeyi düzenlememiz gerek. Çocuğu kilit altında tutmalıyız. O bir adamı öldürdü oğlum. O da aynı babası gibi, sülükten farksız."

"O... Gerçekten yaptı mı? Emin misin?" diye soruyorum. Başım uğulduyor. *Kilit altında tutmak. Claire'den uzakta. O bir sülük. Burası onun ülkesi değil. Bizim olanları çalmaya hakları yok. Benim olanı.*

"Sen de oradaydın. Görmüştün, hatırlamıyor musun?" diyor babam. "Hatırladığını biliyorum. Her şeyi kendi gözlerinle gördün. Bıçağı sapladığını gördün. Değil mi oğlum?"

Dikkatimi toplamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Gördüğüm... Gördüğüm..."

"O kızı eğitebilirsin. Claire'i. Onun aklını başına getirebilirsin. Senden hoşlanıyor. Bunu şimdi anlayabiliyorum. Onunla görüşmeni engellemekle hata yaptım. Sadece seni korumaya çalışıyordum, hepsi bu. Her şey Yan'ın suçu. Kızı düşünceleriyle zehirliyor. Onu tuzağa düşürmeye çalışıyor. *O kızı* korumak zorundasın oğlum. Her şeyi düzeltmek için çok güzel bir fırsat."

İşleri düzeltmek. Artık Yan yok. Claire bana kalacak.

"Bıçağı tutuyordu," diyorum tereddütle.

"Doğru. Bay Best'in başında diz çökmüştü, değil mi? Elinde bıçak vardı. Gördüğün tam olarak buydu, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

İngiltere İngilizlerindir. Yabancılar dışarı.

"İngiltere İngilizlerin, diye mırıldanıyorum.

Babam şaşırıyor. Bir an düşünüp sonra gülümsüyor. "Haklısın, bu söylediğin..." diyor, "gelecekte olacak. İngiltere'nin İngilizlere ait olması Patrick'in isteği. Hepimiz bunu istiyoruz oğlum. Yeni yeni siyasetçiler ortaya çıkıyor. Güvenebileceğimiz bir parti var. Hepimizin. Dünyayı bizler gibi gören bir parti."

"Parti mi?" diye soruyorum.

"Patrick'in partisi. Her geçen gün daha da güçleniyorlar oğlum. Bizim gibi, bizim isteklerimizi paylaşan insanlarla dolu. Senin gideceğin okulu işletiyorlar mesela. Orası sana da çok iyi gelecek oğlum."

Söylediklerini düşünüyorum. "Bana bakacaklar mı?"

"Seni daha da güçlü bir birey haline getirecekler. Seni aynı Patrick'in söylediği gibi gerçek bir erkek yapacaklar. Bir lider. Bizim liderlere ihtiyacımız var Will. Doğru olanı savunmaktan korkmayacak insanlar lazım. Ülkemizi geri kazanacak insanlar," diyor babam. "İşlerimizi, vergilerimizi, okullarımızı, kiliselerimizi geri alacak ve bizim olanı almak için buraya gelen hırsızlardan kurtulacak birine ihtiyacımız var."

"Yan gibi hırsızlar mı?"

Bir insan çalınabilir mi? Evet. O, Claire'i çaldı. Şu anda bile bunu yapmaya devam ediyor. Onu durdurabilirim.

"Yan gibi hırsızlar," diyerek başını sallıyor babam.

"Bu parti. Bu insanların tümünden mi kurtulmak istiyorlar?"

"Onları evlerine geri gönderecek," diye düzeltiyor babam. "Geldikleri yere gönderecekler."

"Ve bir daha geri gelemeyecekler, değil mi?"

Babam başını iki yana sallıyor. "İşin içinde ben olduğum sürece dönemeyecekler."

"Peki Yan da gönderilebilir mi? Hapishaneye girmek yerine?"

"Yan bir suç işledi. Bunun bedelini ödemek zorunda oğlum. Bunu sen de biliyorsun. Babasının yaptıkları yanına kâr kaldı," diyor babam yere bakarak. "Yaptıklarının cezasını çekmedi. Ama oğlu paçasını o kadar kolay kurtaramayacak."

"Yan'ın babası ne yapmıştı?"

Babam yere bakıp yutkunuyor. "Her şeyin sorumlusu o," diyor kısık sesle. "O suçunu çok iyi biliyor."

Midemin burulduğunu hissediyorum. "Annem mi?" diyorum.

Bir görüntü. Bir anı. Unutmuştum, yeni hatırlıyorum. Babam öfkeli, beni kanepeye yatırıyor. "O adam burada mıydı? Onu evde hiç gördün mü?"

Korkuyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Oğlum sana soruyorum. Biz aynı taraftayız, sen ve ben. Sen benim çocuğumsun. Bana gerçeği söylersen her şey yoluna girecek. Bilmek zorundayım. O adam eve geldi mi?"

Annem diğer odada. Tartışmış, kavga etmişler; eşyalar kırılmış. Kanepede oturmuş, yüksek sesle televizyon izliyorum. Babama bakıyorum. Beni bırakıyor. Artık daha sakin.

"Sadece söylemen yeter Will. Bana gerçeği söyle. Sana her zaman doğruyu söylemen gerektiğini öğrettik."

Derin bir soluk alıyorum. Başımı onaylarcasına sallıyorum.

"Burada mıydı? Evde miydi? Annenle birlikte miydi?"

Tekrar başımı sallıyorum.

"Teşekkürler oğlum. Teşekkür ederim."

Görüntü kayboluyor. Babam bir an için gözlerini kapıyor, sonra açıp doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Haklısın oğlum. Anneni âdeta o çocuğun babası öldürdü," diyor. "Eline bir bıçak alıp ona saplamasından hiçbir farkı yok. Artık hatırlıyorsun, değil mi?"

Hafızamı yokluyorum; başım zonklamaya başlıyor. *Bir görüntü. Annem suda. Onu görebiliyorum. Suyun üzerinde kalmaya çalışıyor.*

"Annemi mi öldürdü?"

Terliyorum. Hem terliyor, hem de üşüyorum. Orada bir adam var. Annem boğuluyor, dibe çöküyor. Yardım edemiyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Adam annemi ölüme terk ediyor.

"Artık Yan'ın yaptıklarını ödemesini istiyorsun, değil mi? Artık anlıyorsun, değil mi?" diye soruyor babam.

Nefes alamıyorum. Göğsüm sıkışıyor. *Annem. Hayır! Hayır, lütfen... Artık çok geç. Annem gitti. Bir daha asla dönmeyecek. Her şey sona erdi, her şey değişti.*

"Oğlum? Oğlum iyi misin?"

Claire beni sevmiyor. Onu seviyor. Bana yalan söyledi. Yan, onu benden aldı.

Bunu ödeyecekler. Artık kendilerine ait olmayan hiçbir şeyi alamayacaklar. Güçlü olduğumu, onlardan daha güçlü olduğumu görecekler. Yaptıkları her şeyin bedelini ödeyecekler. Başımı sallıyorum. "Ödeyecek," diyorum. İçimde bir şeyler kaynıyor. İçim öfkeden alev alev. Bana asla ihanet etmemiş olmayı dileyecekler. Ellerime bakıyorum, babamın yüzü kızarıyor.

"Bunları çıkaralım artık, olur mu?" diye soruyor ve makası çıkarıp bantları kesiyor. "Dediğim gibi oğlum, yalnızca seni korumaya çalışıyordum. Anlıyorsun, değil mi? Aynı taraftayız, sen ve ben. Hep aynı tarafta olacağız, tamam mı?"

Bana umut dolu gözlerle bakıyor. Bir süre bakışıyoruz. Sonra başımı sallıyorum. İyi biri değilim ben. Neysem oyum. Douglas haklıydı.

"Aynı taraftayız," diyorum. Güçlüyüm. Görecekler. Onlara göstereceğim. Kimse bana ihanet edemez.

"Aferin oğlum. Aklının başına geleceğini biliyordum."

Gülümsüyor, gülümsemesine karşılık veriyorum. Kendimi iyi hissediyorum. Kontrol bizim elimizde. Birlikteyiz.

"Baba-oğul her şeyi daha güzel hale getireceğiz. Kulağa güzel geliyor, değil mi?"

"Evet öyle," diye onaylıyorum. Yalnız değilim.

20. BÖLÜM

Okula gidiyorum. Benim fikrim; oysa ki babam evde kalmam gerektiğini söylemişti. Ama saklanmak gibi bir niyetim yok. Neden saklanayım ki? Ben neysem oyum. Kendimle gurur duyuyorum. Artık her şeyi net olarak görüyorum. Douglas haklıydı. Kaderimle savaşmaya ne gerek var?

Her neyse, onu görmek istiyorum. Claire'i. Gerçeği bildiğimi söylemenin tatminini yaşamak istiyorum. Soğuk ve öfkeli gözlerimle ona bakmak istiyorum. Bilmesini ve görmesini istiyorum. Bundan zevk alacağım. Beni kontrol edebileceğini sanıyor, ama yok öyle bir şey. Artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyor o.

Okula vardığımda, Claire'in okul kapısında durmuş el salladığını görüyorum. Bana seslenmesine aldırmadan yanından yürüyüp geçiyorum.

İnsanlara çarparak, bana bağırmalarına ve arkalarına dönüp tehdit etmelerini önemsemeden, öfkeyle koridorda yürüyorum. Sonuçta ne yapabilirler ki? Endişelenmemi gerektiren bir şey yapamayacakları kesin.

Erkekler tuvaletine gidiyorum. Yan'ın kardeşi de orada. Umutla bana bakıyor. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var. Çekingen, hatta dostça bir gülümseme bu.

Bana yaklaşıyor.

"Hodge, ben... Claire benimle konuştu. Bana dedi ki..." Konuşurken gözlerini bulutlar kaplıyor. Umduğu tepkiyi alamıyor. Boğazını temizliyor. "Claire bana senin... bu işin sona ereceğini söylemişsin. Bitmesini istiyormuşsun."

Ona dik dik bakıyorum. "Hiçbir şey sona ermez," diye homurdanıyorum. Şimdi hatırlıyorum. Onu duvara yapıştırdığımı ve ceplerini boşaltana kadar onu dövdüğümü hatırlıyorum. Bu bir anı. Benim bir parçam. Artık o kişiyim. "Şimdi bana paranı ver."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ama Claire dedi ki..."

"Kızların sözünü dinlememelisin," diyorum. "Onlar yalancı. Onlar zavallı. Bunu sakın unutma."

Burun buruna geliyoruz; onu ensesinden tutuyorum. Başını sallıyor ve parasını uzatıyor. Beş sterlinlik gıcır gıcır bir banknot. Alıyorum.

"Sen zavallının tekisin," diyorum. Bunu söyledikten sonra kendimi daha iyi hissediyorum.

Gözlerindeki dehşeti görebiliyorum. Yan'ın kardeşi de parazitlerden biri. Bunu hak ediyor.

Onu bırakıyorum, yere çöküyor. Başında durarak birkaç saniye boyunca tepeden bakıyorum. Öylece bakıyorum.

"İşlerin değişeceğini zannettin," diyorum. Bu bir soru değil. Zaten cevap veremeyecek kadar korkmuş bir halde. "İşler değişmez," diyerek. "Hiçbir şey değişmez. Biz neysek oyuz. Ben neysem oyum. Sen de neysen osun. Sümüklü bir sefilin tekisin. Beş para etmezsin. Asla karşı koyamayacaksın ve ağabeyin de hapse girecek. Hepsi bu. Bu duruma alışsan iyi olur."

Kapıyı iterek açıyorum. Dışarı çıkınca kapı çarparak kapanıyor. Bu gürültü hoşuma gidiyor; adrenalin yüklüyüm. Bir

kum torbasına vurmak, bir yerlere koşmak istiyorum; vücudumda biriken enerjiyi boşaltacak herhangi bir şey istiyorum. Hep böyle mi oluyor bu? Evet. Bu güzel bir duygu. Bu güç ve yetkinlik duygusu.

Koridorda ilerliyorum. Şimdi tarih dersine gireceğim. Keyfime bakacağım. Öğretmenim de bana saygısızlık yapmamayı öğrenecek. Bana asla bulaşmamış olmayı dileyecek.

Arka sıralardan birine oturuyorum. Diğer sıralar da dolmaya başlıyor. Claire sınıfa girdiğinde bir an için göğsümün sıkıştığını hissetsem de derin bir soluk alarak rahatlıyorum. Bana ihanet etti o. Ona karşı artık hiçbir şey hissetmiyorum.

Bana gülümsediğinde başımı çeviriyorum. Yüzünde önce şaşırmış, sonra kırılmış bir ifade beliriyor, sonra da omuz silkip yerine oturuyor.

Buz kestim. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Hayır, bu doğru değil. Buzla kaplanamıyorum. Yumruklarımı sıkıyorum ama faydası yok. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Yalnızca başka bir tarafa baktığında, baktığımı göremediğinde ona bakıyorum, ama yine de gözlerim onu yalnız bırakmıyor. Zihnim, Yan ile birlikte bana güldükleri, Yan'ın onun elini tutup Claire ne derse onu yapacak bir sümsük olduğumu söylediği görüntülerle dolu. İkisi birlikte benden uzaklaşıyor. Yan, aynı babasının babama gülümsediği gibi gülümsüyor: Bir fatihin, kazanan birinin küçümseyici gülümsemesiyle gülümsüyor.

Önce annemi aldılar, şimdi de Claire'i ele geçirdiler.

Ama henüz kazanmadılar. Duygularını bastırmak için elimden geleni yapacağım.

Öğretmen sınıfa giriyor. Beni fark edince alaycı bir tavırla gülümsüyor. "Bize katılmana sevindik," dercesine bir gülümseme bu. Ona duygusuz gözlerle karşılık veriyorum.

"İkinci Dünya Savaşı'ndan kalanlarla ilgili makalelerinizi okudum," diyor. "Tabii ödevlerini teslim edenlerinkini." Bu sefer tek kaşını kaldırmış bir şekilde bana bakıyor. "Bazılarınız çok ilginç noktalara değinmiş," diye devam ediyor. "Claire, özellikle senin yaptığın tespiti çok beğendim; savaşların getirdiği büyük değişiklikler ve bu değişikliklerin çok azının uzun süreli olması, başka bir sorun yaşandığında herkesin yaşananları unuttuğunu ve bir sonraki olaya odaklandığını söylemişsin."

Hafifçe kızaran Claire'e bakıyorum, birisi onu övdüğü zaman hep kızarır.

"Tabii ki hiçbir şey değişmez," diyorum, istediğimden daha yüksek bir sesle. Kendi kendime mırıldandığımı sanıyordum, ama neredeyse bağırmıştım.

Öğretmen şaşkın şaşkın bana bakıyor. "Peki, neden böyle düşünüyorsun Will?"

Kollarımı kavuşturuyorum. Herkes bana bakıyor. Küstah bir tavırla devam ediyorum. "İnsanlar öyledir," diyorum.

"İnsanlar öyle midir? Will, bu söylediğin çok derin olsa da, söylediğin şeyi savunmaya yetmiyor, değil mi?

Dudakları geriliyor; bana gülüyor. Aynı Claire gibi. Aynı Yan gibi. Hepsi bana gülüyor. Ama çok uzun süre gülemeyecekler. Ağlamaya başlayacaklar çok geçmeden. İçimde beyaz öfkenin kabardığını hissediyorum. Ama artık ipler elimde; artık ne yaptığımı biliyorum. "Ben buyum," diye tekrarlıyorum sessizce.

Ayağa kalkıyorum. "Sizce İkinci Dünya Savaşı son katliam mıydı?" diye soruyorum buz gibi bir sesle. "Dünyanın her yerinde insanlar birbirlerini öldürüp birbirlerine işkence etmiyorlar mı? Günün her dakikasında dövülen çocuklar, bedenleri

kesilen kadınlar, öldürülen adamlar yok mu? Hayat böyle bir şey. İnsanlık böyle bir şey. Gerçek yüzümüz bu. Ya sömüren taraftasınız ya da acı çeken. Ya güçlüsüzüz ya da zayıf. Hiç kimse tarihten ders almıyor; sadece geçmişi tekrarlıyor, hem de tekrar tekrar."

Çok şaşkın bir ifade var yüzünde; ağzı açık kalıyor. Gözlerini kısıp bana doğru yürüyor.

"Tam olarak ne söylemek istiyorsun Will?"

"Bütün bunların zaman kaybından başka bir şey olmadığını söylüyorum," diyorum sakince. "Öğrenmekle hiçbir yere ulaşılamıyor. Burada oturarak hiçbir şey elde etmiyoruz."

"Sen hiçbir şey elde etmeyebilirsin," diyor. "Belki de kendini derslere verseydin –"

"Diğerlerinin gaddarlığına izin veren zayıf adamları öğrenmek için mi derslere vereceğim kendimi? Bunun anlamı ne ki?"

Ayağa kalkıp kapıya yöneliyorum; arkamı döndüğümde öğretmenin ağzı şaşkınlıktan açık kalmış; hâlâ bana baktığını görüyorum. Kendi kendime gülümsüyorum. O da haklı olduğumu biliyor.

"Hiçbir anlamı yok," diyorum. "Sizin yerinizde olsaydım, bu işi burada bırakırdım."

Okul kapısına gelene kadar Claire'in beni takip ettiğini fark etmiyorum. Bana sesleniyor; arkamı dönüyorum.

"Dersten erken mi çıkıyorsun? Bu sana hiç yakışmıyor. Will? Senin derdin ne? Dün sanmıştım ki... Dün iyi görünüyordun. Ne oldu?"

Endişeli görünüyor. Yalnızca rol yaptığını hatırlatıyorum kendime. "Olan şu ki artık ne yaptığımı biliyorum. Ve artık senin de ne yaptığını biliyorum."

"Ben ne yapıyormuşum?" diyor kaşlarını çatarak. "Sen ne demek istiyorsun? Will, bu söylediklerin çok saçma."

"Yan," diyorum. "Bütün bunları benim için değil, Yan için yapıyorsun."

"Ne yapıyor muşum, ne? Will, sen neden bahsediyorsun?"

"Hepsi Yan için," diyerek üstüne gidiyorum. "Hepsi Yan için!"

"Tabii ki onun için yapıyorum. Şu an hapishanede Will, hem de işlemediği bir suç için. Ama aynı zamanda senin için de yapıyorum. Dün geceden beri sana ne oldu, söyler misin? Sen değişmişsin. Çok farklı davranıyorsun."

Küçümseyici bir tavırla başımı sallıyorum. "Değişmedim, diyorum. "Sadece kendime dürüst davranıyorum."

"Hangi kendine?" diyor. Gözleriyle meydan okuyor; karşımda durup kollarını kavuşturmuş, çenesini sıkıyor. "Bak, bırak gitsin tamam mı? Sevgiline dön ve beni rahat bırak, olur mu?"

Claire bembeyaz kesiliyor; bunun gerçek olduğunu fark ediyorum. Bu gerçeği önceden bilsem bile, yine bir darbe alıyorum. "Sen Yan ve beni biliyor musun?"

"Artık biliyorum."

"Peki o yüzden mi garip davranıyorsun?"

Öfkeyle arkamı dönüyorum. "Hayır Claire," diyorum buz gibi bir sesle. "Konu sen ve Yan'la ilgili değil. Konu benle ilgili. Beni hatırlıyor musun? Hayır, hiç sanmıyorum. O çok değerli sevgiline yardım etmediğim sürece çok da önemli değilim,

öyle değil mi? Bana inanmakla ilgili tüm o saçmalıklar; sen sadece sevgilini kurtarmamı istedin."

"Hayır, yanılıyorsun. Sen çok iyi bir insansın Will," diyor, sesi hafiften çatallanarak. "Ben sadece bunu fark etmeni istedim."

"Babamın aleyhine ifade vermemi istedin," diyorum.

"Bunu yapmak zorundasın," diyor Claire tereddütle. "Buna hâlâ mecbursun. Sen de çok iyi biliyorsun."

"Hayır Claire, hiçbir şey yapmaya mecbur değilim." Birkaç saniye ona bakıyorum; bana biraz daha yaklaşıyor.

"Evet, biliyorsun," diyor ısrarla. "Will, kaçma bundan. Yan'ın sana ihtiyacı var. Doğru olanı yapmak zorundasın. Annem ve babam dün polis şefiyle görüştü. Eğer bu sabah karakola gidersen, seninle bizzat görüşeceğini söylemiş. Gitmek zorundasın. Gerçeği söylemek zorundasın."

Kendisine has bir ifadeyle sanki her şeyi biliyormuş gibi, sanki ben küçük bir çocukmuşum gibi iyice yaklaşmış bana bakıyor. Soluğum hızlanıyor; köşeye sıkışmış ve sanki üzerime geliyormuş gibi tuzağa düşmüş hissediyorum kendimi. Yanımdan uzaklaşmasını istiyorum. Onu itiyorum. Bu konuda bir an bile düşünmeden, sadece benden uzaklaşmasını istiyorum. Elleriyle yüzünü koruyarak yere düşüyor. Sonra sanki beni ilk kez görüyormuş gibi şaşırmış ve korkmuş bir halde bana bakıyor. Geri çekiliyorum. Sonra okul kapısından çıkıp yolun aşağısına doğru, nehre doğru koşmaya başlıyorum. Her zaman yaptığım gibi...

Bir banka varınca oturuyorum. Soluk soluğayım; Claire'in bana bakışını düşünüyorum. Benden korkmuştu. Claire'i itmiştim. Ona asla zarar vermeyeceğimi söylemişti.

Yanılmıştı.

Hayatın kolay olmayacak Will. Buna hazırlıklı olmalısın. Bunları bana Douglas söylemişti. Ama yanılıyordu. Hayatım bundan sonra gayet kolay olacak. Hiç kimse yoluma çıkamayacak; kimse buna cesaret edemeyecek. Ben güçlüyüm. Ben cesurum. Diğerleri ise zayıf; hepsi, hatta Claire bile. Özellikle de Claire. İstediğini alamayacak; ona yardım edemem.

Gözlerimi kapatıyorum. Görüntüler kafama üşüşüp dikkatimi çekmeye çalışıyorlar; onlara teslim oluyorum.

Yine Claire, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış. Bana yalvarıyor, kolumdan çekiyor ve bana yalvarıyor, sesi yüksek ve heyecanlı çıkıyor: "Bunu yapamazsın Will. Onlardan bu şekilde kurtulamazsın. Onlar da İngiliz vatandaşı, bu ülkeye aitler. Bu çok yanlış. Bu son derece yanlış."

Şimdi görüyorum. Bu yeni bir katliam. Mimarı da benim. Aslında durumu bu noktaya kendileri getirdi; gitmek için her türlü fırsatları vardı. Şimdi benim şartlarıma göre gitmek zorundalar. Binecekleri gemilerin onları evlerine götüreceği söylendi, ama işin aslı artık evleri yok; kimse onları kabul etmeyecek. Bu yüzden gemi kabul edecek onları. Okyanusa, denize, kimsenin göremeyeceği, kimsenin sorumluluk almayacağı bir yere götürecek. Cesetler, geleceğin işaretini veren ateşlerde, parlak alevlerde yok edilecek. İngiltere İngilizlerindir Mesleklerimizi, paramızı, evlerimizi, topraklarımızı, itibarımızı geri alacağız.

"Onlar asalaklar, buraya ait değiller," diyorum soğuk soğuk. "Halkımızı korumak zorundayım. Bizi kurtarıyorum. Ülkemizi kurtarıyorum."

"O zaman bu ülkeyle bir daha işim olmaz. Onları gemiye bindirirsen ben de çekip giderim."

"Sen İngilizsin. Buraya aitsin."

"Hayır Will. Değilim. Ben Yan'a ve çocuklarıma aidim. Artık burası benim ülkem değil."

Gemiye doğru, onu bekleyen sona doğru yürürken onu izliyorum. Nefret dolu gözlerle dönüp bana bakıyor.

Gözlerimi açıyorum. *Ben neysem oyum.* Bunu şimdi görebiliyorum. Claire gibi diğerleri de anlamıyor. Anlayamazlar; onlara liderlik etmem, onların adına hareket etmem için bana ihtiyaçları var.

Ayağa kalkıyorum. Artık hazırım. Eve doğru hızlı adımlarla yürüyorum. Bu sefer koşmuyorum.

Eve geldiğimde babam beni bekliyor. Biraz huzursuz görünüyor sanki.

"Oğlum, neler oluyor? Patrick aradı. Başkomiser seni bekliyormuş. Seninle konuşacakları varmış. Ne hakkında konuşacak oğlum? Neden seni görmek istiyor? Dün seninle bir anlaşma yaptık, hatırlıyorsun değil mi? Aynı taraftayız, biliyorsun değil mi? Değil mi oğlum, söylesene?" Gözleri fal taşı gibi açık, sesi titriyor. Herkes benden korkuyor. Çünkü ben güçlüyüm ve bunu görebiliyorlar. "Her şeyi halledeceksin, değil mi oğlum?"

Başımı sallıyorum. Hayırsever Will, Koruyucu Will. "Tabii ki," diyorum ve babamın yüzündeki rahatlamayı izliyorum. "Bu konuda endişen olmasın baba. Hadi gidelim."

21. BÖLÜM

Babam beni arabayla karakola götürüyor. Takım elbisesi üzerinde. Tıraş da olmuş. Saçını da garip bir biçimde taramış.

Claire ve ailesi de orada, dışarıda beni bekliyorlar. Claire'in burnunda sıyrıklar var, bir eli de sarılı. Annesi sitemle, Claire ise soğuk ve bağışlamaz gözlerle bana bakıyor.

Kızgın olmasının sebebi eli değil, bunu biliyorum ama yine de gözlerimi elinden alamıyorum. O eli o hale ben getirdim. Ben.

Ben buyum.

Bana doğru yürüyor; babam aramıza giriyor. "Oğlumu rahat bırak, beni duyuyor musun?"

"Sorun değil baba," diyorum. Sonra dik dik ona bakıyorum.

Biraz daha yaklaşıyor. "Will, anlamadığım tek bir şey var."

"Anlayamazsın zaten," diyorum. "Dünyayı benim gördüğüm gibi görmüyorsun. Asla da göremeyeceksin."

Sinirli sinirli başını sallıyor. "Hayır, anlamıyorsun," diyor. "Rüyalarınla ilgili bir şey bu. Anıların."

Hiçbir şey söylemiyorum; tek kaşımı kaldırıp bekliyorum.

"Ruanda," diye devam ediyor. "Oraya gittiğini söylemiştin. Ama bu nasıl olabilir? Elli yıl boyunca kayıp olduğunu söylemiştin. Auschwitz'den beri. Bunu sen söyledin. Peki o zaman Ruanda'ya nasıl gidebildin? Bu mümkün değil. Bu nedenle de anı olamaz. Başka bir şey olmalı bu."

Tereddütle ona bakıyorum. Ne demek istediğini bilmediğimi fark ediyorum.

"Ruanda soykırımı 1994 yılında gerçekleşti Will. Sen nasıl orada olabilirsin?" Gözleri kendinden emin bir şekilde ve kararlılıkla parlıyor. "Nasıl?"

Ona anlatmak, çok uzaklardan izlediğimi açıklamak, orada olmam gerektiğini ama geri dönemediğimi söylemek için ağzımı açıyorum. Geri dönememiştim. Ama sessiz kalıyorum. Beni uzak tutan şey zayıflığımdı. Ama artık zayıf değilim.

Ona düşmanca bakıyorum.

En sonunda ailesinin yanına dönüyor; rahatlıyorum. O yanımdan giderken, bakışlarının düşündüğüm kadar net olmadığını görüyorum. Şimdi neredeyse ümitsiz görünüyor. Çok hassas görünüyor.

Zayıf, diyorum içimden. Sadece güçlüler ve zayıflar vardır, arası yok.

Yan'ın babası birden merdivenlerde beliriyor. Babam donakalıyor; yüzündeki kaygı, tiksinmeye dönüşüyor. Gözlerimi kısıyorum. Ancak Yan'ın babası bunu fark etmiyor. Bana doğru koşuyor.

"Doğruyu söyleyecek misin? Oğluma yardım edecek misin?" Yüzü çökmüş, gözleri keder dolu. Gözlerinde annemin yansımasını görüyorum; suyun üzerinde, saçları dağılmış.

Aniden içimde ona karşı bir öfke kabarıyor. *Katil. Güçlü olduğunu sanıyordun. Ama ben daha güçlüyüm. Öğreneceksin. Bana ihanet ettiğine pişman edeceğim seni.*

"Onlara anlatacak mısın? Yan'ın masum olduğunu söyleyecek misin? Claire orada olduğunu söyledi. Siz çok iyi arkadaştınız Will. Eskiden futbol oynardınız. Hatırlıyorsun, değil mi?"

Omuzlarımı tutuyor. Ellerine tiksintiyle bakıp geri çekiliyorum. Kolları iki yanına düşüyor.

"Ellerini çek onun üzerinden," diyor babam. Sesinin tonu bile başlı başına bir uyarı. "Ailemize yeterince zarar verdin."

Kapıya doğru yürüyoruz, ama bir şey beni geri çekiyor. Biri beni yere deviriyor ve aniden vurmaya, ısırmaya ve tekmelemeye başlıyor. İçgüdüsel olarak ellerimle yüzümü koruyorum. Acının içimden geçtiğini ve burnumdan damlayan kanı hissediyorum. Saldırgandan kurtuluyorum. Geri dönüyor, aynı bir hayvan gibi, durmaya hiç niyeti yok. Yüzünü görüyorum; Yan'ın kardeşi bu. Beni tekmeliyor ve yumrukluyor. Artık benden korkmuyor.

"Sence zayıf mıyım şimdi? Ailem zayıf mı?" diye bağırıyor. Giderek daha sert bir biçimde saldırıyor. "Ben zayıf değilim. Ağabeyim de zayıf değil. Sen zorbanın tekisin, esas zayıf olan sensin!" diye bağırıyor. Babası onu üzerimden çekiyor; oysa sürüklenirken bile tekme savurmaya devam ediyor. Gözleri yaşlarla dolu.

Babam ayağa kalkınama yardım ediyor. "İyi misin oğlum? Küçük serseri. Aynı ağabeyi gibi."

Arkama bakıyorum. Bir polis memuru, Yan'ın erkek kardeşini kontrol etmeye çalışıyor. Kaşlarımı çatıyorum. Titriyorum

ama korkudan değil. *Biz neysek oyuz. İnsanlar değişmez.* Ama yine de...

Babam kapıyı açık tutuyor. "Hadi, gelmiyor musun?"

Ona belli belirsiz bakıyorum. "Benim... benim tuvalete gitmem lazım," diyorum.

"Şu taraftan," diyor bir polis, kapıyı göstererek.

İçeri giriyorum. Lavabonun önünde durup aynaya bakıyorum. *Ben neysem oyum. Bunu kabul et.*

Kapı açılıyor ve babam içeri giriyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum.

Bana doğru gelip bir elini omzuma koyuyor. "O serserinin seni etkilemesine izin verme," diyor. "Sen iyi bir çocuksun Will."

Dönüp ona bakıyorum. Sanki aniden birkaç metre uzaklaşmış gibi görünüyor. Onu doğru dürüst göremiyorum. *Sen iyi bir çocuksun Will.*

Babamdan uzaklaşıyorum; yere doğru kayıyorum. Başım zonkluyor.

Sanki başımı kızgın demirden bir çubukla dürtüyorlar. Acı içinde soluğumu tutuyorum.

Sen iyi bir çocuksun Will. Biz aynı taraftayız, sen ve ben. İkimiz, Will. Olanları biliyoruz.

Sözcükler zihnimde yankılanıyor. Babamın sesi. Çok uzun süre önce.

"Oğlum? Oğlum neyin var? Eğer o çocuk sana bir şey yaptıysa... Bekle burada. Birini çağıracağım. Hemen dönerim..."

Ne gördüğünü anlat Will.

İnsanlar aceleyle içeri giriyor, beni kucaklayıp tuvaletten çıkarıyorlar.

"Hayır oğlum, hayır. Aklın karışık. Şimdi beni dinle." Çok ısrarcı. Beni sıkıca kavrıyor. Bağırıyorum. Beni bırakıyor. "Bırak da canını acıtmayayım," diyor duygu dolu bir sesle. "Seni incitmek istemiyorum Will. Sadece beni dinle, olur mu? Sana olanları anlatmama izin ver

"Hücre mi?" dediğini duyuyorum babamın.

"Yatak olan tek yer orası. Doktor çağıracağız."

Mavi plastik bir şiltenin üzerine yatırılıyorum. Elimi tutan bir el var. Babamın eli. Elimi sıkıyor. "İyileşeceksin oğlum. Doktor yolda. Gözlerini kapat ve dinlen."

Nehir kıyısındayız. Ben arkadayım. Üçümüz de oradayız: Annem, babam ve ben. Sabahın erken saati. Çok erken, o kadar erken ki daha güneş bile doğmamış. Uyumamışım. Odamın tam altındaki oturma odasından gelen tartışmalarını, çarpma ve kırılma seslerini dinliyordum. Evden çıktıklarını duydum ve peşlerinden gittim. Hem yürüyor hem de bağırıyorlar. Annem ağlamaya başlıyor. Biraz daha yaklaşıp elini tutuyorum. Ağlamasına hiç dayanamam.

Arkasını dönüyor ve beni görünce şaşırıyor. "Will, hadi eve git tatlım. Burada olmaman gerekiyor," diyor gözyaşları içinde.

"Yanında olmak istiyorum," diyorum.

"Burada otur," diyor bankı göstererek. "Annen ve baban iki yetişkin gibi konuşacak. Sen burada otur ve bir yere kıpırdama. Söz mü?"

Başımı sallayıp banka gidiyorum. Artık yürümüyorlar; öylece duruyorlar. Nehre doğru kararlı bir şekilde bakıyorum.

Babam bağırıyor. Bilmediğim, ama suçlama ve öfke dolu olduklarını hissettiğim sözcükler duyuyorum. "Seni kahrolası, onunla birlikte oldun, bunu biliyorum."

"Hayır," diyor annem ve babamı kavrıyor. Kendisine bakması için zorluyor. "Hayır Henry, yapmadım. Düşündüğün gibi değil."

"Düşündüğüm gibi değil mi? O zaman nedir? Eve gelip gidiyordu. Sizi birlikte görmüşler. Kabul et. Hayatında hiç olmazsa bir kere doğruyu söyle."

"Anlamıyorsun. Düşündüğün gibi bir durum yok. Ben..."

"Sen ne? Sen NE?"

Annem ağlıyor. "Onunla bir ilişkim olduğunu mu düşünüyorsun? Gerçekten buna inanıyor musun? Tanrım, nasıl anlamazsın? Bu konu seninle ilgili değil. Tamamen benimle ilgili bir durum bu. Etrafımızdaki dünya ile ilgili. O benim arkadaşım. Biz... Biz...

"Siz ne?" diye gürlüyor babam.

"Sen insanlardan nefret ediyorsun. Herkesten nefret ediyorsun. İnsanların düşmanımız olduğunu sanıyorsun, ama değiller. O adam gerçekten iyi biri. Kendine iş imkânları yaratıyor Toplumun bir parçası olmaya çalışıyor. Ama sen ve arkadaşların, onun hakkında düşündükleriniz... Nefret dolu mektuplar alıyor. Tehditler geliyor. Ona hiç şans vermiyorsunuz, hiç kimseye şans tanımıyorsunuz. Ben bu işin parçası olamam. Sana âşıktım. Ama şu dönüştüğün halden nefret ediyorum. Ben Yeni Liberal partiye yazıldım. Senin inandığın her şeyden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum."

"Benden nefret mi ediyorsun?" diyor üzerine doğru eğilerek. Korkuyorum. Geri çekiliyorum. Arkamda bank var. Arkasına saklanıyorum. Sanki korkunç bir televizyon programı izler gibi onları izliyorum. "Beni onun için mi terk edeceksin? Bunu mu söylemek istiyorsun?"

"Hayır, seni terk etmek istemiyorum. Beni dinlemiyorsun ki. Durum öyle değil. Hiç alakası yok. Asla!.. Konuşmak için uğramıştı

bize. Hareket hakkında. Yeni Liberal hareket hakkında. İnsanları eğitmek, nefreti sona erdirmek, saldırıları durdurmak..."

"Yalan söylüyorsun!" Annemi itiyor; annem yere düşüyor. Dengesiz bir şekilde bileğinin üzerine düşüyor, sendeliyor ve düşüşünü yavaşlatmak için elinden destek alıyor. Ama yerde yuvarlanıyor ve nehire düşüyor.

Annem yüzme bilmez.

Çırpınıyor, suyla boğuşuyor

Babama bakıyorum. Hareket etmiyor. Annem yüzeye çıkıyor; babama bakıyor. Yüzündeki ifadeyi görüyorum: Şaşkınlık, ihanet, perişanlık, kabulleniş.

Bankın arkasından çıkıp aniden koşmaya başlıyorum. Ben de yüzemem ama onu kurtaracağım.

Ama babam beni görüyor; beni yakalıyor ve geri çekiyor. Hıçkırarak ağlıyor. Bütün bedeni titriyor.

"Annem yüzme bilmez," diyorum. "Onu çıkarmak zorundayız."

"Artık çok geç, çoktan gitti," diyor babam. "Böyle olmasını o istedi."

Anlamıyorum. "Neden?" diye soruyorum. "Neden?"

"Çünkü haklı değildi," diyor babam. "Bu yüzden kendini öldürdü. Onun nehre atladığını sen de gördün. Gitmek istedi. Artık bizi sevmiyor, bunu söylediğini sen de duydun. Benim gibi değil. Ben seni seviyorum; hiçbir yere gitmeyeceğim. Seninle aynı taraftayız, sen ve ben. İkimiz, Will," diyor ve beni suyun kenarına götürüyor; annem suyun üzerinde duruyor, saçları yayılmış. Uzun, güzel saçları...

Gözlerimi açıyorum. Hareket edemiyor, konuşamıyorum. Gözlerimi tekrar kapıyorum. Düşüyorum. Düşmek istiyorum. Yere inmek, zemine çarpmak ve paramparça olmak istiyorum. İstediğimi hiçbir zaman elde edemem. İstemeden de olsa bunu yavaş yavaş öğreniyorum.

Ruanda'yı izliyorum. Bir ses, bağırma duyuyorum. Benim sesim. Bağırıyorum: "Hayır, hayır yapmayın." Çok fazla acı gördüm. Daha fazlasını görmeye dayanamam. O çocuğun yerinde olmamam önemli değil; orada duruyor olması yeter. Okulun içindeki insanları izliyorum. Acı çektiklerini, annelerin hasta çocuklarına baktığını; saatler geçerken gerçeğin kaçınılmaz olduğunu, hiçbir kaçış yolu, onları koruyacak hiçbir şeyin olmadığını fark ettikleri zaman umutların uçup gittiğini görüyorum. "Hayır, hayır bunu yapmayın. Yapamazsınız."

Ağlıyorum. Çok çaresizim. Hiçbir şey yapamıyorum.

Çünkü orada değilim.

Çünkü geri gitmedim.

Bu gerçek, zihnime bir tren gibi çarpıyor

Çünkü geri gitmedim.

Ve şimdi buna mecbur olduğumu görüyorum. Geri gitmeliyim. Dönmeliyim.

Ama farklı olacağım. Her şey çok farklı olacak.

Geri geleceğim ve değişeceğim. Kaderimle savaşacağım. Kaderimi kabul etmeyeceğim. Asla kabul etmeyeceğim. Savaşacağım!.. Savaşacağım!..

"Oğlum?" Babam bana endişeli gözlerle bakıyor. "Doktor nerede?"

Yanımda bir adam daha var. Gözüme ışık geliyor. Refleks olarak gözlerimi kırpıyor ve kaçırıyorum.

"İyiyim." Doğruluyorum.

Adam bana bakıyor. "Bu durum sık sık başına geliyor mu?" diye soruyor babama.

"Hayır, hayır. Çok sağlıklı bir çocuktur. O serseri, oğluma saldırdı. Eğer ona bir şey olduysa, kalıcı hasar bıraktıysa, onu... onu..."

"Ben iyiyim." Onu itiyorum. Ayaklarımı yataktan sallandırıp aşağı iniyorum.

Başım hâlâ bir kıskaca sıkışmış gibi ama umurumda değil. Biliyorum. Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum.

"Buradan çıkmak istiyorum."

Babam başını sallıyor. "İyi olduğuna emin misin oğlum? Başkomiser nerede? Bunu şimdi yapmak zorunda değilsin. Ne zaman istersen o zaman konuşursun."

"Şimdi," diyorum duygusuz bir sesle. Bir polisin ardı sıra yürüyoruz; babama bakmak için dönüyorum. Ama ona bakamayacağımı fark ediyorum. Polisi takip ederek başkomiserin ofisine giriyorum ve memur ikimizi yalnız bırakıyor. Kapı kapanıyor, oturuyorum. Yavaş ama eksiksiz bir biçimde ifademi veriyorum.

İşim bittiğinde bekleme odasına dönüyorum; babam hemen yanıma koşuyor. "Her şey yolunda mı oğlum? Bir sorun çıkmadı değil mi?"

"Evet baba, her şey yolunda," diyorum buz gibi bir sakinlikle. "Şimdi yapmam gereken bazı işler var. Seninle sonra görüşürüz, olur mu?"

Başını sallıyor; başka bir şey de yapamaz zaten.

Karakoldan ayrılıyor ve nehre doğru yürümeye koyuluyorum.

22. BÖLÜM

Anıların geri gelişi çok tuhaf. Baraj kapaklarının açılması ve taşkın suların akması gibi değil de, ince bir çatlaktan biraz suyun sızması, sonra daha fazlası ve en sonunda çatlağın, suyun ait olduğu yere doğru gürül gürül akmasını engelleyecek hiçbir şey kalmayana kadar yavaş yavaş büyümesi gibi.

Onu kurtarmaya çalışmamıştı.
Ölmesine izin vermişti.
Onu öldürmüştü.
Yan'ın babası orada değildi.
Annem beni terk etmedi.

Başım ellerimin arasına düşüyor. Vücudum titriyor, sarsılıyor. Ağladığımı fark ediyorum. Yüzümü ellerimle kapatıyorum.

Hareket edemeyecek hale gelene kadar o şekilde uzun bir süre kalıyorum.

Zaman geçmiş. Dakikalar mı, saatler mi; bilmiyorum. Ayak sesleri duyuyorum, sonra bana sarılan bir kol hissediyorum. Gözlerimi açıyorum. Gelen Douglas.

"Nerede olduğumu her seferinde nasıl biliyorsun?"

Gülümsüyor. "O kadar da karmaşık bir insan değilsin," diyor.

"Evet, doğru," diyorum omuz silkerek.

"Hatırlıyorsun," diyor.

Başımı sallıyorum. "Evet, hatırlıyorum."

"Kaderini kabullenmeye hazır mısın Will? Kaderinde yazılan olmaya hazır mısın?"

Gözlerimi siliyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Her şey değişti.

"Geri Gelen olmaktan mı söz ediyorsun?"

Başını sallıyor.

"İnsanların acılarını mı emeceğim? Dünyanın günahlarını mı hatırlayacağım?" Sesim farklı çıkıyor; tanıyamıyorum.

Douglas da fark ediyor sesimdeki değişikliği; tekrar başını sallıyor ama gözlerinde bir şey yanıp sönüyor: Kuşku, ihtiyat.

"Evet Will," diyor.

"Hayır," diyorum. "Hazır değilim."

Hayal kırıklığına uğramışa benziyor. "Anladığını zannetmiştim Will. Kabullenmenin tek yol olduğunu anladın sanmıştım."

"İnsanlar değişmez mi?" diyorum.

"İnsanlar değişmez," diye onaylıyor.

"Ama değişirler."

Ayağa kalkıp yürümeye başlıyorum. Douglas peşimden geliyor; bana yetişmek için çok hızlı yürümesi gerekse de...

"Yanıldığımı mı sanıyorsun? Will, değişim imkânsız bir şey. Aynı koşullarda aynı seçenekler sunulduğunda her zaman aynı kararı veriyoruz. Bu bizim değişmez bir parçamız."

"Hayır." Aniden durup Douglas'a dönüyorum. "Hayır, bunu söyleyip duruyorsun ama doğru değil bu. Babam değişti. Annemi seviyordu, çok iyi bir adamdı ama değişti."

"Sadece gerçek duygularının yüzeye çıkmasına izin verdi," diyor Douglas.

"Hayır." Kollarımı kavuşturuyorum. "Hayır."

"Will, lütfen. Bu yaptığın kendine zarar vermekten başka bir şey değil. Savaşmak işleri sadece daha da zorlaştırır."

"Sözde kaderimin ne olduğunu biliyor musun?" Nehrin kıyısına eğilip yerden bir taş alıyorum ve nehre atıyorum, bu arada sinirli sinirli kanat çırpan birkaç martıyı da rahatsız ediyorum.

"Birbirimizin kaderini bilemeyiz," diyor Douglas.

"Ya, öyle mi? İzin ver de anlatayım," diyorum acı dolu bir sesle. "Bir soykırım yaşanacak. Nazilerin yaptığından daha kötü bir soykırım."

"Daha mı kötü?"

"En az o kadar kötü diyelim. Fark eder mi? İnsanları öldüreceğim. Yüz binlerce insan ölecek."

Douglas bana üzgün üzgün bakıyor. "Korkuyor musun?"

"Korkmak mı?" Omuzlarından kavrıyorum onu. "Korkmak mı? Hayır, korkmuyorum. Dehşete kapılıyorum. Ama kendim için değil. Dünya için. Ölüme göndermek zorunda olduğum insanlar için. Göremiyor musun? Öylece arkama yaslanıp bir canavara dönüşmeyi bekleyemem. Bunu yapmayacağım. Bunu kesinlikle yapmayacağım."

"Ama –"

"Aması falan yok." Douglas'ı serbest bırakıyorum. "Aması yok Douglas. Herkesin tercih hakkı var. Herkesin. Bu seçim

şansı her zaman var. Bir kapıdan içeri girip girmemeyi tercih edebilirsin. Geçmişinin, geleceğini etkilemesine izin verebilir ya da hiç umursamaz ve çekip gidebilirsin."

"O kadar da basit değil," diyor Douglas. Sanki ona düşünmek istemediği bir şey hatırlatmışım gibi gözleri kederli bir ifadeye bürünüyor.

"Evet öyle," diye kestirip atıyorum. "Biliyor musun, Claire bugün bana bir şey hatırlattı. Ruanda'yı. Ruanda'yı hatırlıyorum Douglas."

Kuşkuyla kaşlarını çatıyor, "Ama sen oraya –"

"Gitmedim değil mi? Evet, gitmedim. Gitmem gerekiyordu ama. Peki o zaman nasıl hatırlıyorum?"

"Bilemiyorum..."

"Sana nasıl olduğunu söyleyeyim," diyerek sözünü kesiyorum. "Kanatlardan izliyordum. Geri dönemezdim, anlıyor musun? Auschwitz'ten sonra geri dönmeyi reddettim, bütün o acıların bir parçası olmayı reddettim. Daha fazla yapamayacağımı söyledim. Bu nedenle Ruanda'da olanları her neredeysem oradan izledim. İnsanların parçalanmasını, tecavüze uğramasını ve bıçaklanarak öldürülmesini izledim. Bir çocuğun, yüzlerce öğrenciyi bir okula kapatıp onları ölüme terk etmesini izledim. Bütün o vahşeti izledim, ama durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Ve sonunda kaçıp gitmenin hiçbir şeye faydası olmadığını fark ettim, çünkü o zaman diğerleri devreye giriyor. Kaçmakla hiçbir yere varılmıyor. Kalıp savaşmak zorundasın. Bu nedenle döndüm. Savaşmak için döndüm. Ve bunu yapacağım Douglas. Gerçekten yapacağım."

"Savaşmak için mi döndün?" Halinden şaşırdığı, duyduklarından emin olamadığı belli oluyor. "Anlayamıyorum. Ben..."

"Ayrıca yalnız da değilim."

"Öyle mi?"

"Sen de bu yolu seçmelisin Douglas. Savaşmayı seçmelisin."

"Savaşmak mı?" Douglas duyduğu kararsızlıkla kaşlarını çatıyor. "Will, bizim rolümüz bu değil. Bu nedenle gelmedik. Amacımız –"

"Evet evet, anlıyorum," diyerek sözünü kaba bir biçimde kesiyorum. "Buraya acı çekmek için geldin. Peki ya bu durumu değiştirmeye ne dersin? Benim gibi insanların seni dövmesine izin vermek yerine, onları yakalarından tutup yere yapıştırsan nasıl olur?"

"Seni yere yapıştırmak mı?" Douglas şaşkınlık içinde kafasını sallıyor.

"Ve tartışsan. Bütün sorunlarımızın nedeni olarak yabancıları suçlayan benim gibi, babam gibi insanlarla veya farklı şeylere inanan, farklı yiyecekleri yiyen ya da farklı televizyon programları izleyen insanlarla tartışsan. Onlara hatalı olduklarını söylesen. Onların gerçeği görmesini sağlasan. Hatta gerçeği görmeleri için zorlasan?"

Douglas ağzını açıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Annemi Yan'ın babası öldürmedi," diyorum. Konuşurken gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışıyorum. "Bu onun suçu değildi. Babamın suçuydu." Douglas hâlâ konuşmuyor. Derin bir soluk alıp devam ediyorum. "Claire'in Yan'ı benden daha çok sevmesi de Yan'ın suçu değil. Sadece öyle oldu işte. Ve Yan'ın kardeşi..."

"Kardeşi mi?" diye soruyor Douglas, yüzünde sabitlenmiş şaşkınlık ifadesiyle.

"Hani kendisinden para çaldığım ve sonunda bana karşı koyan çocuk. Ondan ders almalısın. Hatta hepiniz almalısınız. Eğer o bunu yapabiliyorsa, sen de yapabilirsin. Her şeyi değiştirebilirsin. Her şeyi değiştiremesen bile, bazı şeyleri değiştirebilirsin. Ufak şeyler bile değişiklik yaratabilir."

"Will," diyor Douglas, ama ben çoktan uzaklaşıp gitmeye başladım. Zamanım doldu, gitmem gerekiyor.

Polis arabası evimizin hemen önüne park etmiş; herkes arabayı görecek. İnsanlar perdenin arkasından olanları izliyorlar; sanki yoldan geçiyormuş gibi davranarak neler olduğunu öğrenmeye, yaşanacak trajediye dair ipuçları elde etmeye çalışıyorlar.

Ön kapımız açılıyor; babam orada. Yanında da bir polis memuru duruyor. Aynı Douglas'ın şaşkın ve sersemlemiş ifadesi var onun yüzünde de.

"Will? Will oğlum, nerelerdeydin? Neler oluyor? Polisler geldi. Patrick'i bulamıyorum. Kimse bana bir şey söylemiyor. Will?"

Sert, kendinden emin görünmeye çalışsa da gözlerindeki kuşkuyu görebiliyorum. *Sen ve ben oğlum, biz bir ekibiz.*

Ona doğru ilerliyorum. Oldukça sakinim. Sakin ve kararlıyım. Babam yanıma gelene kadar bekliyorum. Sonra eve girip oturma odasına gidiyorum. Kanepeye oturuyorum, onun da koltuğuna oturmasını bekliyorum. Her zaman oturduğu o koltuğa oturacak, biliyorum.

Koltuğuna yerleşiyor. Beklenti içinde öne doğru eğilmiş, parmaklarını dizine vuruyor.

Derin bir soluk alıp ona bakıyorum. Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum ki söylediğim her kelimeyi duyabilsin.

"O yapmadı baba."

"Sen neden bahsediyorsun? Yan'dan mı? O pislik? O –"

Elimi kaldırıyorum. "Kes," diyorum. Kendimi aniden çok güçlü hissetmeye başladığımı fark ediyorum. Aynı Douglas'ı yumrukladığımda hissettiğim gibi bu, ama daha farklı. Daha iyi. Daha gerçek geliyor. Daha az tehlikeli. Daha kendim gibi.

Babam bana çekinerek bakıyor. "Bana kesmemi söyleme," diyor, ama sesinde inandırıcılıktan eser yok.

"Yan, Bay Best'i öldürmedi. Yan'ın babası, annemi öldürmedi. Suçlu onlar değildi. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Babam ağzını açıyor; birkaç saniye boyunca ağzı açık kalsa da hiçbir şey söyleyemiyor. "Hatırlıyorum baba, her şeyi hatırlıyorum."

Bana şaşkınlık içinde bakıyor. Daha sonra gözleri korkuyla doluyor. "Hayır oğlum. Hayır, her şeyi yanlış anlamışsın."

"Hatırlıyorum. Onu sen öldürdün. Sen yaptın baba."

"Hayır!" Bana kocaman açtığı gözleriyle bakıyor. "O yaptı. Anneni o öldürdü. Aklını saçma sapan düşüncelerle doldurdu. Benim yanımda mutsuz olmasını sağladı. Biz bir ekiptik. Biz üç silahşörlerdik. O adam, anneni benden çalacaktı. Patrick beni uyarmıştı." Kafasını ellerinin arasına alıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "O..."

"Patrick yalancının teki. Annem hiçbir şey yapmadı baba. Onlar konuşuyorlardı. Sadece konuşuyorlardı."

Babam gözümün önünde paramparça oluyor. Ona acıyorum.

"Patrick'in yalanlarına âlet olmayacağım. Yan da birinin oğlu baba. Eğer biz yalan söylersek, eğer bir insanı işlemediği bir suç yüzünden mahkûm edersek, tarihin karanlık tarafında kalırız. Düşman biz oluruz. Korku biz oluruz baba. Bunu anlamıyor musun?"

Bir polis memuru bana doğru geliyor. Ellerimi kelepçeliyor.

"William Hodges, sizi tutukluyorum. Suçlandığınız konu –"

"Ne?" diye kükrüyor babam ve adamı kenara itiyor. "Sen neden bahsediyorsun? Oğlumu tutuklayamazsın."

"Tutuklayabilir baba. Cinayeti itiraf ettim. Bendim baba. Ben öldürdüm."

Babamın gözlerine vahşi bir ifade yerleşiyor. "Hayır, hayır oğlum. Sen yapmadın. Sen..."

"Bıçağı Yan'ın evine sakladım," diyorum. "Şöminenin üzerine. Ben yaptım. Keyfim hiç yerinde değildi. Aynen böyle oldu."

"Hayır oğlum."

"Evet baba."

Polis memuru beni evden çıkarırken babam da bizi sessizce izliyor. Sonra polis arabasına doğru koşuyor.

"Sen değildin. Bendim," diye bağırıyor. "Patrick ile ben. Her şeyi biz planladık. Biz yaptık. Beni alın. Beni alın." Çatlamış bir sesle yalvarıyor.

Başkomiser arabadan çıkıyor. Bütün bu süre boyunca bizi arabada beklemişti. Gözleri benim gözlerime kayıyor. Benim fikrim. Onun planı. Babamın suçu itiraf edeceğinden emin değildim; umurumda da değildi. Hapishaneye girmek beni korkutmuyordu. Hapishaneyi bir çeşit koruma olarak görmüştüm: Diğerleri için. Gemideki insanlar için.

"Tuzağı sen mi kurdun?" diye soruyor babama. Babam cevap beklercesine bir kere daha bakıyor bana, ama verecek cevabım yok; başını sallıyor.

"Oğlumu götürmeyin," diye haykırıyor. "Bunlarla hiçbir ilgisi yok. Suçlu benim. Patrick ile ben yaptım her şeyi. Çocuğun tutuklanmasını ve insanların, göçmenler hakkında... Onlar buraya ait değil. Oğlumu serbest bırakın..."

23. BÖLÜM

18 Temmuz 2016

Birkaç hafta önce, sıradan bir gündü. Arada sırada yaptığım gibi nehir kıyısında yürüyordum. Yorgun olduğumdan mı yoksa sadece oturmak mı gelmişti içimden, bilmiyorum; önemli de değil zaten. Demek istediğim şu, üzerlerinde insanların, ölmüş insanların, oraya sizden önce, belki de siz doğmadan önce oturmuş insanların isimlerinin yazılı olduğu banklardan birine oturduğum. Öylece oturmuş, kendi kendime takılıyordum. Bir şey yaptığım yoktu. Düşündüğüm bir şey de yoktu. Hatırladığım kadarıyla ördekleri izliyordum daha çok. Tanıdığım birkaç kişiyi gördüm; Claire ve Yan, nehir boyunca yürüyorlardı, belki de el ele tutuşmuşlardı. Bakmıyordum, el ele tutuşup tutuşmadıkları beni ilgilendirmez. Umurumda bile olmaz, zaten her zaman yaptığım gibi onlarla pek ilgilenmedim. Diğer insanlara fazla önem veriliyor bence. Ördekler öyle değildir. Yani, bir ördek sizi nasıl üzebilir ki? Ördekler size kaçıkmışsınız gibi bakmazlar ya da aptalca şeyler söylemezler veya yanıtlamak istemediğinizi bildikleri soruları sormazlar. Ördekler, benim de yaptığım gibi öylesine takılırlar işte. Kendi işlerine bakarlar sadece.

Size bunları anlatıyorum, çünkü hatırladığım kadarıyla kendimi son kez mutlu hissettiğim gün, o gündü. Her şey değişmeden önce hatırladığım son anı budur.

Ama değişim ile ilgili gerçek şu ki; değişim kaçınılmazdır. Ve değişim, iyi olduğu kadar kötü de olabilir; hatta kötü olduğunu sandığınız değişimlerde bile mutlaka iyi bir yan bulunur. Korktuğunuz değişimler, hayatınızı mahvedeceğini düşündüğünüz değişimler hiçbir zaman o kadar da kötü olmuyor. Sadece yakından bakmalı ve işin iyi yanının su üstüne çıkması için beklemelisiniz.

Babam hapishanede. Patrick'in grubunun, siyasetle uğraşan arkadaşlarının, sadece siyasi amaçlar gütmekle kalmadığı ortaya çıktı. Kendilerine özgü bir tarzları olan siyasi teröristler oldukları anlaşıldı. Ülkenin çeşitli bölgelerinde işlenecek çok sayıda cinayet suçunun yabancılara atılabileceğini, böylece insanların rahatlarının kaçacağını, ülkemizin yabancılar tarafından işgal edildiğini, onların ulusumuzun sunduğu bütün iyi şeyleri sülük gibi emdiklerini, bu nedenle durdurulmaları gerektiğini sanıyorlardı. Böylece Yan'a tuzak kurdular. O, sadece kurbanlardan biriydi. Daha sonra anlaşıldı ki, kurban sayısı çok fazlaydı. Grubun yarısı, ceza yargılama sisteminde yer alıyordu, bu nedenle yaptıklarını gizlemeleri kolaylaşıyordu. Babam da beynini yıkadıkları insanlardan sadece biriydi.

Ben de onlardan biri olabilirdim.

Belki.

Muhtemelen.

Onu her gün ziyaret ediyorum. İyi günleri de oluyor, kötü günleri de: Bazen bana teşekkür ediyor ve benim iyi bir çocuk olduğumu söylüyor, kısa bir süre içinde oradan çıkacağına da

söz veriyor. Bazı günlerde ise yüzüme bile bakmıyor; ona ihanet ettiğimi söylüyor, benim gibi bir oğlu olduğu için utandığını ve hiç doğmamış olmamı dilediğini söylüyor. Umursamıyorum. Her iki yönden de haklı. Dürüst olmak gerekirse, benim de ona karşı hislerim değişken.

Neyse, Yan serbest bırakıldı. Claire'in dediğine göre tıp fakültesine gidecekmiş. Claire benimle arkadaş kalmak istediğini ve babam hapisteyken istersem onunla kalabileceğimi söyledi.

Ama kabul etmedim. Annemin, benim hiç duymadığım bir kız kardeşi olduğunu öğrendim. Annem, babamla evlenince araları bozulmuş; düğünden sonra bir daha hiç konuşmamışlar. Teyzem, babam yokken bizim eve taşınacak. Biraz annemi andırıyor, gözlerinde aynı kıvılcım var. Yani, bu da iyi bir şey sayılır, değil mi?

Claire, benim onun "projesi" olduğumu söylüyor. Bana siyaset hakkında kitaplar okutuyor. Annemin üye olduğu partiye katılmayı düşünüyorum. Halimden memnunum. Claire ne zaman kendimi kaybettiğimi anlıyor; duygularımın buz kestiğini anladığı zaman beni kendime getirmeyi çok iyi beceriyor doğrusu.

Şimdi günlerimin çoğunu zaman kaybetmeden, nasıl geldiğimi anlayamadığım karmaşalar içinde geçirmiyorum. Kendimi yaşadığım anda kalmaya zorluyorum ve içimin buz kaplamasına izin vermiyorum. Düşünüyorum da; öfke, buz ve zaman dilimlerinin açıklamasını yapamam. İnsanlara zarar verdiğim zaman dilimleri, bilincimin, ahlâkın... benliğimin devre dışı kaldığı zamanlar.

Douglas da deniyor. Hepsi deniyor. Ufak tefek konular için de olsa savaşmayı deniyorlar.

Artık normal rüyalar görüyorum. Bazen uçuyorum, bazen de üzerimde hiçbir şey yokken sınava yetişmeye çalıştığım rüyaların içindeyim. Ölüm, acı ve işkence dolu rüyalarım sona erdi. Eski rüyalarımdan birini hâlâ görüyorum. Geleceği gördüğüm o rüyayı... Ama artık değişiyor. Bazen eskisinin aynısını görsem de, bazen diğer tarafa geçiyor ve geminin yola çıkmasını engelliyorum. Kimi zaman ortada gemi bile olmuyor, dünya bambaşka bir yere dönüşüyor ve insanlar birbirlerinden nefret etmiyorlar. Claire bunun geleceğin önceden belirlenmiş olmamasından kaynaklandığını, çünkü kader diye bir şeyin olmadığını ve herkesin hayatına kendisinin yön verdiğini söylüyor. Hayatı istediğim gibi şekillendirebileceğimi söylüyor. Böyle söylemesine bayılıyorum.

İşte yine oturup ördekleri izlediğim yerdeyim. Yine tek başımayım, ama artık yalnız değilim. Burada otururken, belki bir gün yine mutlu olabileceğimin farkındayım. Gelecekte neler olacak bilemiyorum, ama en azından önümün açık olduğunu görebiliyorum. Kaderimin kesin bir şekilde çizilmediğine eminim. Hiçbir şey kesin değil. İsteseniz de istemeseniz de bu böyle.

Aslında düşününce, hayatın güzel olmasının gerçek nedeni de bu belirsizlik değil mi?..

GERİ GELENLER

Gemma Malley

Beni takip ettiğine neredeyse eminim.
Arkamı dönüp ona yeniden bakıyorum.
Hayır, kesinlikle tanışmıyoruz. Ama o da onlardan
biri. Donuk ve acı yüklü bakışlarından anlıyorum
bunu. Gözlerini benden ayırmıyor…

Yazarın Delidolu'dan çıkan diğer kitapları:

